

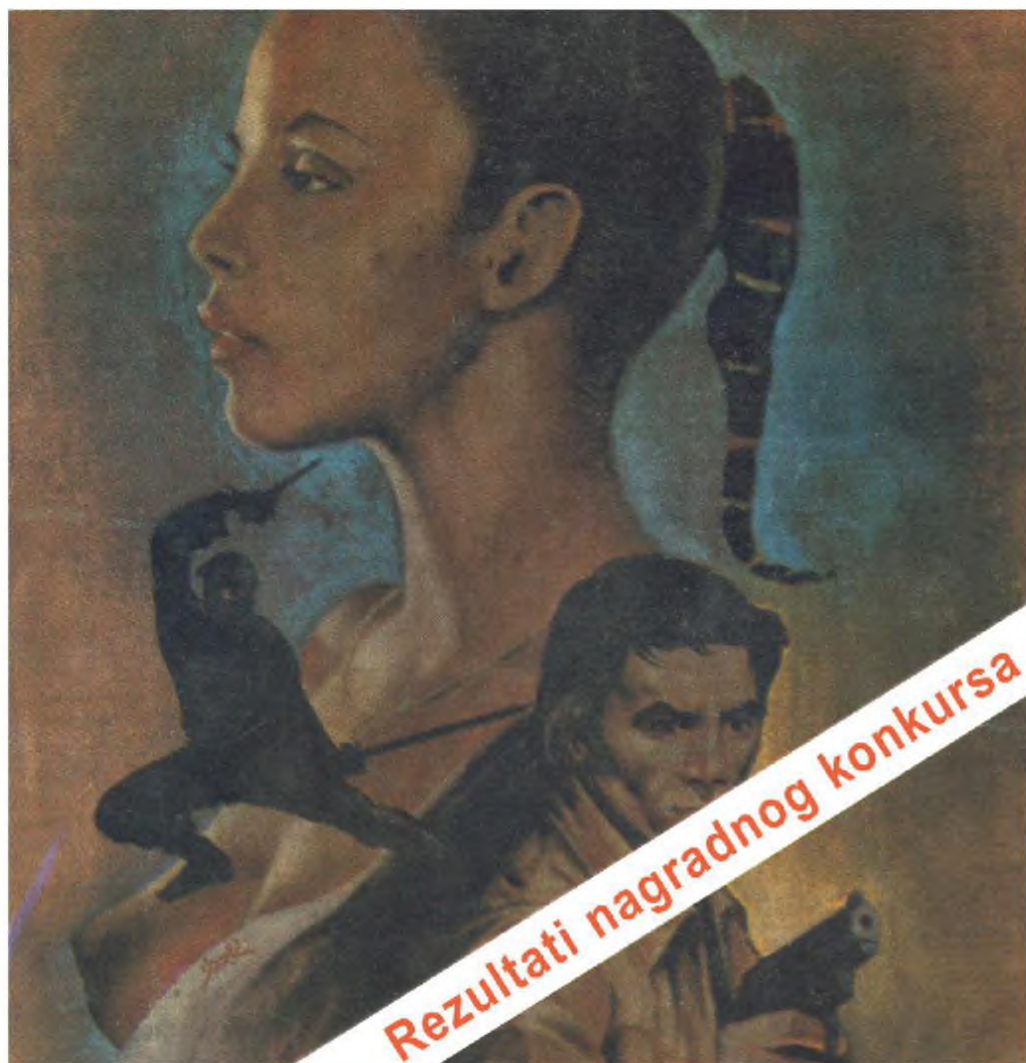
BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 49

CENA 300 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

BELA SMRT I CRNA SMRT

Derek Finegan

BELA SMRT I CRNA SMRT

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
BELA SMRT I CRNA SMRT

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« — Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĀA — 49 — JUN 1987. GODINE. CENA 300 DINARA.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredniš-
tvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđel-
ka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jere-
mić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović,
Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ruži-
ca Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana
Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu:
60811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

BELA SMRT I CRNA SMRT

U mračnoj noći kasne jeseni čak i nizovi snažnih svetiljki duž visoke ograde od bodljikave žice nisu uspevali da oteraju tamu dalje od stranica nepravilnog romba, dugih sa sva ke strane gotovo po deset milja. Poligon armije SAD u blizini Šelbija, Montana, mirno je dremao pod vetrom koji će uskoro doneti sneg i zasluženi odmor zemlji izrovanoj od hiljada metaka, mina i granata ispaljivanih gotovo svakodnevno unutar romba od bodljikave žice.

Asfaltni putevi poligona zrakasto se šire od centralnog jezgra dvospratnice sa radionicama, laboratorijama i prostorijama za smeštaj stalne straže sa činjene od dve potpuno pešađijske čete. Između pojedinih zrakova naslućuju se i visoki zemljani bedemi koji okružuju

skladišta sa eksplozivom, granatama, municijom i ko zna još kakvim opasnim predmetima koji strpljivo čekaju trenutak kada će biti upotrebljeni, bilo u eksperimentalne svrhe, bilo za ono za što su i načinjeni.

U ovo doba noći svetli samo nekoliko prozora na prvom spratu zgrade laboratorije, ali se njihovo svetlo, zbog magle, ne vidi sa puta koji prolazi duž jedne od spoljnih stranica romba, spajajući grad Šelbi, petnaestak milja južnije, sa malo korišćenim prelazom na granici Kanade i Letbridžom, preko u Alberti.

Nimalo čudno, dakle, što je veliki crni automobil, skriven u senci drveća pokraj puta, ostao nezapažen od patrolne vojske policije koja se nekoliko minuta ranije provezla pored tog

mesta u sivomaslinastom džipu. Proći će dva sata — možda ne ki minut manje ili više — pre nego što se patrola 'ponovo pojavi.

Za volanom skrivenih kola mladić duge plave kose, koji je pored otvorenog prozora prkosio vlažnom jesenjem vazduhu samo u lakoj košulji vojničkog kroja, sleže ogromnim ramenima, cereći se prezrivo u mrak.

— Prokleta vojska — promrmlja za sebe. — Neki genije sa čvarcima na okovratniku propisao je da patrola mora obilaziti jednom u dva sata. Kao što unutar žice vojnici sa psima patroliraju po uvek istom rasporedu, do đavola. Nijednom od njih ne pada na pamet da grupa odlučnih ljudi za to vreme može prošetati kroz poligon i dići u vazduh sve što po želi...

Vrteći glavom, on gurnu među zube cigaretu, ali je ne zapali uprkos svom lošem mišljenju o sistemu obezbeđenja poligona Šelbi. Nasuprot dremļi vim patrolama i stražarima, on je računao i na mogućnost neprijatnih iznenađenja u ovoj noći pogodnoj samo za spavanje, ili prijateljsku partiju karata u toploj prostoriji, uz tihu muziku sa radija...

Kao, na primer...

On se naglo trže, stežući svoje moćne pesnice, jer iz tame iskrsnu senka čoveka, takođe visokog i krupnog. Primetio ga je tek kada se našao na stopu od kola, iako je došao sa strane na kojoj nije bilo nijednog drveta.

— Uh! — poluglasno reče plavokosi, opuštajući se u sedištu. — Ti i tvoja tačka imitiranja aveti ponekad me...

Pridošlica ga umiri pokretom ruke. Tek iz neposredne blizine on se, odista, i mogao videti, jer mu je čitavo telo bilo skriveno kostimom od guste crne svile priljubljenim uz nagu kožu. Čak i glava; jedino što se u ovom trenutku moglo naslutiti bila su dva uska proreza iz kojih je sebao plamen nje govog pogleda.

— Sumiko je bila u pravu — reče maskirani čovek tihim, ali razgovetnim šapatom. — Ta ograda je puna alarmnih uređaja i senzora; da i ne pominjem visoki napon.

Oči plavokosog džina blesnuše u tami.

— Ah! — uzdahnu zadovoljno. — Preostaje nam dakle samo plan C. Ili će biti plan D. U svakom slučaju, mnogo uzbudljivije od običnog proseganja otvora u žici, a?

— I mnogo teže, Pite. Iako se obezbeđenje oslanja na ele

ktroniku više nego što bi to smeli sebi dopustiti.

— Uobičajena greška — zasmija se plavokosi koga je maskirani nazvao imenom Pit. — Ti savremeni vojnici toliko bule u kojekakve ekrane i instrumente sa iglama i brojka-ma, da ne primete kako im se neko prišunjao s leđa sa kamenom sekirom u ruci...

— Utoliko lakše za mene — sleže ramenima čovek u crnom kostimu. — Dobro se sećaš pro računa, Pite? Brzina kola mora biti apsolutno ravnomerna u tih nekoliko sekundi, zapamti.

— Naravno — gotovo uvređenim glasom reče plavokosi. — Proverio si tle?

— Svaku stopu. Trava je malo vlažna, ali je podloga čvrsta, kako smo i računali. Nećeš imati nikakvih problema.

— U redu — isceri se plavokosi. — Reci kad budeš spreman...

Ne odgovarajući, čovek u crnom kostimu od svile ispruži ruke i jednom lakim i bešumnim skokom se stvori na krovu automobila. Za ovu priliku on nije bio ravan i gladak; stopala u mekoj obući čvrsto se osloniše u dva udubljenja u kojima je lim bio pripremljen da pruži što veće trenje.

— Može, Pite! — reče on poluglasno, povijajući kolena i

malo se naginjući unapred.

Bez ikakvog prethodnog upozorenja motor automobila zaurla i polete niz blagi travnati nagib koji je razdvajao šumu od asfaltnog puta. Potres sa kojim je prešao plitki jarak, neprestano povećavajući brzinu, čak i ne uznemiri čoveka na krovu koji je održavao ravnotežu veštinom cirkuskog akrobate.

Gume zacvileše na vlažnoj podlozi dok su kola gutala prostor pred sobom. Novi potres na drugoj strani puta, zatim tiho šuštanje trave pod zahuktalim točkovima, potpuno prigušeno bukom snažnog motora.

Stisnutih zuba, plavokosi je čvrsto stezao volan, brojeći u sebi sekunde i stubove sa bodljikavom žicom koji su sada promicali pored njega.

I ne samo pored njega; stotinak jardi dalje ograda je oštro savijala udesno, gradeći ugao od gotovo devedeset stepeni, presecajući putanju kretanja vozila i prisiljavajući put da takođe oštro skrene kako bi zaobišao prepreku.

Bezglasno odbrojavanje bilo je završeno. Uz glasan, možda i preglasan uzvik, Pit pritisnu kočnicu.

Ono što je tog prepodneva sam obavio u garaži, dalo je svoje rezultate. Uprkos ogrom-

nom ubrzanju, kola su naglo smanjila brzinu, nimalo se ne zanošeći na vlažnoj travi. Ostavljajući duge i duboke tragove za sobom, automobil se zaustavi u trenutku kada je njegov prednji branik bio na samo palac ili dva od spleta žica pod visokim naponom.

Svetiljke postavljene na po dvadeset jardi levo i desno od tog mesta, uprkos magli, davale su dovoljno svetlosti da može videti figuru koja se kao mačka prevrnula u mraku i dočekala na noge u travi na drugoj strani ograde. I ne čekajući znak rukom od čoveka u crnom kostimu, Pit vrati kola nekoliko jardi unazad i punom brzinom pohita da se vrati na put.

»Ninđe«, mislio je skrećući kola prema Šelbiju. »Za neobaveštene oni su stvorenja iz legendi, odbrana nadljudskim moćima, vlasnici tajni koje su u tami srednjeg veka na Dalekom istoku prenošene s kolena na koleno... Ima i toga, naravno, ali je ipak bitno ono drugo — znanje. Kao ovo maločas: moj prijatelj ninđa preleteo je ogradu visoku skoro dva deset stopa na jednostavan i genijalan način koristeći zakone dinamike, poznate svakom ko je završio koledž...«

Unutar poligona ninđa je već hitao prema svom cilju, jezgru od zgrada odvojenim posebnim zidom. Nad zidom su se nazarali osvetljeni prozori prvog sprata laboratorije, njegov prvi cilj ove noći. Ako se nešto neobično događalo u poligonu Šelbi — a njegova obaveštenja govorila su da jeste — onda će se to najverovatnije zbiti tamo gde ima ljudi i svetla.

Bešuman poput senke, klizio je po travnatoj površini, nastojeći da se drži što bliže uskoj asfaltnoj stazi. Poligon ovde postoji već više od pedeset godina. Broj neeksploziviranih mina i granata u tlu rastao je svake godine, povećavajući verovatnoću da strada svako ko neoprezno siđe sa jedne od staza postavljenih između glomaznih betonskih zaklona za osoblje poligona.

U uskim prorezima kapuljače od svile njegove oči su pri-tajeno svetlele istražujući prostor pred njim. I sva ostala čula, kao i uvek, delovala su usklađeno, spremna da ga upozore i na najmanji znak opasnosti.

Pre ili kasnije jedna od patrola sa psima, koje su monotonom pravilnošću krstarile po asfaltnim stazama, naići će na njegov trag, ali to neće biti

brzo. Čak i tada to im neće pomoći, jer...

Još samo pedesetak ardi do betonskog zida, osvetljenog retkim svetiljkama. Kada se jednom popne uz taj zid, naizgled nepristupačan, psi mogu biti samo kažnjeni zbog svoje glupe upornosti da pođu putem koji nijedan očvek ne može da savlada...

Bacivši se na tle u zaklonu retkog žbunja, ninda je nekoliko trenutaka pažljivo osmatrao visoki, glatki zid. Senzora i alarmnih uređaja biće i po njegovom vrhu, znao je, ali to ne bi smelo da predstavlja prepreku.

Deset stopa. Mnogo, ali ne previše...

U tami mutno zablista čelik na sitnim predmetima sličnim kandžama koje je izvukao iz nekog tajnog džepa svog kostima. Postavljene na prste nje gove leve ruke i u posebno pripremljene otvore na obući, one će omogućiti nindi da još jednom savlada prepreku i iznenadi one koji se suviše oslanjaju na mrtve predmete očekujući od njih zaštitu.

»Stvari su mrtve«, rekao mu je jednom davno, u Japanu, njegov učitelj ninducua, sensei Tanaka. »Oživljavaju tek kada ih ruka — ili misao — čoveka upotrebi na pravi način. Ka-

men je kamen; u ruci ninde može se pretvoriti u smrtonosno oružje, u teg koji će olakšati gnjuranje, u prepreku za protivnika. Zid je zid; ali greši onaj koji misli da mu je zaštita zida dovoljna, jer se protivnik može ušunjati i preko njega, kroz njega, ispod njega...«

*
* *

Kandže od čelika, čija je tajna nestala kada i kovači japanskog srednjovekovnog oružja, ostaviće tragove u betonu zida i zato mu nije mogao jednostavno prići i početi da se vere. Nekome bi se ti tragovi mogli učiniti sumnjivim kada ga pas dovede do ovog mesta i zato...

Napevši mišiće svojih nogu, on povi kolena. Odbacio se snažnim skokom, ispružajući levu ruku naviše.

Pred ostrim šiljcima kandži, nošenim snagom neshvatljivom za običnog čoveka, beton popusti uz tihi šum nalik dubokom uzdahu. Na visini od šest stopa nad tlom, ninda oprezno ispruži slobodnu desnu ruku da opipa vrh zida.

Prsti su mu mileli tako sporo da se njihovo kretanje nije

moglo ni primetiti čak i da je na drugoj strani zida bilo nekoga. Da, njegov instinkt dobro je procenio da na ovom delu zida nema nikakvog uređaja koji bi mogao upozoriti na opasnost dremaljive čuvarice poligona i njihove elektronske instrumente...

Naizgled bez napora, on izvuče moćno telo na uski zid i leže duž njega, posmatrajući osvetljene prozore.

Trideset stopa do zgrade, ali na ovoj strani nema ulaza. Sem, možda, kroz prozor...

Iz iskustva je znao da su prozori najbolje obezbeđeni alarmnim sistemom, naročito u zgradama koje, nalik ovoj, imaju i klima uređaje, tako da prozori i nisu predviđeni za otvaranje. Njihovo savlađivanje oduzelo bi mu previše vremena.

Analiza situacije — moguća rešenja — provera — odluka!

Taj proces kod nindži traje neshvatljivo kratko i to ih upravo i čini užasnim protivnicima. Ne zato što oni misle brže od drugih, već samo zato što su naučili da se koncentrišu na svaki pojedini problem i primenjuju na njegovo rešavanje iskustva svih svojih prethodnika u dugom nizu vekova...

On nije bio prvi nindža koji se našao pred naizgled nerešivim pitanjem; prema tome...

Da, krov!

Odmah iza odluke, u nemerljivo kratkom intervalu, nindže prelaze u akciju. Prsti pokriiveni crnom svilom odmotavali su uže od istog materijala izvučeno ispod kostima i pažljivo ga slagali po zidu. Na jednom kraju nađe se čelična kuka, samo trenutak ranije skinuta sa prsta gde je služila kao kandža.

Iza stakla, ljudi u belim mantilima stajali su okupljeni oko dugog laboratorijskog stola, prekrivenog gomilom metalnih delova izmešanih sa hartijama i raznobojnim crtežima. U rukama su im bile šolje sa kafom, ali su zaboravili na njih, u vatri žive diskusije o nečemu što ih je do kasno u noć zadržalo na radnim mestima.

Zvonki udar kuke o cev oluka nije mogao ni prodreti u unutrašnjost laboratorije, ali je nindža ipak strpljivo sačekao nekoliko dugih minuta. Samo budale rizikuju bez potrebe... a niko iz te klase nikada nije imao ni najmanje izgleda da se i samo približi jednoj od nekoliko preostalih školi nindžucua u Japanu...

Sada!

Stežući rukama uže, ninda se lagano odbaci od zida i pređe rastojanje od zgrade, amortizujući opruženim nogama su dar sa njenim zidom.

Nekoliko snažnih zamaha rukama i on će se naći na krovu, gde jednim od skrivenih noževa lako može ukloniti debeli krovni pokrivač od plastike i sići u potkrovlje, a odatle do mesta koje traži.

Samo što još nije znao koje je to mesto u čitavom sklopu ovih zgrada.

Dvostruko staklo prozora ni je propuštalo ništa sem nejasnog mrmljanja, iako se po izrazu lica ljudi u belim mantilima videlo da više ne govore tiho. Za nindu, međutim, ni to nije prava prepreka...

Čitanje sa usana je veština koju nije uvek lako savladati, naročito ako pokušavate da je naučite prateći govor Japanca, čija lica retko kada izražavaju i osećanja koja prate pojedine reči. Ninda je, međutim, bio još na početku svoje obuke kada je sensei Tanaka šest dugih meseci svoje znanje prenosio bešumno pokrećući usne; na kraju tog perioda oko i um ta ko su mu se izoštrili da je često naslućivao čak i značenje dugog govora na jeziku koji inače ne govori.

U poređenju sa tim, ovo sada bila je dečja igra. Otvorena američka lica, preterano gestikuliranje, navika da se svaka važnija pomisao ponovi po dva ili više puta jako mu je olakšala posao.

— Nećemo hitati da saopštimo rezultate — govorio je krupan čovek autoritativnog izgleda na čijem su umornom licu oči svetlele sa oduševljenjem radnika predanog svom poslu. — Znaate već kako to ide; generali insistiraju da stvar odmah pređe u masovnu proizvodnju, a onda počnu da stižu primedbe da ovo ili ono nije u redu. Ne, do đavola, sa njima! »Buva« ostaje ovde sve dok je ne doteramo do savršenstva!

»Buva«, pomisli ninda, naginjući se još napred, ali tako da se nijedan deo njegovog tela ne ocrta naspram osvetljene površine prozora. »To je šifrovano ime koje se u poslednije vreme pominje među krijumčarima oružja... kao posao koji će mnogima doneti bogatstvo. Čini se kao da svi znaju za nju, ali niko ne zna čak ni čemu će to novo oružje uopšte služiti... Hmm, ti delovi po stolu; da li bi oni mogli pomoći da bar približno rekonstruišem njegov izgled?«

Išlo je teško, ne samo zato što mu je pažnja bila obuzeta razgovorom ljudi, već i stoga što je veći deo stola bio zaklonjen telima i prekriven velikim crtežima, sa tako mnogo detalja da ni sa njih nije uspevao da razabere više od osnovnih obrisa tajanstvene »Buve«.

Ipak, ipak... duga, vitka cev. Odnos prečnika i dužine koji govori o prilično velikom kalibru... relativno jednostavan uređaj za okidanje, ne previše elektronike... to bi mogao biti...

— Meni se ne dopada — čitao je ninda sa usana jednog od laborantorijskih tehničara — što još uvek nismo obavili dovoljan broj merenja početne brzine. Pa čak i kada to završimo, ne možemo biti sigurni u njenu tačnu vrednost; i sami znate koliko se karakteristike punjenja menjaju kada jednom počne masovna proizvodnja.

— Koliko vremena ti još treba, Marstone? — pitao je onaj krupni čovek, po svemu sudeći jedan od rukovodilaca projekta »Buva«.

— Dve nedelje, možda i tri — sleže ramenima upitani. — Mnoge rezultate moram da eliminišem, kao što znate, jer moćci u radionici ne mogu uvek

da postignu homogenost punjenja. Kada bi »Buva« imala prioritet dole kod njih, možda...

— Ne! — čvrsto reče visoki odmahujući energično glavom. — Ne, Marstone, dogovorili smo se da radimo kao da je u pitanju nešto sasvim obično i tako će, boga mu, biti do samog kraja! Nema ničeg goreg nego kad se ovuda muva gomila uniformisanih blesana postavljajući glupa pitanja i tvrdeći kako bi to sve mnogo bolje išlo kada bi oni uveli vojničku disciplinu. Prokletstvo, ova zemlja neće još ni u kakav rat; »Buva« nije toliko hitan projekt da bismo zahtevali poseban prioritet!

»Kod vas možda ne«, razmišljao je ninda, zauzimajući malo udobniji položaj na svom mestu, »ali trgovci oružjem dali su joj prioritet A-1. Pre neki dan sam čuo da se nudi sto hiljada dolara za bilo kakvu fotografiju 'Buve' i njen tehnički opis. Ovi crteži po stolu vrede bar deset puta više... a nisu preduzete nikakve posebne mere bezbednosti, jer upravnici poligona verovatno i ne sanja da se ovde razvija nešto što bi moglo biti toliko zanimljivo... Samo, ŠTA je to, do đavola! Još uvek ne mogu da razaberem ništa što bi mi po-

moglo da otkrijem pravu namenu 'Buve'!«

— U redu — zaključi visoki diskusiju oštrim pokretom ruke, prazneći svoju plastičnu čašu sa kafom jednim gutljajem. — Dosta je bilo priče, ljudi. Svi kućama na spavanje, a ujutru ćemo se najpre pozabaviti tim prokletim punjenjem. Trejsi, siguran si da...

Okrenuvši leđa prozoru, ljudi se raspršiše po laboratoriji, pojedinačno ili po dvojica ili trojica, skidajući mantile i ostavljajući ih u svoje plakare. Drugi su nastojali da pre polaska srede gomile papira po stolovima, ali je to očigledno bio beznađežan posao.

Na svom mestu, kraj prozora, ninda zauze malo pogodniji položaj. Duboko u njegovoj podsvesti javi se prvi slabašni signal koji je govorio da nešto nije u redu...

Mnogi ljudi govore o predosećanju strašnih događaja, ali se njima ne veruje. Kod mnogih, opet, to predosećanje tako je nesigurno da ga i sami odbacuju razumnim delom svog mozga. Sa nindama, međutim, to nije slučaj...

Razvoj civilizacije nasilno je otrgao ljudsko biće iz prirode i udaljio ga od nje, raskidajući jedinstvo koje postoji između čoveka i njegove okoline.

Ne kod svakog, naravno, jer neki ljudi su sačuvali sposobnost da osećaju čak i najmanje poremećaje u atmosferi oko sebe. Kod drugih, opet, ta sposobnost razvijena je do krajnjih granica i osećaj za opasnost — koji ninde nazivaju ha ragei — ponekad je oštiji od ostalih ljudskih čula!

Kao sada, na primer. Nijedno drugo čulo ninde nije registrovalo nikakav znak koji bi najavljavao nailazak opasnosti, a ipak...

Pogled mu skrete prema velikim dvostrukim vratima na suprotnom zidu laboratorije. Kada opasnost jednom stigne, doći će upravo kroz ta vrata!

Oprezno ispružajući noge, ninda se vrhovima prstiju osloni o usku ivicu prozora, dovodeći svoje telo u položaj koji će mu omogućiti da jednim skokom probije dvostruko staklo i pojavi se u laboratoriji.

Ako to bude potrebno, naravno. Opasnost po ljude u prostoriji ne mora istovremeno biti i opasnost za njega...

Vrata su se otvorila naglo, tako naglo da su se sudarila sa zidom i krenula natrag, ponovo zatvarajući prolaz.

Jedan čovek u međuvremenu se već dugim skokom našao u prostoriji i sada je stajao pred

zatvorenim vratima, u stavu punom pretnje.

Krupan čovek, širokih ramena i zamašnog trbuha koji se naslućivao pod tamnim zaštitnim ogrtačem od plastike. Čizme i duge rukavice od istog materijala, na glavi gas maska čija stalka preteći svetlucaju.

Iako se iza tih stakala nije videlo ništa, ninda nasluti izraz u očima čoveka pod maskom. On je uživao posmatrajući zastrašena lica ostalih koji su se zatekli u laboratoriji.

Neko kriknu, snažno i prodorano, tako glasno da taj krik stiže i do ušiju ninde. U rukama čoveka pod gas maskom malo se pomeri metalna boca zloko-bne crne boje sa naslikanom mrtvačkom glavom. Prsti u rukavici odvrtoše njen ventil...

Pod svojom kapuljačom ninda stegnu zube i zaustavi pokret koji ga je gotovo već poneo prema staklu prozora.

Ne, sada bi to bilo suviše opasno, jer...

U crnoj metalnoj boci nalazio se... otrovni gas!

*
* *

Koji otrovni gas?

U krajnjoj liniji to više nije bitno. Od trenutka kada je opasna materija u obliku sive ma-

gle počela da ispunjava prostoru do početka njenog punog dejstva na ugrožene ljude proći će svega nekoliko sekundi. Ništa što bi on mogao učiniti više ne može izmeniti stvar.

Ljudi u belim mantilima već su mrtvi. Ono što sada čine, pokušavajući da se zaklone iza stolova, da pobegnu u najdalje uglove, da otvore prozore, samo su gestovi bez značaja po krajnji ishod.

»Iperit ili nešto slično«, hla dnokrvno zaključio ninda, bacivši poslednji pogled u prostoru. »Prokleti ubica; mogao je odabrati i gas koji ubija na mnogo lakši način...«

Iskolačenih očiju, sa licima koja su izgubila oblik pod ogromnim plikovima, sličnim onim koje izaziva visoka temperatura, ljudi su kopali prstima po svojim grudima, u uzaludnom pokušaju da olakšaju sebi disanje. Fatalna doza brzo je prevaziđena i plikovi po koži počeli su da pucaju, otvarajući rane nalik velikim razjapljenim ustima.

Stegnuvši malo jače svoje uže, ninda baci poslednji pogled prema ubici.

On...

Ne, nije moglo biti sumnje. Zabačena glava, pokreti grudnog koša pod ogrtačem...

Ubica se — smejaao!

Stegnuvši zube, ninda se od gurnu nogama od zida i zanjiha kao klatno, ali je njegov pokret bio savršeno odmeren. Ispruženi prsti slobodne ruke dohvatiše se ivice prozora susedne prostorije. Njena unutrašnjost bila je mračna; niko neće ni pokušati da ga zaustavi dok bude prolazio kroz nju do hodnika.

Iza leđa ubici.

Ninde ubijaju, ali ne uživaju u otme. Svaka smrt koju izazovu rezultat je procesa hladnog, logičnog razmišljanja i presude koju donose u sebi gotovo trenutno. Taj čovek tu mora umreti zato što... ništa više.

Čovek pod gas maskom mora umreti. I biće to možda prvi put da ninda zariva svoju oštricu u jedno telo sa osećanjem zadovoljstva u sebi...

Ruka u crnoj svili podiže se da zada udarac koji će ukloniti krhko staklo sa njegovog puta.

Ne!

Haragei je upozoravao nindu samo delić sekunde pre nego što je njegova pesnica dotakla staklo. Priljubljen uza zid, nastojao je da pogledom prodre u duboku tamu prostorije.

Vrata propustiše mlaz svetlosti iz hodnika otkrivajući glomaznu figuru pod zaštitnim ogrtačem. Ko zna zbog čega, ubica

je takođe dolazio na isto mesto gde je i ninda želeo da stigne...

Pod tavanicom blesnu neonska cev, zatreperivši nekoliko puta. Hitrim, ali preciznim pokretima ubica pređe preko ne velikog prostora zastavši pred visokom čeličnom kasom u uglu.

»Ah«, pomisli ninda, »tu smo, dakle! »Svi ti ljudi tamo morali su umreti da bi se ti dokopao planova za 'Buvu', ubico!«

Šifra očigledno nije bila tajna za krupnog čoveka čije je lice i dalje bilo skriveno gas maskom. Mada u rukavicama njegove ruke radile su vešto i brzo; vrata kase otvorila su se svega desetak sekundi pošto im je prišao.

»Još koji trenutak, da uzme ono što želi«, mislio je ninda napinjući mišiće nogu, »a onda sam ja na redu!«

Zadovoljno klimnuvši sebi glavom, krupni čovek iz gomile hartija u kasi izvuče debelu fasciklu u crnim koricama i gurnu je pod svoj ogrtač. Još jednom se odbacivši od zida, ninda stiže do kraja užeta, kao klatno, i njegove ispružene noge ustremiše se prema staklu prozora...

Nešto, neki instinkt sličan harageiju verovatno, upozori ubicu na opasnost. Reagovao je

brzinom gotovo neshvatljivom za tako krupnog čoveka.

Zavlačeći ruku pod ogrtač, on se u dva duga skoka stvori na vratima pre nego što su noge ninđe dotakle pod na drugoj strani prostorije. Ruka se ponovo pojavi, ali je sada u njoj bio okrugli predmet nalik ručnoj bombi.

Kao dve opruge, noge odbaciše telo ninđe u dugom luku u stranu, u zaklon ogromnog pisaćeg stola. Vrata se zalupiše sa snažnim treskom, gotovo prigušujući šum nalik uzdahu sa kojim se na podu aktivirao onaj okrugli metalni predmet.

Brzinom misli, ninda sklopi oči. Plamen zapaljive bombe suknju je do tavanice, nalik blešku blica fotografskog aparata. U krugu od nekoliko jardi od središta tihe eksplozije, sve što je moglo da se zapali, planu gotovo trenutno.

Talas vrelog vazduha zapahnu nindu, ali je on već bio na nogama, odmeravajući kroz gotovo sklopljene kapke visinu plamenog zida pred sobom. Jedan dug skok mogao bi ga preneti na drugu stranu prostorije, ali...

Ne!

Temperatura plamena koji se naglo širio bila je suviše visoka. Čak i stoti deo sekunde biće

dovoljan da odeća plane na njegovom telu!

Odněkud spolja dopre vrisak sirene alarmnog uređaja; kako je i pretpostavljao, negde u zgradi alarm se uključio čim su njegove noge probile okno. Za koji trenutak okolina će vrveti od zbunjenih i dremljivih vojnika, spremnih da isprazne šarežre svojih pušaka u pravcu prvog sumnjivog pokreta.

Instinkt lovca gonio ga je u poteru za hladnokrvnim ubicom, ne samo zato što su drago ceni planovi za »Buvu«¹ bili u njegovom posedu. Ali...

Odluka je, uostalom, već bila doneta umesto njega. Palac po palac, plameni zid ga je potiskivao unazad, prema razbijenom prozoru. Bio je to jedini preostali izlaz.

Uklonivši ostrim pokretom ruke preostalo staklo sa svog puta, ninda skoči na simse prozora, tražeći pogledom tanku liniju užeta duž zida. Da, tamo je... biće potrebna velika preciznost ako želi da se u skoku dočepa te tanke niti gotovo priljubljene uz glatki zid.

Preciznost koja je kod nindži gotovo automatska. Prsti u crnoj svili jedva dotakoše zid, stežući se; trenutak kasnije telo ninđe visilo je ponovo kraj prozora laboratorije u kojoj je

otrovni gas već obavio svoj užasni posao.

I ne samo to...

Novi blesak plamena ni ovoga puta nije iznenadio nindu, koji je munjevitom brzinom okrenuo glavu, priljubivši obraz uz zid. Ubica se pobrinuo da okloni sve eventualne tragove. Druga zapaljiva bomba za koji trenutak pretvoriće oda ju punu mrtvih u užareni pakao.

I da nema otrovnog gasa tuda se više ne bi moglo proći. Prema tome...

Zavijanje snažnog motora, promukli, uzbuđeni glasovi koje snažna sirena negde na krovu iznad njega nije uspevala da priguši. I druge sirene, sirene vatrogasnih kola negde iza zgrade...

Sa ovog mesta nije se moglo brzo dočepati visokog zida, jer jednostavno nema dovoljno prostora za zamah koji će ga preneti preko ponora. Prema tome...

Ruke ninde pokretoše se gotovo neshvatljivom brzinom dok je izvlačio svoje telo uz nevidljivo uže. Ne više nevidljivo; kroz prozore sa obe njegove strane sada je suktao plamen, povijajući svoj crveni jezik na više, prema krovu.

U času kad virovima prstiju dotače ivicu oluka na krovu

prekrivenom jednom od onih novih plastičnih masa, farovi vatrogasnih kola osvetliše zid. Uz škripu guma, ogromno crveno čudovište zaustavi se pod zapaljenim prozorima.

Neko iz gomile ljudi koja je trčala za njim uzbuđeno zaurala, pokazujući naviše.

— Eno ga! To je on... on je zapalio!

Jednim snažnim zamahom ninda se prebaci na krov i tu ostade da leži zaklonjen od pogleda odozdo. Samo na nekoliko trenutaka, naravno. Motor je već brundao podižući prema njemu vitke vatrogasne lestvice.

Da li je na njima vatrogasac sa crevom u rukama, ili vojnik sa automatskom puškom?

Jedna po jedna, vatrogasna kola su pristizala, popunjavajući prostor između zgrade i zida. Sirene su zaglušujući zavijale. U ovih nekoliko trenutaka neće biti koordiniranog pokušaja da se uhvati begunac na krovu. Čak i ako neko ima dovoljno prisebnosti da izda neko pamteno naređenje, niko ga neće ni čuti u ovoj paklenoj buci.

Lice pod maskom od crne svile nije pokazalo ni traga straha ili obične zabrinutosti. Dugim pogledom ninda pređe

po strmom krovu, pažljivo proučavajući svaki detalj.

Nikakvog zaklona za njega. Ali to nije jedina opasnost...

U njegovoj podsvesti haragei je pulsirao sve intenzivnije. Opasnost... opasnost... opasnost, govorio je glas instinkta.

Izvor te nove opasnosti nisu bili ljudi oko zgrade, već nešto što je skriveno negde u samoj njenoj osnovi. Duboko pod zemljom.

Duboko? Pod zemljom?

Uspravljajući se na noge, ništa udahnu vazduh kroz gustu tkaninu svoje kapuljače. Negde u suterenu zgrade nalazio se eksploziv koji se koristio u laboratoriji. Za koji trenutak plamen će se proširiti do tog skladišta, a onda...

Covek u zaštitnoj odeći od azbesta, nalik kosmonautu, uzbuđeno kriknu kad se njegove oči nađuše u visini krova. Šlem na glavi svetlucau mu je odbleskom plamena. Opirući se nogama o lestvice, čvrsto je stezao mlaznicu vatrogasnog creva, kao da u rukama drži opasno oružje.

Uostalom, to je i bilo opasno oružje; mlaz pene pod pritiskom, ako pogodi pravo mesto, odneće telo ninde u prazninu s lakoćom kojom jesenji vetar otkida lišće sa grana...

Zbunjenost vatrogasaca u trenutku kada je pred sobom ugledao priliku u neobičnom crnom kostimu trajala je veoma kratko, ali je to vreme predstavljalalo čitavu večnost za nindine reflekse.

Odbacivši se nogama o klizavu površinu krova, telo u crnoj odeći zapliva kroz vazduh, praćeno uzbuđenim krikom sve veće mase ljudi okupljene oko zgrade.

Svaki pokret bio je precizno isplaniran i izveden, naizgled prkoseći sili Zemljine težee. Prsti ruku obaviše se oko lestvice, dajući potrebni oslonac, noge se kao makaze sklopiše oko vrata vatrogasca otržući ga sa njegovog mesta i bacajući u prazninu.

Dovršavajući donjim delom tela taj pokret, ninda iskoristi silu inercije da produži skok, odbacujući se i rukama od lestvice. Načinivši pun krug u vazduhu, on se naglim pokretom ispravi, ispružajući noge naniže.

Mesto kraj vozača vatrogasnih kola bilo je prazno, srećom po čoveka koji ga je svega ne koliko trenutaka ranije napustio. Probivši lim kabine kao da je od mokre hartije, ninda se vešto dočeka na noge, nestajući iz vida okupljenim ljudima. Onog časa kada su mu no

ge dotakle pod, on se baci ulevo.

Otkidajući bravu zatvorenih vrata, telo vozača izlete napolje. Početak njegovog krika pre kide tresak s kojim je glava pod šlemom lupila o beton.

Motor je radio, uštedeći nindi još delić sekunde. Vođen si gurnom rukom, on naglo zauzela, pokrećući teško vozilo iz mesta. Vrišteći, svi koji su po trčali prema kolima, razbežaše se sa njihove putanje.

Zanoseći se, kola izleteše kroz široku, sada otvorenu kapiju u zidu. Pola milje dalje jasno se video niz osvetljenih stubova ograde poligona, čitav prostor, usotalom, sada je sablasno treperio od žuto-crvenih plamenih jezika koji su užasnom brzinom gutali zgradu laboratorije.

Ma ko da je bio u džipu koji se naglo zaustavio na jednoj od zrakastih asfaltnih staza poligona, znao je dobro svoj posao. Vatrogasna kola koja punom brzinom jure preko polja, ne mareći za eventualne neeksplozirane granate pod zemljom, svakako su u rukama čoveka koji ima loše namere. Prema tome...

Četiri vojnika iskočiše iz džipa i stadoše u kratki streljački stroj, kao da svojim krhkim telima žele da zaustave zahukta

lu mašinu. Iz ugla pod kojim ih je ninda gledao, puščane cevi gotovo da se nisu ni videle, skraćene perspektivom.

»Trideset sekundi«, radio je mozak ninde brzinom munje. »Za to vreme, njihove puške mogu da izbljuju tačno...«

Udarni talas eksplozije kroz tle se prenosi brže nego kroz vazduh, ali na ovom rastojanju ta razlika bila je odista minimalna i primetna samo za oštra čula ninde. Vatrogasna kola malo su odskočila od zemlje, a odmah zatim stigao je vihor vrelog vazduha, noseći sa sobom potmulu, preteću tutnjavu.

Teško vozilo se zanese, ali ostade na svojim točkovima. Džip, međutim, odlete preko polja kao slamka nošena vetrom. Kao slamke po travi se za kotrljaše i tela četvorice iznenađenih ljudi u uniformama.

Oštro skrećući ulevo da bi ih zaobišao, ninda baci pogled prema vatrenom stubu u koji se pretvorila zgrada laboratorije; sa njegovog vrha su obrćući se u oblaku dima, padali najteži delovi od betona, cigala, ljudskih tela...

Među ruševinama još jednom blesnu žuti plamen i zatusnuta nova, slabija eksplozija. Pri iznenadnom blesku svetlosti ninda vide kako jedna kru

pna, visoka prilika hita preko otvorenog prostora prema vozi lima na drugoj strani, zaštićenim betonskom konstrukcijom nadstrešnice iznad parkinga.

Ti pokreti bili su mu poznati...

Čovek koji je ukrao planove za »Buvu«, čovek koji je od pre nekoliko sekundi stostruki ubica, uspeo je da se izvuče iz pakla koji je sam stvorio...

*
* *

— Ne, boga mu, nije bilo vremena da ga uhvati! — zareža Tabasko Pit gnevno. — Bio sam pola milje dalje, u toj prokletoj šumi, i lepo video kojom su se brzinom vojnici skupili oko zgrade! Nije prošao ni pun minut, a šest oklopnih transportera postavilo se u krug, štiteći sve prilaze! Ta armija ume da bude đavolski brza kad ne treba... kao i policija, uostalom!

Plavokosi džin, onaj isti koji je doveo nindu do poligona u Šelbiju i spretno ga ponovo vratio na sigurno mesto, besno je lupao pesnicom jedne šake o dlan druge, potpuno zaboravlja jući na konzervu sa pivom uz svoj lakat. Nasuprot njemu, u velikoj dnevnoj sobi hotelskog

apartmana, devojka je sedela potpuno nepomično.

Taj prividni mir, međutim, ne bi zavarao čak ni najlošijeg posmatrača, jer je lice devojke doslovno zračilo životnošću i energijom. Bilo je to, pravo, samo mirovanje tela koje se potpuna opušta u trenutku kada to sebi može da dozvoli. Tre nutak kasnije, ako to bude potrebno, to isto telo krenuće u akciju brzinom pravog majstora borilačkih veština.

Što je devojka duge crne, ko se, okruglog lica i ogromnih tamnih očiju doista i bila, i porred naizgled krhkog tela, odevenog tako da sa malo uspeha skriva oblike pred kojima mora zadržati srce svakog pravog muškarca.

Kontrolisanim pokretom, ona ukloni kosu sa lica, otkrivajući detalje koji su svedočili o jednom delu japanske krvi u njenim žilama.

— Pite — reče ona strpljivo, toplim i prijatnim glasom — nisam ni tebe ni Leslija optuživala da vam je ubica pobegao zato što ste bili neoprezni. Stvar je u tome što će nam sada on umaći; čak ni vojna obaveštajna služba još ne zna koliko je ljudi stradalo u ruševinama laboratorije, Pite. Video si fotografije; identifikacija leševa će potrajati, a njeni rezultati

su, u najmanju ruku, neizvesni...

— Oni su uvereni da je u pitanju neko od zaposlenih u laboratoriji?

— Da. I Leslie se slaže s tim. Ubica se veoma dobro snalazio u zgradi i vešto koristio zatečnim oružjem.

Plavokosi zatrese glavom, otpijajući dug gutljaj piva iz svoje konzerve. Pogled mu odluta prema vratima spavaće sobe.

— Kad se samo setim — progunđa — kako je sve ovo počelo kao jedno od njegovih neobjašnjivih predosećanja, Sumiko... Najpre samo glasine među trgovcima oružjem da je u Šelbiju napravljeno nešto novo i potencijalno veoma vredno, a onda njegova iznenadna odluka da i sam pođe tamo i malo pronjuška. Baš tako je rekao, »da malo pronjuškam unaokolo, Pite«. A došli smo u pravi čas na vatromet!

— To nije čudno, Pite — mirno objasni devojka. — Ninde se stotinama godina bave upravo takvim poslovima. Ako se sećaš, i počeli su kao špijuni, obaveštajci i diverzanti u Japanu, jer su se plemeniti ratnici iz viših kasti stideli takvih postupaka, ne odričući pri tom potrebu za njima. Iskustvo svih ranijih nindži akumulirano je u Leslievoj memoriji. Svaka ak-

cija jednog od njegovih prethodnika brižljivo se i danas analizira u školama ninducua. Stotinama puta do sada ninde su bile u situaciji da »njuškaju« oko mesta gde će se nešto uskoro dogoditi... Ovoga puta, međutim, nije bio samo čist predošćaj, jer sam mu i ja javila da se nešto sprema.

— Ti? Ali...

— Da, bila sam u Vašingtonu, daleko odavde — osmehnu se devojka. — Danima sam obigravala oko izvesnog pukovnika Torntona u Pentagonu u nadi da ću pronaći dokaze kako sarađuje sa trgovcima oružjem.

— I?

— Ništa što bi važilo kao dokaz na sudu — sleže ona ramenima — ali sam sada potpuno sigurna da pukovnik radi za njih. Bila sam u njegovom krevetu kada je obavio telefonski razgovor koji ga je odao. Štaviše, izričito je pomenuo »Buvu«; vrlo neoprezno od oficira na tako važnom položaju, zar ne?

Pit glasno proguta pljuvačku, i izbeći se.

— U njegovom... šta?!

Devojka se smireno osmehnu.

— U krevetu, Pite. Pošto je najpre tri nedelje pokušavao da me tamo dovede. Ali, ne brini, nisam bila neverna Leslieju, ako se toga plašiš. Pre nego što je uspeo da učini bilo šta

konkretno, pukovnik je shvatio da to nije jedan od njegovih dana.

— Ah! — isceri se Pit. — Matorac je preцениo mogućnosti, a?

— Naprotiv, pukovnik Torn-ton poznat je kao jedan od aktivnijih vašingtonskih zavodnika. Problem je ovoga puta bio u akupresuri. Jadni čovek, nije ni shvatio zašto ga je želja tako iznenadno prošla.

— Ha-ha! — plavokosi se grohotom nasmeja. — Pa, biće to jedan vašingtonski ždrebac manje. kladim se. Proći će me seci pre nego što se osmeli da ponovo priđe nekoj ženi... a i tada će drhtati od straha. Ti si đavolska žena, Sumiko!

— To je i pukovnik rekao, iako su mu pri tom usne izdajnički drhtale — osmehnu se devojka — A sada, kupi to pivo sa stola i vuci se u svoju sobu, Pite. Lesli će se uskoro probuditi.

Široko se cereći, Tabasko Pit pređe u drugu spavaću sobu. Nepomična na svom mestu, devojka je i dalje strpljivo čekala. Ovoga puta samo odista dobar posmatrač — ili dobar dekteor laži — uspeli bi da otkriju kako su joj puls i disanje ubrzani, a obrazi blago zarume-njeni od uzbuđenja.

Pet minuta...

Uspravila se naglim pokretom i zategla bluzu na sebi. Pod tankom tkaninom napete bradvice sada su jasno odavale koliko je uzbuđena.

U tri hitra, bešumna koraka, prešla je put do bliže spavaće sobe i tiho zatvorila vrata za sobom. U prostoriji su šaloni bili spuštteni, ali ona ne uspori korak u skoro potpunoj tami. Njeni prsti nepogrešivo dotakoše nage grudi muškarca na ležaju; nokti se blano zariše u njegovu kožu.

Iz mraka izroniše dve snažne šake, privlačeći je na ležaj. Ona se prepusti sa uzdahom koji brzo prekide poljubac.

— Zdravo, devojčice — šapnu glas koji sada nije izobličavala kapuljača od guste crne svile. — Nedostajala si mi...

— I ti meni...

Na neki volšeban način, ruke muškarca zavukle su se pod usku bluzu i sklopile se oko dveju toplih dojki koje su drhtale kao uhvaćene životinje. Uspravljajući se u sedeći položaj, Sumiko zastenja od uživanja.

Kratak, oštar pokret ruku i čvrsta svileni tkanina pocepa se uz tihi šum, oslobađajući savršene grudi devojke. Prsti od čelika skliznuše naniže, obavijajući joj uski struk i izazivajući novi uzdah uzbuđenja.

Pantalone skliznuše niz njene bokove i ona ih se jednim trazajem oslobodi, padajući čitvom dužinom po već nagom telu muškarca. Njene usne lagano su klizile naviše, tražeći nje gove, goli bokovi već su se kretali u ritmu koji je fascinirao muškarca pod njom.

Sjedinili su se uz zajednički uzdah koji je pokazivao koliko žele jedno drugo. Nekoliko trenutaka ležali su potpuno nepomično, prepuštajući se svim svojim čulima da samo osećaju blizinu voljenog bića.

A onda...

Postoje hiljade izraza koji pokušavaju da opišu ono što dvoje ljubavnika intenzivno oseća u trenutku sjedinjavanja. Svaki od njih samo je slabašna senka stvarne i iskrene strasti kojoj se prepušta dvoje ljudi kojima je stalo do njihove ljubavi i kojima ljubav ne služi za samodokazivanje, već samo kao način da se ona pokaže onom drugom...

Pred takvim jednim osećanjem blede čak i najsavršenija tehnika ljudi i žena kojima je vođenje ljubavi posao, jer u njihovom aktu nedostaje ono bitno — iskrenost i poštovanje...

Više od sata kasnije devojka je klonula sa srećnim uzdahom na široke grudi ninde i još je-

dnom, stoti put, dotakla ih usnama.

— Les...

— Ne govori sada, devojčice — šapnu on. — Nije potrebno.

— Meni jeste — osmehnu se ona u tami. — Znaš, tamo u Vašingtonu...

— Čuo sam šta si rekla, Pitu, devojčice. To nije važno.

Ona se uspravi naglim pokretom.

— Čuo si? Ali...

Privukao je sebi i zatvorio usta dugim poljupcem.

— Ponekad zaboravljaš — promrmlja — da ti je ljubavnik jedan ninda. Moje uši čuju i dok spavam, moj mozak pamti sve što se u međuvremenu događa. Zaboravi to u Vašingtonu, Sumiko. Naš posao je uvek prljav, jer nam i protivnici uvek igraju prljavu igru. Čak i da te je taj Tornton imao, to ne bi promenilo ništa između tebe i mene.

Vrhom jezika on joj dotače bradavice, izazivajući novi drhtaj u telu devojke. Ona se, međutim, otrže od njega.

— Ne! — šapnu sa osmehom.

— Dosta je bilo! Tamo u drugoj sobi Pit svakako već crkava od dosade! A onda...

— Čeka nas posao, zar ne? — uzdahnu ninda. — Pa u redu... upali svetlo!

Umesto toga, devojka podiže zastore sa prozora, otkrivajući pogled na planine Glešer Parka obasjane popodnevnim suncem. Stajala je nepomično nekoliko trenutaka, zagledana u vrhove pod snegom obojenim ružičastom svetlošću, nesvesna pogleda muškarca koji je sa divljenjem pratio **svaki njen pokret**.

Ninđa se podiže sa ležaja jednim od onih glatkih, hitrih pokreta koji su gotovo neuhvatljivi za oko. Topla svetlost obasja mišiće pod glatkom, preplanulom kožom, crnu kosu nad očima koje svetle čeličnim sjajem. Svaki njegov pokret bio je pun harmonije, iako do krajnosti ekonomičan, bez suvišnog utroška energije kojom je, međutim, to vitko i snažno telo doslovno kiptelo.

On priđe devojci i zagrli je, bez napora je podižući od poda uprkos njenom protivljenju. Srećno se osmehujući Sumiko se prepusti tim moćnim rukama, obavijajući noge oko poja sa muškarca u položaju koji indijski učitelji ljubavi nazivaju penjanjem uz drvo.

Deset minuta... a za sve to vreme gotovo nijedan pokret, nikakav šum, sem ubrzanog, uzbuđenog disanja devojke i njenog dugog jecaja kada su još jednom došli do vrhunca.

Upravo su zajedno izlazili iz malog kupatila kada do njih dopre snažni glas Tabasko Pita iz dnevne sobe.

— Hej, ljubavnici! — urlao je plavokosi džin. — Ovamo... događa se nešto zanimljivo!

Sa neizbežnom konzervom australijskog piva u ruci, Tabasko je sedeo pred ekranom televizora. Gledao je lokalni program, ali je on ovoga trenutka bio uključen u neku od velikih TV mreža koja je imala izveštaj iz Vašingtona.

Uzbuđeni reporter gurao je svoj mikrofonski pod nos uglađenom oficiru srebrnaste kose sa oznakom pukovnika na kragni, koji nije krio da mu se to nimalo ne dopada.

— Vaše mišljenje, pukovniče, o havariji u Šelbiju?

— Nikakvo — odseče oficir lagano se izmičući od kamere. — Moj posao je da izvršim istragu, gospodo, a ne da nagađam o eventualnim uzrocima tog nemilog događaja. To je sve, gospodo, hvala vam...

— Kratko i jasno — promrmlja Tabasko. — Ne sviđa mi se faca tog pukovnika. U Vijećnamu smo imali jednog sličnog njemu, hladnokrvnog kućkinog sina koji nas je nemilosrdno težio u napad čak i kada je svaki redov znao da će to biti prava klanica!

Lesli i devojka se pogledaše i ninda se blago osmehnu.

— Bojim se da ćeš uskoro imati priliku da obnoviš svoje poznanstvo sa pukovnikom Thorntonom, devojčice...

*
* *

Novinari su poznati kao cinični ljudi koji retko kada priznaju da ih je nešto oduševilo, ili bar iznenadilo. Pored toga, u oku iskusnog novinara teško ćete opaziti sjaj iskrenog divljenja, ili nekog drugog iskrenog osećanja.

Pa čak i kada su lepe žene u pitanju, jer pravi novinar, kaže nepisani zakon, mora i lepu ženu odmeriti sa dozom prezira i pripisati joj, u sebi, sve najgore osobine njenog pola.

Istini za volju, bilo je i takvih pogleda u omanjim predvorju nevelikog hotela »Glešer« u Šelbiju, ali je velika većina ipak otkrila samo pravo i iskreno divljenje.

S razlogom. Ovoga jutra Su miko je igrala ulogu zavodnice, dodajući svojoj zamamnoj lepoti nekoliko detalja koji su jasno davali do znanja svakom punokrvnom muškarcu da je pred njima žena oko koje se vredi potruditi.

Hor uzdaha, prigušenih zvižduka, poluglasnih reči divljenja iz mase koja je gotovo ispunjavala predvorje hotela. Na slonjen na jedan od stubova, ninda se osmehnu za sebe. Kao i uvek, Sumiko je odabrala pravi trenutak da prođe kroz hol...

Vrata lifta u koja su do maločas bili uprti pogledi gotovo svih prisutnih naglo se otvoriše, propuštajući vitku priliku u uniformi pukovnika, praćenu isto tako vitkim i elegantnim figurama trojice oficira.

Ako je pukovnik Thornton planirao dramatičan izlazak pred okupljene novinare, onda se morao grdno razočarati, jer ga nije video doslovno niko. Deseetak jardi dalje, kao da lebdi nad podom, devojka je odmicala prema ulazu u restoran uzbuđljivo se njišući u kukovima.

Pukovnikove oči zasvetleše, a onda se u njima na trenutak pojavi zbunjenost. Nagnuo se prema jednom od pratilaca i žurno mu prošaputao nekoliko reči na uho, a zatim ostrim vojničkim korakom krenuo kroz gomilu koja je tek tada registrovala njegovo prisustvo.

Na svom mestu Lesli se još jednom osmehnu. Kao i svaka zamka koju je ikada postavio, i ova će uskoro uhvatiti svoj plen.

U zbrci koja nastade kad se novinari sjatiše oko Torntona, njegov pratilac vešto se provuče do vrata restorana. Ninda se odvoji od stuba i pođe za njim, paleći u hodu cigaretu.

Razgovor u restoranu, međutim, trajao je mnogo kraće nego što je to mladi oficir želeo. Isprativši ga blistavim osmehom, Sumiko se leno spusti u najbližu stolicu, ne obraćajući pažnju na konobare koji se strčase prema njoj.

Oslonjen laktom o šank, ninda je lagano ispijao svoj konjak, prateći ishod oka pokrete devojke. Bilo je još rano za poruku koju treba da mu prenese, ali...

— Da!

Nemarnim pokretom Sumiko izvuče ogledalce iz tašne, proveravajući ruž na usnama. Dve latice ruže bezglasno se pomeriše nekoliko puta, ali je za oštro oko ninde i to bilo dovoljno.

»Motel, četiri popodne«, glasila je poruka. Sada je znao vreme i mesto na kojem će se naći pukovnik Tornton, njegov jedini preostali trag do višestrukog ubice koji sada već možda broji novac primljen za planove tajanstvene »Buve«...

Nije morao da gleda na sat da bi doznao koliko još vremena ima za obavljanje neopho-

dnih priprema u motelu na putu za Gret Folz, gde je Sumiko još jutros rezervisala sobu. Kada one budu gotove, pukovnik Tornton naći će se u zamci prema kojoj je ona sa devojkom od maločas bila samo naina dečja igra...

Bacivši nekoliko novčanica na šank, on izađe svojim hitrim korakom u već ispražnjeno predvorje. Na putu prema polygonu sada se video dugi niz raznobojnih vozila koja su žurila za otmenim sivim »ševroletom« pukovnika Torntona. Novinari su znali da neće stići dalje od ograde poligona, ali je i to, bar za sada, bilo dovoljno za njih.

Za volanom džipa Tabasko Pit se dosađivao, dobacujući značajne poglede retkim prolaznicama u glavnoj ulici Šelbija. Trgao se tek kada se Leslie spustio na sedište pored njega.

— Dakle?

— Ribica je zagrizla — sleže ninda ramenima. — Iznenadio se kada je ugledao Sumiko, ali se odmah i pribrao i poslao jednog od adutanata da mu kaže sastanak.

— Kučkin sin! — procedi Tabasko. — U motelu?

— Naravno. To smo i hteli, zar ne?

— Aha... iako mi se ta zamisao i dalje ne sviđa, Les...

— Ni meni. Imaš neku bolju?

— Neee... do đavola!

— Eto vidiš — osmehnu se ninda smireno. — Ne brini, maloje se ne može ništa dogoditi, jer ćemo obojica biti u blizini. Ja ću se pozabaviti pukovnikom, a tvoj posao su njegovi pratioci. Ima ih samo tri, pa valjda nećeš imati problema...

Tabasko Pit se sa uživanjem proteže.

— Čoveče — reče oduševljeno — još od Vijetnama sanjam o tome da ščepam za gušu jedno takvo uštirvano oficirsko kopile... a ti mi sada nudiš trojicu!

— Ne verujem da će povesti više od jednog, Pite. Pripazi na momka, ne želim da mu se desi ništa naročito loše, znaš.

— Neće — odvrati neubedljivo glasom Tabasko. — Hmmm... nešto mi pade na pamet; šta ako pukovnik posumnja što se iznenada ponovo nalazi na drugom kraju Amerike? I to tamo gde se događa nešto krupno?

— Možda i posumnja, ali mala ima savršen odgovor. Još u Vašingtonu predstavila mu se kao novinar; ne sme ga čuditi što je vidi ovde gde se već nalazi stotinak njenih »kolega«...

— Lukavo — klimnu Tabasko glavom, uključujući motor.

— Mi idemo odmah u motel, a?

— Još ne. Nedostaje mi nekoliko sitnica za ono što spremam pukovniku. Pođi lagano glavnom ulicom, reći ću ti gde da zaustaviš.

Gotovo dva sata protekla su pre nego što je džip prešao nepune dve milje do završetka glavne ulice Šelbija, a u međuvremenu je ninda ušao u de setak prodavnica, iznoseći iz njih tajanstvene pakete i zamotuljke i uredno ih slažući na zadnje sedišta džipa. Pitova radoznalost ovoga puta ostala je nezadovoljena, jer je na sva nje gova pitanja ninda odgovarao samo tajanstvenim osmehom.

— Zaista si uveren da su ti sve te drangulije neophodne? — besno upita Tabasko kada je džip konačno jurnuo putem za Gret Folz. — Po meni, samo nepotrebno komplikuješ stvar: tog jarca od pukovnika treba ščepati za gušu i naterati ga da propeva, ništa više.

Ninda zamišljeno odmahnu glavom.

— Varaš se, Pite. Proučio sam dosije koji postoji o njemu, a danas sam mu video i lice. Pukovnik Tornton je tvrd momak. Prošao je, između ostalog, i Vijetnam.

— Pa šta? I ti i ja smo prošli Vijetnam, zar ne?

— Jesmo, ali nijednog od nas nisu zarobljavali i terali da pešači trideset milja kroz džunglu sa sandukom municije na leđima. Na kraju tog marša Tornton, tada još kapetan, ubio je trojicu Vijetkongovaca golim rukama i vratio se istim putem do logora.

— Sa sandukom municije na leđima, a? — isceri se Pit. — Valjda je bio toliko pametan da ga baci negde usput, šta mi sliš? Mada se od jednog pukovnika obično ne očekuje toliko inteligencije...

— Ne potcenjuj ga, Pite. Veoma je hladnokrvan, inteligentan i opasan. Uostalom, bio je jedan od onih koji su obučavali komandose u zelenim беретama.

— Uh! Nije valjda?

— Baš tako. Tip je brza smrt za svakog ko mu se neoprezno približi, pa čak i kada je nenoružan.

— To bih voleo da vidim — promumla Tabasko — ali mi ti, kao i obično, nećeš ni dopustiti da mu priđem. Nego, kakvi su mu ti pratioci? Da nisu, možda, i oni iz iste škole, a?

— Šta ti misliš?

— Prokletstvo, bitange se ne kako uvek nađu. Ali utoliko bolje... bar mi neće biti dosadno u njihovom društvu!

S obzirom da je Sumiko pre dostrožno rezervisala i jednu sobu na ime njih dvojice, nisu imali nikakvih problema da se popnu na sprat motela sagrađenog nad rekam i neprimećeni upadnu u sobu u kojoj će devojka, za nešto manje od pet sati, čekati sastanak sa pukovnikom Torntonom.

Odmerivši jednim dugim pogledom svaki detalj u nevelikoj prostoriji, ninda zadovoljno klimnu glavom. Iza njega, Pit je raspakivao jedan po jedan zamotuljak, začuđeno tresući glavom.

— Da mi je znati samo koji će ti ovo đavo? — zapita glasno pokazujući jedan od raspakovanih predmeta. — Ne misliš valjda da će...?

— Mislim — kratko odvrati ninda, bacajući se na posao sa svojom uobičajenom preciznošću i hitrinom. — Dođi ovamo, Pite, moraš mi pomoći ako ne želimo da nas pukovnik iznenađi u pola priprema...

— Boga mu — uzdahnu Pit, bacajući, mnogo kasnije, pogled na svoj časovnik — već je skoro tri! A ja sam bio ubeđen da ne radimo više od sat, sat i po!

Odmićući se da još jednom proveri pogledom detalj koji je upravo dovršio, ninda klimnu glavom.

— Rekao sam ti da moramo žuriti da nas Tarnton ne bi iznenadio — reče on, popravljajući položaj nekoliko predmeta koji su u prividnom neredu bili razbacani po stolu. — Sada je dobro... možeš preći u našu sobu, Pite.

— Ti ostaješ? Gde, do đavola?

— Ovde?

— Ovde? — Pit zapanjenim pogledom prođe po sobi. — Ovde?

— Hajde, briši! — nasmeja se Lesli, dohvatajući sa poda dugu platnenu vreću koja je obično skrivala kostim i oružje ninde. — I ja treba da se pripremim za veliku predstavu za pukovnika Torntona...

*
* *

Šum okretanja ključa u bravi. Otvaranje vrata...

U svom skrovištu, ninda osta de nepomičan. Njegov oštri sluh znao je ko dolazi još dok je Sumiko bila daleko u hodniku.

Petnaest do četiri. Uskoro će stići i čovek čiji dolazak očekuje. Bez nestrpljenja.

Devojka zastade kraj vrata, tiho ih zatvarajući za sobom. Njen pogled lagano je prelazio preko poznatih detalja u sobi. Poznatih iako ih je videla samo jednom.

Nešto nije bilo u redu. Nešto...

— Les? — šapnu ona, vrlo tiho.

— Ovde sam, devojčice.

Ona nabra obrve. Nikada joj se još nije dogodilo da ne može da odredi odakle dopire taj poznati šapat.

— Šta si učinio sa... sa ovom sobom? Ovde...

— Nije važno, devojčice. Seti se ninde Ohira dok se spremaš za pukovnikov dolazak...

Ohiro?

Zamišljenog lica, devojka je mehaničkim pokretima obavljala pripreme. Tesna svilenakućna haljina na potpuno nago telo. Jastuci na ležaju nemarno razbacani, dah finog parfema u vazduhu, prigušeno svetlo. Da, flaša viskija, čaše, led...

Ninda Ohiro, sećala se, uspeo je da se uvuče u tvrđavu svog neprijatelja, Jamagučija, iako je ovaj očekivao njegov dolazak, a sve prilaze danonoćno su čuvali do zuba naoružani ljudi. Ohiro nije znao za prepreke, kaže legenda, preneti za pisima iz srednjeg veka; niko ga nije primetio, a onda...

Onda su u tvrđavi počele da se događaju neobične stvari. I strašne stvari. Sujevernim ljudima tog vremena činilo se da tvrđavom gospodari zli duh ko-

ji će ih na užasan način pobiti, jednog po jednog.

Vojnici, oficiri, počeli su da beže iz Jamagučijske tvrđave. Bežale su sluge, konjušari, dvorske dame...

Jamaguči je poludeo u času kada je oko njega ostala samo grupica najvernijih i najhrabrijih, a onda je Ohiro izašao iz svog skrovišta i pobio ih u borbi koja je trajala četiri duga sata. To je bilo preterivanje, naravno, Sumiko je veoma dobro znala da ninđe ubijaju muševito...

Posle toga...

Oštri vojnički koraci u hodniku. Nasmješnog lica devojka se spusti u fotelju, zauzimajući položaj koji će posetiocu još sa vrata dati do znanja da se nje gov dolazak očekuje sa nestrpjenjem.

— Da, pukovniče! — reče ona glasno kad na vratima odjeknu kucanje. — Uđi!

U sivim očima pukovnika Torntona ogledala se opreznost kada je zakoračio u prostoriju, žurno zatvarajući vrata za sobom. Samo jedan pogled dobacio je ljupkoj pojavi devojke, a onda je svoju pažnju posvetio detaljima u prostoriji.

— Bez brige, pukovniče! — nasmeja se Sumiko. — Nema ni skrivene kamere, ni mikrofona... Uostalom, da sam to že

lela, imala sam dovoljno prilike za ucenu i posle onoga u Vašingtonu, zar ne?

Ukočenim hodom, malo blažeg izraza na licu, Tornton priđe sredini prostorije.

— Oprosti, draga moja — reče pokazujući zube u osmehu koji je trebalo da bude nežan. — U poslednje vreme događa se toliko toga da ponekad odista i preterujem u opreznosti. Ali, ostavimo se sada posla. Reci mi najpre kako se dogodilo da tebe zateknem u Šelbiju?

Ona sleže ramenima ispružajući se da u kristalnu čašu naspere tečnost toplih boja. Buljeći u izrez njene haljine, Tornton jedva čujno proguta pljuvačku, pipajući rukom oko sebe da bi pronašao fotelju.

— Čim sam čula ko će voditi istragu o eksploziji na poligonu, nagovorila sam šefa da me pošalje ovamo. Bojim se da sam mu pri tom možda obećala i malo previše... ili možda nisam, pukovniče?

Torton otpi dug gutljaj iz svoje čaše. U očima mu zablistao osmeh.

— Zavisi — reče oprežno. — Totalnu ekskluzivnost ti ne mogu obećati, ali moglo bi se izvesti, recimo, da dobiješ zvanični izveštaj nešto pre ostalih...

— Pa, ako je to sve — uzda hnu devojka — onda se moram i time zadovoljiti. Kako napreduje istraga?

— Profeisonalna do kraja! — nasmeja se Tornton iznenađujuće visokim falsetom, tako da mu je smeh zvučao gotovo neprijatno. — Samo zbog toga si me zvala?

— Ne, pukovniče. Mislim da mi nešto duguješ... još iz Vašingtona...

Njeno savršeno telo izazovno se pomeri u fotelji i Tornton ovlaži usne, pružajući joj ispražnjenu čašu. Kada se sagla da je napuni, on pročisti grlo, ne uspevajući da otrgne pogled od zategnute svile na njenim grudima.

— Žao mi je zbog onoga — reče promuklo. — Ja... odista ne znam kako se to moglo dogoditi. Čini mi se da...

Devojka se zaveli u fotelji proučavajući njegovo lice. Blago rumenilo, raširene zenice, ubrzan dah, nervozni pokreti ruku...

Ona sama popila je svega gutljaj viskija, ali je dobor poznavala svoje telo. Sredstvo koje je Leslie sipao u viski uskoro će dati svoje spektakularne rezultate...

Čutala je, prepuštajući se užagrenom pogledu pukovnika.

Od ovog trenutka, igru ne vodi više ona, već čovek koji se na neshvatljiv način učinio nevidljivim u ovoj maloj prostori.

Tornton se nesigurno uspravi, odlazeći čašu na sto.

— Čuj, mala — reče odebljelim jezikom. — Kako bi bilo da skineš tu prokletu haljinu, a? Imam utisak da ću sada... da ću sada...

Prozora na sobi, kroz koji je prodiralo toplo popodnevno sunce, iznenada nestade. Na prostori se spusti tama, isto onako naglo kao kada se u pola noći isključi struja.

— Š-šta? — zašišta Tornton. — Šta je to, boga mu? Kako...?

Nečujna kao senka, Sumiko se sa svog mesta povuče u najdalji ugao prostorije, osećajući nesigurnost u nogama. Znala je kako deluje sredstvo u viskiju, izobličavajući predstave o okolnom prostoru. Ako se svetlo ponovo upali, pukovnik Tornton imaće dosta muke da se orijentise.

Šumovi naglo ispuniše prostoriju, sablasno se odbijajući od zidova. Vetar u gustom, mokrom granju, krici ptica iz džungle, poneki udaljen pucanj.

I mirisi... mirisi biljaka koje trule u vlazi, pomešani sa... sa zadahom raspadanja mrtvih ljudskih tela!

Ukočen u tami, Tornton zasjenja. Kristalne čaše zazveketale kada se teško nasloni na sto, pokušavajući da se zadrži na nogama.

Iza njegovih leđa blesnu svetlost, kao munja. Zadržavajući krik stisnutim zubima, pukovnik se okreće u mestu.

Sablasna zelenkasta svetlost osvetljavala je samo jedan ugao prostorije, dovoljno da se naslute samo obrisi čoveka niskog rasta sa okruglim šlemom i puškom u rukama. Njena cev lagano se dizala prema pukovnikovom trbuhu.

Krik, ali ne sada krik straha. Ovo je bila situacija u kojoj se Tornton već mnogo bolje snalazio...

Dug, snažan skok prema figuri u uglu, ruke podignute na udarac koji će je zdrobiti pre nego što rafal iz puške...

Ponovo blesak munje koji u deliću sekunde osvetli lice prikaze u uglu. Iskežena usta, prazne očne duplje, obrazi i čelo prekriveni gomilom debelih belih crva koji gladno gamižu tragajući za ostacima mesa!

Tornton s naporom zadrži svoj juriš, cvileći od straha. Sada je odstupao unazad, korak, što dalje od senke koja se u svom uglu i dalje preteći klatila na nesigurnim nogama.

— Stoj! — prošaputa neko iza njega. — Ni koraka natrag!

Čak i drogiran, usporenih refleksa, Tornton je reagovao mu njevito. Okrenuo se u mestu, zadajući karate udarce obema rukama prema usnama koje su izgovorile te iznenadne reči.

Ništa... nikoga... samo zelenkasti odblesak koji mu je smetao da pronađe vrata... i sigurnost stvarnog sveta iza njih...

Stežući zube, Tornton je korak po korak uzmicao prema zidu, tražeći mesto koje će mu zaštititi bar leđa. Ovo što se ovde događa, to... to...

Zvižduk metka!

Uveren da mu je hitac prozujao tik iznad glave, pukovnik se izvežbanim pokretom pruči po podu, pokušavajući da se otkotrlja u stranu. Nešto mu dotiče opruženu desnu ruku, nešto vlažno i toplo, sa kratkim šapama, brkovima, nešto...

Pacov!

Tornton vrisnu i uspravi se na kolena, dižući ruke nad glavu pokretom očajnika koji jedini spas vidi još u čudu sa nebesa. A onda novi vrisak krajnjeg užasa.

Ledeni vrh oštrice koja je blistala na avetinjskoj zelenoj svetlosti dotiče mu grlo i on začuta, pokušavajući da pomeri glavu i gornji deo tela unazad, što više unazad. Oštrica

pođe za njim, nijednog trenutka ne smanjujući pritisak.

Mač duge, malo savijene oštrice u ispruženoj ruci držala je crna kontura čoveka bez lica, strašna u svojoj nepomičnosti. Bilo je to suviše za nerve pukovnika Torntona...

— Ne, ne, ne, ne! — cvileo je jedva čujno. — Ne, ne, ne, ne!

— Torntone, ko je ukrao planove za »Buvu«? — dopre do njegovih ušiju dobro poznat glas. On, međutim, nije više imao snage ni da se zapita otkuda na ovom užasnom mestu njegov šef, general Holcroft.

— Ne... ne znam — prosternja on. — Još nije sigurno, ali...

— Ali? — ledeni glas čoveka pred kojim su drhtali i najhrabriji oficiri u Pentagonu.

— Ali... sve govori da je... da je...

— Ko, Torntone? KO?

— Ledu... njegov leš se, izgleda, ne nalazi među... među...

— Ledu, dakle! — reče glas generala Holcrofta. — Ovoga puta bio je brži od tebe, zar ne, Torntone? Trebalo je da ti prodaš planove za »Buvu« Mastersu i njegovima, je li tako? Govori, Torntone!

— D-d-da... on... »

— Nije važno. Bitno je da

su planovi nestali. I Ledu radi za Mastersa?

— Radi... prošlog leta su se sastali... u lovu...

— Gde, Torntone? GDE?

— Jezero... jezero Rejndir... u Kanadi...

— Pričaj mi o tom tipu, Torntone. Ko je Ledu?

— Laboratorijski tehničar... dugo sumnjamo na njega, ali nije bilo dokaza... tek kad sam pregledao dosijea svih zaposlenih otkrio sam da je u Kanadi bio u isto vreme kada i Masters... zove se Džordž...

— Kako izgleda?

— Veoma krupan, debeo. Gusta riđa kosa, riđa brada, sitne oči, govori uvek glasno, mnogo jede i pije... voli žene...

— Ti i on lepo bi se slagali, zar ne, Torntone? — sarkastično primeti glas generala Holcrofta. — Vrlo dobro, Torntone... imaš revolver?

— D-da... — šapnu pukovnik. Njegovi neosetljivi prsti s mukom nadoše minijturni pištolj u džepu bluze.

U dva duga koraka, ninda se stvori pored devojkice u njenom uglu i povuče je za ruku. Trenutak kasnije oboje su bili na korak od vrata.

Pucanj iz malog pištolja nije bio snažniji od praska sa kojim se otvara boca šampanjca, ali metak iz cevi stavljen u

usta smrtonosan je uvek. Delići mozga pukovnika Torntona razleteše se po prostoriji, ostavljajući krvave tragove po tepihu, zidovima, nameštaju...

I po lutki u obliku borca iz Vijetkonga koja se i dalje besmisleno klatila u svom uglu, okačena na elastičnu užad...

*

* *

Ogromna pojava groteskno debelog čoveka pod šubarom iz koje je štrčala samo gusta riđa brada privukla bi pažnju i u gradu mnogo većem nego što je Broše, na severnoj obali jezera Rejndir. A naročito sada, kada su se svi stranci već razbežali iz grada pred dolazak zime, najavljene prvim slojem snega debelim gotovo dve stope.

Severni vetrovi, međutim, još nisu počeli da duvaju, a po vršina jezera tek tada će biti prekrivena ledenom korom, što su nestrpljivo očekivali članovi lokalnog hokejaškog tima. Zima je za Broše vreme ljute borbe koja traje pet do šest meseci godišnje, kada se sva energija malog naselja ulaže u opstanak, ali i vreme kućnih zabava, proslava i udvaranja malobrojnim slobodnim ženama.

Otresajući glomazne čizme od snega, riđobradi se isceri sam

sebi ulazeći u hol hotela »Rejndir«, najboljeg u mestu. Sada će biti prazan, svakako, jer su samo najbogatiji turisti i lovci sa dalekog juga mogli sebi da priušte boravak na tako skupom i elegantnom mestu. A se zona lova završila se pre više od dve nedelje.

— Moje ime je Ledel — reče on dubokim basom koji je podsećao na grmljavinu. — Marvin Ledel. Evo mog pasoša, dečko. Želim jedan od onih vaših manjih apartmana...

— Svakako, mister Ledel — užurba se čovek na recepciji koji je do maločas smireno zevao nad novinama skrivenim ispod pulta. — Ovaj... vaš prtljag?

— Stići će naknadno — odvrati krupni čovek nemarno, skidajući sa glave šubar i otkrivajući zamršenu gomilu jarkocrvene kose pod kojom su se jedva videla dva sitna, hladna i plava oka. — Daj ovamo tu prokletu knjigu da se potpišem, pa da pođem gore. Da, još nešto: pošalji mi flašu »balantajna« i nađi kako znaš Džoplina. Neka dođe odmah gore.

— Oprostite, mister Ledel... ali naša pravila...

— Do đavola sa vašim pravilima — progunda debeljkio počeo da kopa po debelom noćaniku izvučenom ispod krz-

nene jakne. — Hoće li ovo biti dosta za sobu i viski, a?

— Svakako, mister Ledel — zasiya lice recepcionara dok je hitro sklanjao novčanicu od hiljadu dolara u kasu. — Izvolite vaš ključ, viski će odmah stići. Želite Džoplinu, Frenka Džoplinu, zar ne?

— Ima li još koji Džoplin u ovoj proklesoj zavejanoj rupi? — dobaci Ledel preko ramena izmičući prema liftu i ostavlja jući za sobom čitave barice vode od snega koji se topio na ogromnim čizmama. — »Balan tajn«, dečko, ne zaboravi! Dve flaše, boga mu, jedna će trebati i za Džopa!

Čovek koji je pola sata kasnije stigao na isto mesto nije u sebi imao ni tračka one arogancije sa kojom je u predvorje hotela nahrupio riđobra di džin. Štaviše, uvukao se stidljivo, dugo i pažljivo brišući noge pred ulazom. Njegov stari kaput od jelenske kože i otrcane čizme odudarale se od blistave okoline. Njegov status u gradu, uostalom, mogao se naslutiti i u ravnodušnosti sa kojom ga je dočekao čovek na recepciji.

— Tu si, Džop? — reče on hladno. — Džentlmen koji te traži je gore, apartman 1-A. Možeš poći.

— Ko... ko je to? — upita Džoplin, gužvajući šešir u čvorovanim rukama, pocrnelim od mnogih mrazeva. Njegovo neobrijano lice isuviše dobro je odavalo da mu je dvadesetak poslednjih godina alkohol jedino pravo uživanje.

— Ledel, tako se zove. Amerikanac — sleže recepcionar ramenima. — Prokletstvo, trebalo bi da ga znaš, Džop, ti si prvo što je tražio posle ključa i flaše »balantajna«, ha-ha-ha!

— Ledel... Ledel? Ne poznajem nikakvog... Čekaj, malo, kako on izgleda?

— Kao bure na dve noge, ima dugu riđu kosu i punu bradu. Kao plamen, ako znaš šta hoću da kažem...

— Riđ? Aha... to će onda biti Led... Ledel, naravno. Hvala, prijatelju. Odoh ja gore.

Dok se lagano i nesigurnim korakom peo mermernim stepenicama, Džoplinovo lice bilo je zamišljeno. Štaviše, u njegovim izbledelim očima moglo se nasmutiti još nešto...

Strah.

Straha je bilo i u pokretu sa kojim je podigao ruku da oprezno zakuca na vrata apartmana 1-A. Šum je bio jedva čujan, ali sa druge strane vrata odmah zagrmje Džoplinu do bro poznat glas.

— Jesi li to ti, Džop? Upadaj, do đavola, upadaj!

U apartmanu je bilo preto- plo i Džoplinovo lice odmah ob liše sitne kapi znoja, čim je za sobom zatvorio vrata.

Ili to možda nije bilo samo od vrućine?

Bradati džin prilazio mu je iznenađujuće hitrim i lakim ko rakom, odeven samo u blista- vobeli kimono ispod koga su se videle riđe dlake na grudi- ma i štrčale gole noge, nalik stubovima. Pod bradom usne su mu bile raširene u osmeh.

— Dobar dan, mister Ledu — reče Džoplin slabašnim gla- som. — Ovaj... to je stvarno iznenađenje... posle onoga le- tos, ja...

— Mislio si da me nikada vi še nećeš videti, a, Džop, stari moj? — srdačno zabruna div vukući ga za ruku u unutraš- njost apartmana. — Hajde, ski daj taj kaput sa sebe, ovde je đavolski toplo. I još nešto, Dž- op: Ledel!

— Molim?

— Ime je Ledel, boga mu, Marvin Ledel, nikakav Ledu! Posle ću ti već objasniti zaš- to, a sada sedaj. Može »balan- tajn«?

— Može — klimnu Džoplin glavom, oprezno sedajući na samu ivicu duboke fotelje. Oči mu zablistaše, jezik nesvesno

pređe preko usana pri pogledu na flašu poznatog oblika. Bo- ga mu, odavno nije okusio ne- što tako dobro!

— Pij, Džop, pij! — galamio je Ledu oduševljeno, ali su nje gove sitne oči pažljivo motrile na izraz lica posetioca. Ta pa- žnja popustila je kada i Džo- plinova uzdržanost, posle prvih nekoliko čaša odličnog viskija. — I raskomoti se, čoveče, ra- skomoti! Do đavola s tom ko- šuljom, raskopčaj se, ovde smo svi prijatelji, he-he-he!

Srećno se cereći i osećajući kako mu se prijatna toplina ra- zлива telom, Džoplin podiže ot rcane čizme na sofu preko pu- ta sebe. Prokletstvo, ko bi re- kao da će ga se taj Ledu uo- pšte setiti; još manje da će po novo doći u Broše i ponašati se prema njemu kao da su od rasli zajedno?

Urođena opreznost lovca na- vede ga da odbije sledeću ča- šu, ali bučna srdačnost Ledua nije dopuštala odbijanje. Nije ni pokušao da odbije sledeću čašu i onu posle nje. Svet je divan, do đavola, a Ledu je na jdivniji čovek na ovom divnom svetu, hej!

Samo da nije...

Džoplin olabavi prljavi oko- vratnik košulje i zatrese gla- vom, mučen nelagodnom pomi

sli na Lujevu udovicu. I troje klinaca, do đavola...

— Čuj, Ledu... — počeo on promuklo. — Reci mi... da li si došao zbog... zbog Luja?

— Luj? Kojeg Luja, čoveče?

— Luj — tvrdoglavo ponovi Džoplin, pokušavajući da usredsredi pogled na Leduove oči. — Letos je bio vodič kada ste išli u lov, boga mu! Luj Lapoan!

— Ona budala koja mi je na letela na metak tamo na obali? — grohotom se nasmeja Ledu. — Prokletstvo, zašto bih ja dolazio ovamo zbog njega? Sam je kriv, proketo glupo ko pile! Ili ti možda... MOŽDA, kažem... misliš drukčije, Džop?

Leduov bas dobi preteći ton i Džoplin se trže iz pijane oma me. Do đavola, ko ga je vukao za prokleti pijani jezik! Či tavo društvo lovaca zaklelo se pred istražnim sudijom da je Luj Lapoan nesmotreno izleteo iz zaklona kada to nije smeo da učini. Nesrećan slučaj, ništa više...

— Dakle, Džop? — dve ogromne šake stezale su grlić ispražnjene flaše, ali tako da se Džoplinu učinilo kako će mu je svakog trenutka zaviriti pravo u lice i...

On s naporom proguta pljuvačku, sećajući se Lujevog lica, pretvorenog u krvavu kašu krupnom sačmom iz Leduove puške. Ko je on, do đavola, da izvlači opet tu staru priču? Ledu je u pravu...

— Žao mi je, ortak — reče ponizno. — Ne znam šta mi bi... mislio sam, ovaj, da ćeš ipak odvojiti koji dolar za njeovu ženu. Ima i troje klinaca, znaš... mislim, bilo bi fer da... Ma, do đavola s njim, hajde da pijemo!

— Tako je, Džop! — zaurla Ledu, bacajući praznu flašu u ugao sobe. — Jesi li gladan? Jesi, boga mu, mora da si gladan! Gde je taj prokleti telefon... ah, tu je?

I pored poprilične količine popijenog viskija, on je i dalje nosio svoju ogromnu masu sa preciznošću i hitrinom koji su odavali da je ta gomila sala samo kamuflaža za mišiće sposobne i za najveće napore. Dobacivši pogled Džoplinu, on pozva recepciju i izdiktira bez zastoja dugo spisak jela i pića koja treba poslati u njihov apartman.

— Ne, nije sve — zaurla on na kraju u slušalicu. — Hoću ženske: dve ženske za mog prijatelja Džopa i mene, jasno? Ne, ne tiče me se što je ovo pristojno mesto... briga me, ka

žem! Imaš pet stotina dolara ako mi stvoriš dve kurve koje će izgledati bar pristojno! Je li tako, Džop?

— A-ha! — klimnu ovaj glavom, ozareno se cereći. Žene, boga mu, žene... prošlo je već skoro dva meseca otkako je bio u onoj odvratnoj rupi gospođe Švarc.

— Eto tako! — reče zadovoljno Ledu, tresnuvši slušalicu na mesto. — A sada, Džop, pre nego što stignu klop*a* i žensko meso, da porazgovaramo o poslu.

— Poslu? — Džoplin s naporom podiže otežale kapke. — Kakvom poslu? Ne misliš valjda sada u lov? Čoveče, snežne oluje samo što nisu počele!

— Proći će bar pet dana pre nego što vetrovi stignu, Džop. Pre toga ti i ja već ćemo biti na jezeru Kort.

— Jez...! — zagrcnu se Džoplin. — Ti si šašav! Kog đavola tamo tražiš u ovo doba godine? Ne možemo se vratiti pre oluja!

— Nećemo se ni vraćati, Džop. Tamo ćemo prezimiti, ako bude potrebno... a mislim da neće!

— Prezimiti? Na jezeru Kort? Tamo nema žive duše, nema hrane, čak ni životinja koje bi se u ovo doba mogle loviti!

— Bio sam tamo proletos, Džop. Svojim rukama podigao sam brvnaru kojoj ni najjače oluje ne mogu ništa. Puna je do vrha; od onoga što se u njoj nalazi dva čoveka mogu da žive godinu dana.

Džoplin zatrese glavom da rastera alkoholnu izmaglicu.

— Zašto?

— Moja stvar, Džop.

Džoplin se pijano isceri. Stvar je polako počela da ga za bavlja.

— Kriješ se, a? Juri te policija, Ledu?

— MOJA stvar, Džop! — ponovi Ledu preteći. — I mislim da bi to trebalo da ti bude dosta!

— A-ha... u redu. Prokletstvo, nije me briga. Ali, zima na jezeru Kort, to...

— Džop! — duboki glas sada je bio hladan kao vetrovi koji stižu sa polarnog kruga. — Nemoj misliti da imaš nekog izbora u ovoj stvari, znaš...

— Š-šta?

— Ići ćeš sa mnom na jezero Kort, Džop... pa makar te morao vezati za sanke! A neće biti prijatno trčati stotinak milja po snegu, je l' da?

*
* *

Mali sportski avion kliznu

na svojim skijama duž zaleđene površine, provizorno označene dvostrukim nizom crvenih zastavica. Bilo je to ono što je Broše sa ponosom nazivao »aerodrom« i što je služilo sve ukupno nekih mesec dana u godini, kada su sleđena površina snega i meteorološki uslovi dopuštali sletanje malih aviona u blizini grada.

Otkopčavajući svoj pojas, Ta basko Pit se zagleda u gomilicu zgrada poređanih duž obale jezera i sada jedva vidljivih na tamnoj pozadini guste borove šume koja se lagano dizala prema horizontu, sledeći liniju niskog brega. On prezrivo frknu, uvlačeći glavu dublje u okovratnik svoje krznene jakne.

— Čak ako u ovom odvratnom mestu i ima australijskog piva — promrmlja — nikom pametnom ne pada na pamet da ga pije. Uhh, ovde je đavolskih ladno, Les!

— Ovo još nije ništa — pri meti Sumiko, vešto iskačući na zaleđenu pistu. — Kad dunu vetrovi sa severa, živa u termometru poleti naniže brzinom ekspresnog lifta, videćeš, Pite.

— Ne, hvala. Nadam se da se nećemo tako dugo zadržavati na ovome što sada osećam pod nogama. Lepo je govorio moj matori; led, Pitere, led ti je stvar kojoj je se treba izla-

gati samo ako je u velikoj čaši viskija!

Pogled ninde lagano je klizio horizontom, upijajući po navici svaki detalj.

— Bojim se da ćemo u Brošeu ili okolini ipak provesti bar nekoliko dana — reče mirno. — Tornton jeste bio opasan, ali je on pravi početnik u poređenju sa Leduom. Ovoga puta neće biti dovoljno nekoliko mađioničarskih trikova, šumovi sa magnetofona i imitacija glasa generala Holcrofta da se on pritera u ugao. Sem toga, Ledu nije slučajno odabrao mesto gde se letos našao sa krijumčarima oružja iz Mastersove ekipe.

— Misliš? Po meni, načinio je glupost. Čovek je mnogo sigurniji u velegradu, među milionima ljudi, nego u ovoj ledenoj pustinji!

— Samo na prvi pogled — osmehnu se ninda. — Policija i obaveštajci imaju već tehniku pronalaženja begunaca u gradovima. Ovde neće moći da se snađu. Kao ni lokalna policija, uostalom. Ledu je kalibar zločinca sa kakvim oni nikada do sada nisu imali posla!

— Pri tom treba imati još nešto u vidu — tiho dodade Sumiko, povijajući se pod udarima vetra, slabašne najave onoga što će tek doći za koji

dan. — Ledu se rodio i odrastao na kanadskom severu, u Alberti. Sneg i hladnoća nisu ništa novo za njega... nasuprot nama koji stižemo gotovo direktno iz Kalifornije!

— U redu — prekide ih ninda zabacujući svoju platnenu torbu na rame odlučnim pokretom. — Pite, pobrini se da naš avion bude smešten u neki hangar, a onda mi nabavi jedno od onakvih vozila za снег. Čekaj nas pred hotelom, Sumiko i ja idemo da pogledamo da li se tamo slučajno smestio naš prijatelj Ledu.

— Ono tamo? — začudi se Pit, odmeravajući nepoverljivim pogledom nezgrapnu mašinu sa malom kabinom od pleksiglasa na nesrazmerno širokim gusenicama. — Zašto ne bismo, do đavola, iznajmili neka dobra kola i...

— Dobra kola dobra su samo za puteve, a i to svega još nekoliko dana. Ta sprava tamo može ići po samoj površini snega i onde gde puteva nikada nije bilo. Hajde, Pite, po žuri. Imam utisak da će se i u Brošeu stvari odvijati brže nego što bismo mi to želeli...

Držeći se za ruke, on i devojka pretrčaše stotinak jardi do početka prve gradske ulice, uzaludno se osvrćući za nekim pogodnijim načinom da se to

rastojanje pređe. I jedno i drugo, srećom, poznavali su način da se telo odbrani od hladnoće čak i bez zaštitne odeće, tako da im to nije teško palo. Štaviše, bilo je prijatno trčati po škripavom, čistom snegu obasjanim zracima ranog jutara njegovog sunca.

— Ono tamo je hotel — pokazala Leslie natpis koji je štrčao nad krovovima nižih zgrada oko jezgra gradića. — Stići ćemo za pet-šest minuta, ako sam dobro procenio rastojanje.

— Ti? Da li ti se stvarno ne kada dogodilo da pogrešno proceniš rastojanje? — nasmeja se devojka.

— Dva ili tri puta, mala. Umesto u koren nosa, moji šuriken pogodili su protivnika u oko — odvratila ninda sasvim ozbiljno. — Efekt je u krajnjem slučaju bio isti, ali...

Pretrčavši preko širokog trga sa desetak vozila pod naslagama snega, oni kroz široka staklena vrata uđoše u predvorje hotela »Rejndir«, zainteresovano se osvrćući oko sebe.

— Ti govori — tiho reče ninda, ispitujući pogledom okolinu. Hol je, međutim, bio potpuno prazan, a blistavo čisti mermerni pod nije pokazivao tragove skorašnjih posetilaca. To je verovatno objašnjavalo i iznenađenje na licu recepci-

onara, nenaviklog da u ovo doba godine posetio ci stižu takvim tempom.

Dok je Sumiko ljupko cvrkutala, bez mnogo napora privlačeći svu pažnju čoveka iza pulta, Leslie zaviri u knjigu posetilaca, uzimajući olovku da se i sam upiše.

»Marvin Ledel«, pisalo je u poslednjem ispunjenom redu knjige. »Viliston« Severna Dakota, SAD«.

Ledel?

Zvučalo je vrlo slično kao Ledu, svakako. Ninda se potajno podsmehnu taštini zločinca koja mu nije dopuštala da potpuno napusti svoje ime, bez obzira što time povećava opasnost da ga otkrije.

Ili Ledu možda smatra da je ovde, daleko na severu Manitobe, bezbedan od progonitelja?

Teško da je tako, jer ono što je znao pukovnik Thornton, znaće i ljudi iz vojne obaveštajne službe. Ledu je svakako imao neki svoj plan i sprovodio ga je kao i sve svoje ranije planove: drsko, arogantno — i smelo!

Lift ih bešumno podiže do prvog sprata i apartmana koji im je pripao. Pokretom glave Leslie pokaza devojci prema susednim vratima koja su nosila oznaku 1-A.

— On je tamo? — šapnu devojka čim su se vrata za njima zatvorila. — Ideš?

— Da — hitrim pokretima ninda je zbacio sa sebe tešku krznenu jaknu i zabavio se poslom da nekoliko sitnih metalnih predmeta iz platnene vreće prebaci u svoje džepove. — Imam utisak da sada nije u sobi, a to je prilika da potražim nešto što bi moglo biti zanimljivo...

Pod njegovom rukom vrata su se otvorila bešumno i on je kao senka kliznuo u tihi hodnik. Tri koraka do susednih vrata, sa okačenim natpisom »Ne uznemiravaj«.

»Žao mi je, mister Ledu«, pomisli on, isprobavajući na bravi već spreman alat provalnika. »Ovoga puta odista ću morati da vas uznemirim... a možda i nešto mnogo gore od toga!«

Brava je brzo popustila, ali se njemu nije žurilo. Sa uhom naslonjenim na skupoceno drvo vrata, on je pažljivo osluškivao šumove u prostoriji iza njih.

Sklopivši oči, koncentrisao se samo na sluh, sve dok nije uspeo da protumači šta označava koji šum. Tiho kapanje vode u kupatilu, ništa drugo. I...

Da! Neko je tiho, tiho ste-

njao, s naporom se pomerajući po nekoj vrsti ležaja!

Odlučnim pokretom ninda otvori vrata i još brže ih zatvori za sobom. Napet do krajnjih granica, preleteo je pogledom preko sobe koja je ličila na bojno polje.

Ili ipak ne. Prevrnute i ispražnjene flaše, težak miris alcohola, gomila sudova zaprljanih raznim jelima, duvanski dim... ovde se odigrala prava orgija još koliko prethodne noći.

Usne ninde razvukoše se u osmeh. Najpre, Ledu nije bio sam, što su odavali delovi ženske odeće razbacani po podu.

Odeća često odaje i zanimanje čoveka — ili žene — koji je nosi. Ova ovde odavala je to na prvi pogled...

Dve žene. I još jedan muškarac, uz Ledua. Da, bila je to prava orgija.

Bez žurbe, ninda pređe do vrata spavaće sobe, iako mu je haragei govorio kako nema nikakve opasnosti u blizini. Ledu je protivnik koji se ne sme potceniti, to je shvatio u času kada su njegove oči prvi put ugledale ogromnu figuru čoveka građenog kao sumo-rvač.

Zavesa na prozorima bile su navučene do kraja, ali je za oko jednog ninde bilo sasvim dovoljno svetlosti.

Nago telo žene zgrčeno na izgužvanom ležaju. Duga crna kosa zalepljena za lice. Ne samo znojem, već i...

Krv. Na sve strane teški, topli miris ljudske krvi.

Ninda načulji uši. Onaj šum od maločas iz kupatila. To nije kapala voda... kapi su mnogo, mnogo teže i gušće...

Krv ponovo.

Čelične oči blesnuše gnevom, ali samo na trenutak, jer za ninde je gnev suvišan luksuz.

Iza zatvorenih vrata kupatila hladno je bleštalo svetlo sa tavanice uklanjajući senke sa belog tela žene koju su ruke i noge vezane gajtanima zavesa držale u grotesknom položaju, jako raširenih nogu.

Plave oči bile su prazne, niz opuštenu kosu lagano se cedila krv iz užasne rane na licu.

Poznavao je tu vrstu rana.

Posledica udarca golom pesnicom, udarca koji doslovno mrvi kosti lica, saterujući ih u mozak.

Krvavi podlivi na dojnama, trbuhu, butinama. Žena nije ipak umrla tako lako kako se činilo na prvi pogled.

Zatvarajući vrata za sobom, ninda se vrati do postelje na kojoj se druga žena pomerila, ispuštajući tih jecaj kroz izubijane usne. Bilo mu je potrebno više svetlosti da proceni

njene povrede i on upali lampu na toaletnom stočiću.

Osetljivi prsti hitro predoše po nagom telu žene u kasnim tridesetim godinama, uočavajući povrede po grudima i trbuhu. Tragovi udarca ponovo su govorili mnogo. Intenzivno unutrašnje krvarenje koje će uskoro, za najviše pola sata ili sat, doneti još jednu smrt.

Prsti ninde dotakoše nekoliko mesta na telu žene, veštinom pravog majstora akupresure. Sledećih nekoliko minuta biće pošteđena bolova i svest će joj se vratiti. Posle toga... Žena otvori oči, ali je prošlo nekoliko dugih trenutaka pre nego što je uspela da ih usredsredi na lice čoveka iznad sebe.

— Gde je Ledel? — upita ostrim šapatom ninda.

U očima zaigra strah. Žena pokuša da okrene glavu, kao da se plaši da će se ubica ponovo pojaviti.

— Policija — reče ninda. — Nemaš više čega da se plašiš. Gde je on?

Otečene usne se pomeriše, ali bez glasa. U grudima žene nešto zakrklja.

— Ne... ne znam... on...

— Ko je sa njim?

— Džop... Džoplin...

— Ko je Džoplin? Odavde je?

Žena pomeri glavu dajući znak da je tako.

— Lovac — prošaputa. — Vođič...

Lovac i vođič. To mnogo govori.

Kao i činjenica da je Ledu nestao ostavljajući za sobom ponovo krvavi trag. Ovamo se svakako više neće vratiti. Isto tako sigurno je da apartman ispunjen smrću neće otkriti ni kakav trag koji bi mu mogao pomoći u poteri.

Ninda se uspravi hitrim pokretom, jer više nije bilo vremena za gubljenje. Nije moglo proći mnogo vremena otkako su Ledu i taj Džoplin otišli. Ako je Pit uspeo da nabavi snežno vozilo, možda još ima vremena da pronađu njihov trag i...

Koraci u hodniku. Oprezni i tihi koraci čoveka koji nekoga želi da iznenadi. Ruka na bravi apartmana, nekoliko trenutaka oklevanja.

Bez žurbe, ninda zauze stav na sredini dnevne sobe, samo nekoliko koraka od vrata, i sa čeka da u njenu unutrašnjost prodre mlaz svetlosti iz hodnika.

Čovek na vratima bio je visok, snažan i spretan. Uz to, u ruci mu je bio pištolj velikog kalibra, uperen direktno u Leslijev trbuh.

— Ne mrdaj! — reče čovek oštrim šapatom, zatvarajući vrata za sobom pošto je levom rukom pritisnuo prekidač na zidu, nijednog trenutka ne skidajući pogled sa ninde. — Ne mrdaj, inače...

*
* *

Udar svežeg ledenog vazduha delovao je onako kako je Ledu i želeo. Džoplin zastenja i zavrte glavom, duboko udišući.

— Je li sada u redu? — prizrivo upita džin, posmartajući zelenkasto lice vođića. — Prokletstvo, ko bi rekao da imaš tako slab želudac!

Vrteći glavom, Džoplin bučno podrignu. Čak ni hladnoća koja mu je palila kožu lica nije uspevala da iz nozdrva istera zadah alkohola i krvi.

Čuteći, Ledu mu gurnu pod nos poljosnatu limenu flašu sa viskijem. Jedan dug gutljaj bio je dovoljan Džoplinu da umiri želudac.

— Uff! — reče on sa olakšanjem. — Ufff...

— Dobro je, dosta je bilo! — gnevno zabrunđa Ledu otimajući mu pljosku iz ruke. — Treba još da voziš, do đavola!

— Da... šta?

— Idemo po tvoj tabač sne-

ga, Džop. Nadam se da je u redu?

— Aha, ali...

— Šta, ne ide ti se odavde? — zacereka se Ledu bučno, osvrćući se oko sebe. Ovde, na zadnjoj strani hotela i ovako rano ujutru, nije bilo mnogo izgleda da će ih neko videti, ali je on želeo da bude oprezan. — Možda hoćeš da ostaneš i objasniš policiji šta se dogodilo sa one dve drolje gore, a?

Džoplin je srkao vazduh otvorenim ustima, buljeći u diva pred sobom.

— Ali ja nisam... — zausti on. — Nisam ja!

— Šta nisi? Nisi ih napio? Nisi ih ni dotakao, a? Ludače, doktori su u stanju da identifikuju tvoju spermu za dva minuta, čak i da nisi ostavio čitavu masu otisaka unaokolo!

Džoplin otrže rame ispod teške Leduove ruke.

— Ti si lud! — prostenja. — Potpuno lud! Ti si ih ubio, a ne ja! TI!

— Jesam — lice grmalja bilo je mirno, ali su mu oči opasno svetlucale. — A ti si mi bio saučesnik, je li tako?

Džoplin pređe ledenom rukom preko neobrijanih obraza. Njegov ošamućeni mozak konačno je uspeo da shvati pravo značenje Leduovih reči.

— Kapiraš, a? — Leudov ogromni trbuh zatrese se od bezglasnog smeha. — Hajde, ide mo po tvoj prokleti tabač!

Prepuštajući se snažnoj Leduovoj ruci, Džoplin je koračao kao automat, jedva svestan onoga što se događa. Pred očima mu je lebdeo lik Makloskog, šefa policije u Brošeu. Ne ma ni tri dana kako mu je to proketo kopile reklo: »Frenk, nemoj misliti da te ne držim na oku! Prva glupost sa tvoje strane i...«

A sada, on je saučesnik... u ubistvu!

Tabač snega, u šupi pored kućice u kojoj je živio, bio je u odličnom stanju i Ledu nije morao da utroši toliko vremena za njegovo proveravanje. Prokletstvo, ko u ovim krajevima ne vodi računa o svojoj opremi, teško može računati da će dočekati proleće. Ali, zašto Ledu tako brižljivo puni rezervoar ručnom pumpom? I čemu bačva sa rezervnim gorivom na zadnjem kraju? Da ne misli on možda da...

Džoplin oseti kako mu se želudac još jednom grči od straha. Jezero Kort!

Ono sinoć nije bila gruba Leduova šala. On zaista ima nameru da ga odvuče na jezero Kort!

Lud je... ne može ni da zamisli život u toj brvnari, ako takvo nešto uopšte postoji. Samoća, tišina okovana ledom... Njih dvojica ne bi bili prvi koji su poludeli u takvoj situaciji!

Motor tabača zabrunda i Ledu mu se isceri sa visokog sedišta. Oprezno, palac po palac, Džoplin počeo da se izmiče prema vratima šupe.

— Džop!

Čovek obrisa iznenadni znoj sa lica.

— D... da?

— Kuda, Džop? — ispod rđih obrva se vao je plamen. — Kuda?

— Ja... hteo sam samo da...

Grohotan smeh. Lakim skokom, Ledu se stvori kraj njege i ščepa ga ogromnom šakom za revere kaputa, gotovo ga odižući od tla.

— Ja nisam glup, Džop! — reče pretećim šapatom. — A nisam ni od onih koji oklevaju da učutkaju nezgodnog svedoka! Ili ti možda misliš drukčije?

— Ne... Ledu, ja... časna reč...

— Hajde! — snažna ruka gurnu ga prema vozilu — sedaj za upravljač i vozi, proklet bio!

Mašina zastenja pod Leduovom težinom dok se peo sa dru

ge strane. Džoplin drhtavim rukama prihvati upravljač i istera vozilo na uski deo ulice očišćen od snega.

— Vozi u banku! — zabrundera Ledu.

— Banku?

— Banku, do đavola! Nisi valjda gluv? Treba nam lova. Šta si mislio, da je sve ono noćas bio poklon od uprave hotela, a?

Džoplin nemo klimnu glavom okrećući prema središtu gradića. Možda će Ledu biti toliko neoprezan da ga ostavi samog u vozilu? Pa čak i ako ga uvede u banku, može mu se ukazati prilika da umakne dok ovaj bude zauzet na šalteru... Prokletstvo, Makloski mu ne može natovariti ubistvo na vrat... a sve ostalo bolje je od samoće sa tim užasnim čovekom tu!

Brundajući nešto sebi pod nos, Ledu je bio zauzet minijaturnom spravicom koja je Džoplina podsećala na obični džepni digitron. Jedino...

— Hej! pobuni se on, ali je bilo kasno. Oko zglavka njegove desne ruke omota se tanak čelični lanac i njegova bravica tiho škljocnu. Neobična sprava visila je na drugom kraju lanca, njišući se u ritmu vožnje. — Šta... šta je ovo, Ledu?

— Moj mali izum — cerio se riđobradi zadovoljno. — Vidiš, Džop, u toj spravi ima dovoljno eksploziva da te raznese na sitne, sitne komadiće. Sad je aktivirana, ako to nisi shvatio; pomoću šifre koju znam samo ja. Ja sam jedini koji je može isključiti, Džop, i ne bih ti savetovao da to pokušaš sam. Broj mogućih kombinacija od ovih pet brojeva koje vidiš na tasterima suviše je veliki da bi već u prvom pokušaju pogodio pravu. Da, da ne zaboravim: svaka pogrešna kombinacija odmah aktivira eksploziv, razumeš.

Džoplin obliznu usne, boreći se sa željom da zaurla, iskoči iz vozila i pobegne odavde kud ga oči vode.

Glupost, naravno. Ne može ni lako ni brzo prekinuti taj lanac oko ruke. A u međuvremenu...

— Deset minuta, Džop, samo deset minuta — nasmeja se Ledu glasno. — Ako se ne vraćam za deset minuta, sprava će eksplodirati. Prema tome, imaš odličan razlog da mi poželiš svu sreću u banci!

— Nije bilo potrebno — reče Džoplin glasom koji se i njemu učini nepoznat. — Ja ni kada ne bih... mislim...

— Naravno da ne bi! — zacereka se Ledu. — Ali ljudi

imaju gadnu naviku da se ponekad i predomisle, znaš. Zauzvavi ovde i nemoj gasiti motor.

Slobodnom rukom, jer se nije usuđivao ni da pomeri desnicu sa volana, Džoplin obriše znoj sa čela, prateći ogromnu figuru kako prelazi ulicu i otvara vrata »Severozapadne banke«. Mozak mu nikada nije radio ovako brzo, činilo mu se, a jedan za drugim u glavu su mu dolazili najfantastičniji planovi da se oslobodi.

Nijedan od njih nije imao ni kakvih izgleda na uspeh. Ukočen u sedištu, sa pogledom uprtim u vrata banke, Džoplin je drhtao čitavim telom.

Koliko je vremena prošlo otako je Ledu uključio prokletu spravu? Tri minuta... pet... sedam?

Nebo nad jezerom brzo se mračilo, zaklonjeno olujnim frontom koji je stizao sa severa, gonjen vetrom. Vazduh je postajao sve vlažniji, najavljujući da će i danas padati sneg. Ne dugo, tek koliko da prođe ovaj jesenji front.

I da pokrije tragove begunaca...

Ta pomisao malo ga osokoli. Do đavola, noći u pustinji su duge i Ledu, pre ili kasnije, mora postati neoprezan. Mogao bi... mogao bi da...

Iako je gledao pravo u vrata banke, prošlo je nekoliko drugih desetina sekunde pre nego što je shvatio da se Ledu vraća. Okrenut ogromnim leđima ulici, on je uzmicao korak po korak, preteći pištoljem nekome u unutrašnjosti zgrade.

Otvorenih usta od uzbuđenja, Džoplin ubaci u brzinu. Leduova želja da što pre umakne odavde, ovoga puta potpuno se poklapa sa njegovom. Motor vozila zaurla u istom trenutku kada počne da zvrji alarmno zvono i da se pali i gasi lampa ugrađena nad ulazom u banku.

Ledu, međutim, nije žurio. Odmerivši zakrvavljenim očima nekolicinu prestrašenih prolaznika koji su zastali na par koraka od njega, on im se isceri, pokazujući pištolj u desnoj ruci. Iza Džoplinovih leđa jedna žena prodorno vrisnu.

Vrećica u Leduovoj ruci iznenada polete prema licu najbližeg prolaznika, kršnog mladića u kariranoj jakni koji je načinio neodlučan korak u pravcu pljačkaša. Mladić zastade, ali prekasno. Cereći se tako da su mu zubi zablistali u riđoj bradi, Ledu pritisnu obarač.

Kratak rafal odbaci mladića unazad, gotovo odvajajući njegove noge od utabanog snega.

Dotakavši tle leđima, on groteskno odskoči, ali je to bio samo poslednji trzaj mladog i snažnog tela koje je tako iznenađeno šćepala ruka smrti. Prenuvši se, čovek zali devičanski čist sneg mlazom krvi iz gotovo raskinute utrobe.

— Vozi, proklet bio! — urlao je Ledu Džoplinu na uvo. — Vozi!

Kao u snu, Džoplin dodade gas i vozilo zaševrda praznom ulicom. Na sedištu pored njega, pažljivo nišaneći, Ledu isprazni šaržer pištolja u pravcu banke.

Džoplin nije želeo ni da pogleda koga je gađao... i da li je uopšte pogodio. Imao je samo jednu misao u sebi: dalje, što dalje od mesta gde se krv proliva po snegu, gde...

— Ledu! — zaurla on. — Bo mba... ta sprava... eksplodiraće!

Bradonja se nasmeja grohotom.

— Ne brini, Džop, stari moj! — urlao je. — Ne boj se! Nisam valjda šašav da i sebe dovršim. a? I to dok čuvam stotinak hiljada dolara u ovoj vrećici, čoveče!

— Ali... ali...

Srdačnim pokretom Ledu ga potapša po ramenu.

— Nema tu nikakve bombe, Džop. Izvini za moj mali trik.

Evo, skinuću ti lanac sa ručke... je li sada bolje?

Još uvek u šoku, Džoplin klimnu glavom. Naginjući se u sedištu, Ledu je motrio na ulicu iza sebe. Poslednje gradske kuće su ostale za njima i vozilo je sada hitalo raščišćenim putem duž obale jezera.

— Tako je, Džop, samo pravo na istok, da pomisle kako ćemo oko jezera pa na jug, u naseljene krajeve. Čim počne sneg, mi ćemo...

— Nećemo uspeti, Ledu. Makloski, šef policije, on...

— Do đavola s njim, Džop! Imamo dovoljnu prednost, a sneg samo što nije počeo!

Kao da potvrđuje njegove reči, prva pahuljica dolete i zalepi se za pleksiglas kabine. Za njom druga, treća, stota...

Drhtavom rukom Džoplin obrisa znoj sa čela.

»Sam đavo radi za tog Ledua«, pomisli. »Dok oluja prođe, mi ćemo biti daleko oдавде, na putu prema jezeru Kört. A onda...«

On proguta pljuvačku, čeznući za jednom jedinom kapi viskija. Viski bi mu pomogao da razbistri misli, da razmotri uža snu pomisao koja mu je pre nekoliko sekundi pala na pamet.

On je još uvek bio potreban Leduu, svakako. Niko bolje od

njega ne poznaje ovaj kraj, ni ko ne bi mogao da pronađe put koji bi ih brže i bezbednije doveo do kolibe na jezeru Kort.

A posle toga?

Znao je, sa hladnom sigurnošću lovca koji je do sada video mnogo smrti. Onoga trenutka kada više ne bude bio potreban riđobradom, ovaj će ga ubiti. Isto onako mirno kao što bi sa puta uklonio slomljenu granu koja mu se zapliće u noge...

*
* *

— Ruke gore! — zapooedi čovek koji je upao u Leduov apartman. — Polako i mirno... tako! Ko si i šta ovde radiš?

Ninđa sleže ramenima.

— To isto bih i ja tebe mogao da pitam, ortak — reče. Na usnama mu je igrao umirujući osmeh.

— Mogao bi — složi se drugi. — Da umesto mene TI držiš ovu igračku u ruci. A pošto je držim ja — bolje će biti da odgovoriš!

— Ime mi je Eldridž — sleže ninđa ramenima. — Leslie Eldridž. To ti nešto govori?

— Bilo je još jedno pitanje — podseti nepoznatu. Stav mu je bio već malo opušteniji, jer

ga je držanje ninđe uverilo kako ima situaciju u svojim rukama. Dva ili tri puta pogled mu skliznu sa lica ninđe, dok je razgledao prostoriju iza njega.

— Ni za koga ne radim.

— O? — ironičan osmeh. — Slobodni strelac, a?

— Paaa... tako nešto.

— Fino, fino... Ali da ne otežavamo stvar, ortak. Gde je Ledu? — Ne znam.

Pištoltj se preteći pomeri u ruci nepoznatog.

— Eldridž, ili kako se već zoveš, upozoravam te da nemam mnogo vremena; gde je?

— Ne znam.

Svaka škola, a to posebno važi za špijunske i obaveštajne škole, ostavlja svoj pečat na ljudima koji kroz nju prođu. Suptilan i jedva primetan, istina, ali prepoznatljiv za oštro i iskusno oko. Način govora, držanje, ponašanje u određenom tipu situacija, čak i vrsta oružja kojima se učenici određene škole služe, za ninđu su bili otvorena knjiga.

Već posle nekoliko izgovorenih reči on je bio gotovo siguran da pred sobom ima jednog od pripadnika obaveštajne službe armije Sjedinjenih Država. Operativac koga su hitno uputili u ovaj deo Kanade kako bi potražio Ledua, pro-

pustivši da ga upozore s kim će imati posla, pomisli ninda; momak ima sreće što je umesto na Ledua naleteo na mene, inače...

— Još jednom te upozoravam, ortak! — procedi čovek preteći kroz zube. — Govori, inače...

— Šta? Pucaćeš?

U spavaćoj sobi, povređena žena naglo se pomeri na ležaju i zastenja. Pogled čoveka sa pištoljem samo na trenutak odluta u tom pravcu, ali za refleks jednog ninde to je bilo i previše dugo.

Odbacivši se nogama, ninda polete kroz vazduh paralelno sa podom. Ispružene šake sklopiše se oko zglavka ruke sa pištoljem, i čovek izgubi ravnotežu pred tim neočekivanim naletom.

Obrnuvši se na podu kao vreteno, ninda obema nogama pre baci telo protivnika preko sebe. Bio je ponovo na nogama pre nego što je ovaj, uz tup tresak, stigao do poda.

Ošamućeno tresući glavom, obaveštajac se pridiže na kolena. Buljio je u pištolj koji je ostao na podu između njih dvojice, ali se nije usuđivao da ga ščepa, jer mu se lice nalazilo nadohvat noge tog iznenađujuće brzog protivnika.

— Ledu nije ovde — reče ninda. — Sada mi veruješ?

Bledog lica, čovek pokuša da se nasmeši.

— U redu, u redu — reče.

— Verujem ti, proklet bio...

— Tu su dve žene koje je ubio — dodade ninda, već preko ramena, okrenut vratima.

— Ne bi bilo loše da obavestiš policiju... iako od toga one neće biti ništa manje mrtve...

Šum koji dopre do njegovih ušiju bio je očekivan; malo ko će se odupreti želji da ščepa pištolj i ponovo ga uperi u protivnika koji mu tako neoprezno okreće leđa.

Na usnama ninde lebdeo je osmeh dok je izvodio davno naučeni kružni udarac desnom nogom, pri kojem leva noga, uzdignuta na prste, kao u baletu, služi kao oslonac oko kojeg se obrće čitavo telo.

Desna noga ninde pogodi u slepoočnicu protivnika i ponovo ga posla na pod pre nego što su prsti stigli da se sklope oko drške pištolja.

Lesli tiho zatvori vrata za sobom. Proći će bar pola sata pre nego što Amerikanac dođe sebi, ali će i posle toga pažljivo izbegavati čoveka koji mu se predstavio kao Eldridž. Ne zato što ne bi bio željan osвете za dva uzastopna poraza; škola koju je prošao nije

dopuštala da udovoljava takvim željama, bar ne dok ne obavi posao zbog kojeg su ga i poslali u Broše.

Hodnik hotela i dalje je bio potpuno prazan. Bativši pogled levo i desno, ninda pruži ruku prema vratima apartmana u kojem ga je čekala Sumiko.

Užurban korak na drugoj stani. Vrata se otvoriše pre nego što ih je dotakao, otkrivajući uzbuđeno lice devojke.

— Les! — prošaputa ona. — Brzo! Ledu je napolju, izgleda da je opljačkao banku!

Kratak rafal iz automatskog pištolja dopre sa ulice pre nego što je ninda u tri duga skoka dospeo da prozora. Vrisak, urlanje snažnog motora, zvižanje sirene alarmnog uređaja...

Snežno vozilo projurilo je pod prozorima hotela punom brzinom, ali je i jedan kratak pogled bio dovoljan nindi da prepozna ogromno telo, crvenu kosu i bradu. Ledu je bio na svega dvadesetak jardi od nje, ali se to rastojanje povećavalo brzo, suviše brzo.

Nepokretan, ninda je nekoliko trenutaka napeto razmišljao. Da krene odmah u poturu za ubicom? Bez proverenog vozila, bez namirnica i opreme koja bi mu omogućila da preživi u ledenom paklu?

Ne. Nebo se već namračilo i snežna mećava može početi svakog trenutka. Potera za Ledom, ne samo zbog toga, ne sme biti improvizovana na brzinu.

— Poći ćemo za njim — reče on glasno — ali ne odmah. Sumiko, ako je Pit pred hotelom, uzmite vozilo i pođite po opremu za duži boravak na snegu. Namirnice za najmanje deset dana, jedna od onih malih peći za naftu, dvostruki šator, vreće za spavanje, znaš već šta bi nam moglo zatrebati. I svakako jedne od onih saonica ko je sam video da vuku ti tabači snega. Prodavnica sa takvom opremom sigurno je u blizini... Šezdeset minuta, devojčice!

— A ti?

— Raspitaću se o Džoplinu. Ovo je malo mesto, sat vremena je sasvim dovoljno da doznam o njemu sve što sam želeo. I što nisam, verovatno.

— Ko je Džoplin? — devojka je već navlačila svoju kratku bundu.

— Džoplin je lovac i vodič koji se, izgleda, udružio sa Ledom. To ti nešto govori?

— Vodič? Ledu neće pobeći prema civilizovanim krajevima na jugu.

— Tako i ja mislim. Nadam se da ću doznati koji predeo

taj Džoplin najbolje poznaje. Požuri. Za sat treba da budete pred hotelom sa svom tom opremom...

Sačekavši da devojka izađe, ninda se spusti na pod u tradicionalnom položaju za meditaciju. Nije mu potreban čitav sat za raspitivanje o Džoplinu, a dvadesetak minuta koncentracije na problem potere za Leduom biće dovoljno da dođe do određenijeg i pouzdanijeg plana. Ko zna, možda mu razvoj događaja kasnije neće dopustiti da toliko vremena posveti razmišljanju...

Iako na prvi pogled u dubokom transu, ninda je jednim delom svoje podsvesti i dalje automatski analizirao šumove koji su dopirali sa ulice i iz unutrašnjosti hotelske zgrade. Nad gradićem na obali jezera Rejndir lebdeo je nevidljivi oblak opasnosti, mnogo gošći od onih iz kojih su sada nečujno počele da padaju snežne pahuljice, nošene vetrom.

Ledu negde u ledenoj divljini ima već pripremljeno skrovište, bio je jedan od prvih zaključaka ninde. Džoplin je možda upućen gde se ono nalazi, a možda i ne, ali to sada više nije bitno. Tragovi vozila begunca već nestaju pod snegom, mnogo brže nego što

će lokalna policija uspeti da organizuje efikasnu poteru...

Kako ponovo pronaći Ledu?

I zbog čega je on kao skrovište odabrao mesto udaljeno od svih zbivanja u poslovima krijumčara oružja?

Planovi »Buve« su kod nje, u to ninda više nije sumnjao. Sada, kada se to zna, njihova cena vrtoglavo će skočiti, jer će se u potragu za njima uključiti i krijumčari koji do sada nisu znali čak ni da postoje. Ledu je svakako vrlo hladnokrvno procenio da se dodatni rizik isplati i odlučio da »Buvu«, za sada, ostavi na ledu.

Doslovno na ledu. Za svoje skrovište odabrao je mesto gde je on u prednosti nad svim eventualnim tragačima...

Otvorivši oči, Lesli se nasmehi. Ubica je uveren da mu više niko ne može ući u trag; ali samo zato jer još ne zna da mu je za petama jedan ninda.

Na ovoj planeti ne postoji skrovište koje ninda, pre ili kasnije, neće pronaći...

Uspravivši se na noge, on iz vede nekoliko vežbi čiji je cilj bio da povrate elastičnost udovima ukočenim od sednja u istom položaju, a onda hitro počeo da priprema svoje stvari. Snežna oluja napolju je počela, ali mu je osećaj govorio da

ona neće trajati dugo. Čim sva oprema bude skupljena, njih troje mogu krenuti u poteru... Telefon u uglu javi se melodičnim zvukom, ali u tišini taj zvuk odjeknu neprijatno. Preteći...

— Da? — reče ninda u mikrofon. Obrve su mu bile skupljene; duboko u njegovoj podsvesti pojačavalo se osećanje da ovaj poziv neće doneti ništa dobro.

Glas Tabasko Pita bio je napet, izobličen nemoćnim gnevom.

— Ja sam, ortak — govorio je tiho, naglašavajući reč po reč. — Malu i mene su dovukli u policijsku stanicu. Tipovi koji tvrde da pripadaju oba veštajnoj službi...

— Pa?

— Znam da si u hotelu i žele da dođeš ovamo. Bez trikova kažu. Jedan od njih drži pištolj uperen maloju u potiljak...

— A drugi sluša šta ti i ja razgovaramo?

— Pa da — nasmeja se prigušeno Tabasko. — Oni uživaju u tome, znaš!

— Znam. U redu, dolazim odmah.

— Ovaj... još nešto, ortak...

— Da dođem bez oružja? Ti znaš da nikada ne nosim pištolj, do đavola!

— Ja znam, ali mi oni ne veruju. Nepoverljivi neki momci, ovi Kanađani. Bojim se da će to ozbiljno uticati na njihov turistički promet...

Prigušena psovka dopre do ušiju ninde, a onda se veza prekide. Pažljivo vraćajući slušalicu na svoje mesto, nekoliko trenutaka je duboko razmišljao.

To što se dogodilo, naravno, bila je njegova greška. Jedna od retkih, ali ipak greška.

Ne mora čak ni pogledati u apartman preko puta da bi se uverio kako je nepoznati Amerikanac došao sebi i nestao. Greška je bila u tome što je pretpostavio da radi sam. Neko je u Vašingtonu reagovao brzo, inteligentno i obezbedio mu direktnu pomoć kanadske obaveštajne službe.

Naravno, najlogičnije bi bilo da svoje prijatelje ostavi u policijskoj stanici, odakle ih pre ili kasnije moraju pustiti. Njih dvoje do sada nisu prekršili nijedan zakon, ali...

Ali obaveštajne službe imaju neugodnu praksu da do krajnjih granica iscede sve koji im se učine sumnjivim, koristeći pri tom metode o kojima se nikada ne govori glasno.

Pogled mu pade na oružje ninde, još uvek skriveno u platennoj torbi. Da je noć, ne bi oklevao da ga uzme i navuče

na sebe kostim od crne svile. Ne sme ga, međutim, ostaviti u apartmanu; sem hotelske po sluge, danas će biti i drugih radoznalih njuškala u blizini.

Zabacivši torbu na rame, on odlučnim korakom pođe prema vratima. Jedino po blesku u njegovim čeličnoplavim očima moglo se naslutiti da će uskoro smrt ponovo početi da hara po gradiću...

*
* *

Policijska stanica, jednospratna zgrada od blistavocrvenih cigala, nalazila se preko puta banke pred kojom su gotovo svi odrasli stanovnici Brošea glasno protestovalo, okupljeni oko mrtvog tela na snegu.

Ninda zastade na izlazu iz hotela, svestan da neko motri na njega kroz prozor stanice. Lice mu je bilo mirno, ali je njegov pogled upijao svaki detalj prizora na ulici.

Neka oni misle da drže stvar u rukama i da im je on siguran plen. Protivnik uveren da je igra već završena uvek se lako da iznenaditi.

Sigurnim korakom on se uko so preko ulice uputi ka policijskoj stanici, posmatrajući ne bo. Sneg je i dalje padao, ali ne onako gusto kao maločas.

Novi sloj neće naročito mnogo usporiti snežno vozilo u slučaju da budu morali žurno da se povuku iz grada.

Jedan potpuno nov tabač stajao je pred stanicom, a njegova sveža boja blistala je i pod snegom. To će biti onaj koji je odabrao Tabasko Pit, svakako. Stvari nagomilane na prikačnim saonicama, međutim, pokazivale su da on i Sumiko ni su imali dovoljno vremena da uzmu sve što će im biti potrebno u snežnoj pustinji.

Odgurnuvši dvostruka vrata; Lesli zakorači u bleštavo osvetljeni hol policijske stanice. Dežurni narednik sedeo je za svojim pultom, a drugi policajac, tobože leno oslonjen o stub kraj njega, držao je šaku na frotrolji sa pištoljem. Negde u dubini zgrade uporno je zvrjao telefon.

— Mene su pozvali ovamo — mirno reče Lesli zastavši pred pultom. — Dvoje mojih prijatelja su negde ovde.

Lice narednika ne pokaza ni tračka iznenađenja. Policajac kraj stuba malo se naže napred, hvatajući se čvršće za frotrolu.

— Aha! — reče narednik. — Ti si, dakle, taj, je li?

— Možda i nisam — drsko se isceri ninda. — Gde su oni?

— Prvo da proverimo da li si naoružan, momak. Kejsi!

Obilazeći stub, policajac se oprezno približi Lesliju.

— Spusti tu torbu na pod — reče — i dignu ruke uvis, prijatelju. Hajde, polako i fino!

— Amater! — reče ninda pre zrivim glasom, spuštajući svoju torbu pred noge.

— Šta?!

— Kažem da si amater — cerio se ninda. — Kod mene u kraju kad pretresaju nekog momka, najpre ga nateraju da raširi noge i rukama se osloni o zid. Eno, i narednik crkava od smeha dok te gleda!

Leslijev glas bio je tako sugestivan, da pogled policajca odlete prema pultu. Taj delić sekunde bio je dovoljan nindi da krene u akciju.

Leva ruka ščepa policajca za grlo, desna za opasač. Jednim zamahom, iako je čovek težio bar sto šezdeset funti, ninda ga kao lutku od krpe zavitla preko pulta, glavom napred.

Narednik dreknu i pokuša da se izvuče iz svoje stolice, ali za to nije bilo vremena. Kao ovan za razbijanje srednjovekovnih zidova, glava policajca zari mu se u želudac. Nošena silinom zamaha, dva tela osta doše nepokretna na podu iza pulta.

Dohvatajući torbu sa poda, ninda lagano pođe uz stepenice. Pogled mu je bio uprt na više, iako nikakav šum nije pokazivao da ga u hodniku pr vov sprata neko očekuje.

Ljudi koje negde gore drže Pita i Sumiko svakako računaju da će dolazak onoga koga čekaju najaviti telefonski poziv sa pulta. To je dobro, jer će moći da ih iznenadi...

Levi zid hodnika na spratu bio je od mutnog stakla, ali ipak dovoljno prozirnog za oštri pogled ninde. Tiši od senke, on se lagano kretao paralelno sa njim.

Ovde...

Silueta čoveka koji stoji uz sama vrata, u stavu iščekivanja. Položaj desne ruke govori da je u njoj pištolj. Opresniji su, dakle, nego što je očekivao...

Osmehnuvši se za sebe, ninda podiže ruku i zakuca na staklena vrata na kojima je pisalo: »Šef policije. V. M. Mekloski«.

— Ko je?

Dubok, muževan glas. Sa tračkom iznenađenja u sebi.

Ninda mirno otvori vrata i osmehnu im se.

Iako to prizor u velikoj, luksuzno uređenoj kancelariji šefa policije nije zasluživao...

Ne toliko zbog crnih i ruž-

nih revolverskih cevi uperenih u njega i u Tabasko Pita, postavljenog uza zid i leđima okrenutog ostalima. Čak ni zbog cevi koju je mršav, visok čovek ciničnog osmeha prislanjao na slepoočnicu devojke, prisiljavajući je slobodnom rukom da mu sedi u krilu iza stola šefa policije.

Ta slobodna leva ruka bila je zavučena pod raskopčanu bundicu Sumiko, besramno joj milujući grudi, kao da želi da izazove pridošlicu na neki nerazuman potez...

Lice devojke bilo je strašno u svojoj mirnoći, pogled krupnih crnih očiju uperen u jednu tačku na zidu, iznad glave onoga koji je svojim pištoljem kontrolisao Leslija.

Ninđa sporim pokretom zatvori staklena vrata za sobom.

Mršavko koji drži Sumiko ubeđen je da su sve karte u njegovim rukama. Biće, dakle, najsporiji u svojim reakcijama.

Druga dvojica bila su mnogo opasnija. Naročito onaj koji mu je po drugi put u toku jednog istog sata pretio pištoljem.

— U redu — reče ninđa. — Šta hoćete od nas?

Oči čoveka koga je onesveštenog ostavio u Leduovom apartmanu bile su mutne, ali je iz njih iskrio gnev.

— To već znaš, Eldridž! — reče kroz stisnutez ube. — Ledua!

— Ledu je pobegao pre skoro jedan sat. Da ste odmah krenuli za njim umesto što maltretirate bespomoćne devojke, možda ste ga mogli i uhvatiti.

— Kuda, Eldridž?

— Ne znam.

— Pokušaj da se setiš! — reče promuklo onaj koji je i dalje uporno milovao devojku. — Imaš pet minuta; posle toga malo ću ozbiljnije da se poigram sa ovom japanskom mačkicom...

U svom uglu, Tabasko Pit zaškruta zubima, tako snažno da svi pogledi skretoše prema njemu. Trojica naoružanih ljudi se nasmejaše.

— Dakle, Eldridž?

— Pet minuta neće izmeniti ništa. Sem što će Ledu biti još koju milju dalje od grada.

— Makloski je krenuo u poteru za njim — nemarno odvrati čovek koga je ninđa prvog upozorio. — On poznaje kraj mnogo bolje od nas; i mnogo bolje se snalazi na snegu.

— Sneg još pada — podseti Lesli, neupadljivo se pomerajući malo u stranu i tražeći bolji oslonac na debelom tepihu kancelarije.

— Upravo zato smo i ostali ovde — isceri se treći čovek, ne skidajući pogleda sa leđa Tabasko Pita. — Klif ponekad ima dobre ideje. Ovoga puta palo mu je na pamet da bi neko od vas mogao znati kuda je Ledu krenuo. A tu se i ja slažem sa njim...

— Grešite. Obojica.

Klif, očigledno vođa tročlane ekipe, sumorno je trljao glavu koja je svakako još osećala po sledice udarca ninđe.

— Mi imamo vremena, Eldridž — reče, nameštajući se udobnije u stolici. — Step, po čni da obrađuješ malu...

Lice devojke zgrči se kada joj ruka muškarca grubo steže dojkju, ali ona ostade nema. Na svom mestu, ninđa duboko udahnu vazduh.

— U redu — reče tiho. — Idite do đavola... reci tom tipu da je najpre pusti!

— Step!

Sa vidnim žaljenjem na licu. Step olabavi svoj stisak, ali je cev pištolja i dalje dodirivala glatku kosu devojke.

— Dakle?

Ninđa spusti svoju torbu na pod pred noge i naže se nad nju. Pratili su njegove pokrete, video je to ispod oka, ali bez suviše podozrenja, ubeđeni da je narednik u holu već detaljno pretresao Leslija.

— Najpre da vam nešto pokažem — reče ninđa razvezujući torbu. — Vidite, pre nego što je krenuo, Ledu mi je...

Osetljivi prsti ninđe sklopiše se oko drške katana, samurajskog mača, i njegova desna ruka načini oštar pokret, tako brz da se jedva mogao pratiti pogledom.

Plemeniti čelik jurio je kroz vazduh takvom silinom da je šum tog kretanja podsećao na zvuk udaljenog mlaznog aviona. Potreban je samo delić sekunde, samo mali grč da prst pritisne okidač pištolja, ali taj vremenski interval postaje užasno dug kada blesne oštrica katana!

Klifove zenice tek su počinjale da se šire od iznenađenja kada je vrh mača stigao do njegovog grla. Elastično odskačući u stranu, daleko od putanje kojom bi možda krenuo metak ispaljen u smrtnom grču ruke, ninđa čeličnom munjom u svojoj ruci načini dug potez koji odvoji glavu obaveštajca od ramena, ali je ne zbacio sa njenog mesta.

Horizontalni polukružni zamah bio je savršeno proračunat. Ubivši Klifa, katana produži svoju smrtonosnu putanju prema drugom čoveku, onome koji je držao na oku Tabasko Pita.

Taj je imao delić sekunde više vremena od Klifa, ali jedino što je uspeo bilo je da za isto toliko vremena odloži svoju smrt. Oštrica mača pogodila nekoliko palaca ispod ramena ruku sa pištoljem, suviše sporu u pokušaju da ispali bar jedan hitac.

Mlaz krvi zali tepih pred nogama čoveka koji otvori usta da vrisne, užasnuto prateći pogledom pad odsečene ruke čiji su prsti grčevito stezali dršku pištolja. Ninda mu ne dopusti taj vrisak. Kao kroz vodu, vrh mača projuri između rebara, razarajući srce sigurnošću iskusnog hirurga.

Već okrenut licem prema svom prijatelju, Tabasko Pit trijumfalno zaurla. Njegov pogled bio je uprt u devojkicu koja je reagovala u trenutku kada je oštrica katana flijuknula kroz vazduh.

Padajući na kolena hitrinom pravog majstora borilačkih veština, ona je obema rukama šće pala zglavak ruke sa pištoljem koji joj je pretio. Kratak trzaj, premeštanje težine tela sa jednog kolena na drugo, korišćenje energije tela protivnika za pojačanje sopstvenog zahvata.

Zaurlavši od iznenađenja, razoružani čovek polete preko stola, noseći pred sobom čita-

vu gomilu predmeta koji obično stoje pred jednim šefom policije. Ispravljajući se poput opruge, Sumiko ga dohvati za noge i potpomože njegov let snažnim trzajem obema rukama.

Vrh mača već je čekao svoju treću žrtvu. Ušavši na razjapljenim ustima, on utiša prodorni krik delić sekunde pre nego što će izbiti na potiljak.

Malo po strani, Klifove mrtve noge načiniše poslednji refleksni trzaj, potresajući telo koje je ostalo u sedećem položaju. Odsečena glava zakotrlja se po podu, rasipajući unaokolo sitne kapi krvi...

*
* *

Pripijeni jedno uz drugo, Tabasko Pit i Sumiko su drhtali u providnoj kabini snežnog vozila. Sada, kad motor nije radio, čak ni snažni grejači nisu uspevali da u dovoljnoj meri podignu temperaturu njene unutrašnjosti.

Oko njih, mećava je i dalje besnela, ali se vetar postepeno stišavao. Sve ređe vrhovi vitkih jela, među kojima se vozilo skrivalo, savijali su se da bi na njih sručili tovar svežeg snega sa svojih grana.

Sumiko pokuša da pogledom prodre kroz zastor od pahuljica.

— Sada i ja čujem — prošaputa. — Motori...

Pit isceri pomodrele usne.

— Sada čujem i ja — sleže ramenima. — Nije mi jasno, međutim, kako to da ih je Lesli čuo čitavih deset minuta pre nas... i to još dok je motor ovog čuda radio! Ko je to? Potera?

— Ne. Vozila se vraćaju u grad. Najverovatnije policajci koji su krenuli za Leduom. Moći ćemo da produžimo čim oni prođu.

— Kuda, do đavola?

— Lesli to zna, Pite. Ja još ne.

— Misliš da su uhvatili Ledua?

— U ovoj mećavi? Šališ se, Pite; Nije morao čak ni da beži; dovoljno je da se, kao mi sada, malo ukloni sa puta i smeje se glupim policajcima koji prolaze na nekoliko stopa od njega, ne videći ga.

— Da, samo što on to sigurno nije učinio. Na njegovom mestu, ja bih iskoristio mećavu da punom brzinom odjezdim tamo kuda sam naumio.

— Koristeći mećavu i još nešto: prisustvo najboljeg vođića u ovom kraju, Pite.

— Da, zaboravio sam tog prokletog Džoplina, ili kako se već zove... Evo Leslija!

Pomerajući se u uskom prostoru, Tabasko s mukom naćini mesta nindi koji hitro uskoći u kabinu unoseći sa sobom i čitav vihor pahuljica.

— Policija — reče na nemo pitanje devojke. — Vraćaju se u grad. Ledu nije sa njim, kako smo i očekivali.

— Bili su glupi što su uopšte polazili za njim — sleže Pit ramenima. — Kladim se da trag za vozilom nije vidljiv duže od pet minuta.

— Otprilike. Ali sneg će uskoro prestati.

— Za ovo vreme Ledu je mogao odmaći dvadesetak milja, Les!

— Ne. Čak ni ja nisam uspeo da van puta postignem brzinu veću od pet ili šest milja na sat.

— On ima vođića, do đavola!

— Svejedno. Vidljivost je suviše mala za bržu vožnju. S malo sreće, ako sneg uskoro prestane, mogli bismo čak naleteti na njegov trag.

— Zašto to onda policija nije učinila? — tiho reče Sumiko. — I oni dobro poznaju ovaj kraj.

— Bojim se da smo za to mi krivi — osmehnu se ninda, ponovo uključujući motor vo-

zila. — Njihovi tabači imaju radio-vezu sa gradom. Svako su im javili šta se dogodilo u policijskoj stanici i naterali ih da se vrate, u strahu od novog krvoprolića. Uostalom, oni više nisu interesantni: recite mi sada šta ste uspjeli da nabavite od opreme?

— Polovinu — uzdahnu Pit. — I to onu lošiju. Imamo šator i nešto hrane, ali ne i peć. Nisam uspeo da nabavim ni skije, ni krplje. Vreće za spavanje su tu, rezervna odeća i obuća takođe. Taman da se provučemo, a?

— Otprilike — složi se Leslie napeto osmatrajući sneg pred sobom kako bi na vreme izbegao skrivene prepreke. — Jer, ako ne otkrijemo Leduov trag, a izgledi za to sve su manji, proći će dani u pretresanju ovog kraja.

— A u Broše više ne možemo — progundā Tabasko. — Drugih naselja nema?

— Ne. Sem indijanskih — reče Sumiko. — U krajnjem slučaju i njima bismo se mogli obratiti za pomoć. Les, siguran si da će se Ledu sakriti negde severno odavde?

— Nemoj me samo pitati na osnovu kojih činjenica sam došao do tog zaključka — osmehnū se ninda. — Jednostavno, osećaj...

— A ja imam osećaj da ćemo se u ovom staklenom kavezu najpre upresovati kao šunka, a onda lepo zalediti — mrmljao je Tabasko, stešnjen uz sama vrata vozila. — Zbog čega ove proklete tabače ne prave da budu bar malo udobniji, do đavola!

Za sledećih dvadesetak milja bilo im je potrebno više od dva i po sata naporne vožnje među brežuljcima prekrivenim snegom i preko korita zaleđenih potočića koji su kroz šumu tekli prema jezeru Rejndir. Šneg je, srećom, sve više slabio, povećavajući vidljivost, tako je i vozilo jurilo sve brže na sever.

Guste četinarske šume ovde su već ustupale mesto otpornom rastinju tundre koja se širi najvećim delom kanadske severozapadne teritorije, ali se još nisu potpuno predavale. Na čistoj beloj pozadini one su se pojavljivale kao crne mrlje duž horizonta, prekinute sve upadljivijim prolazima u tom tamnom zidu.

— Ovde bi se mogla sakriti čitava armija ljudi — reče tiho Sumiko. — Pogledaj, Les; svaka od ovih šumica zahvata površinu od nekoliko akara, a između njih prolazi čine pravi lavirint.

— Da. Što je još gore, i drveće se proređuje. Kladim se da bismo kroz neke od tih šuma mogli da prođemo i ovim vozilom, ako bi bilo potrebno — primeti Tabasko Pit. — Hej, Leslie, možemo li sada da se za menimo; još dva minuta u ovom položaju i eksplodiraću od besa, čoveče!

— Dobra ideja! — osmehnu se ninda zaustavljajući vozilo u uskom prolazu koji je neka oluja, ko zna kada, otvorila između dva ogranka šume. Drveće oboreno vetrom davno je istrulilo, a i da nije, sada se nalazilo pod slojem snega debelim više od šest stopa. On i Pit zameniše mesta što, bar za neko vreme, donese olakšanje trojci stisnutoj u odista nedovoljnom prostoru.

— Sneg je prestao — reče Pit pola sata kasnije. — Šta sada, Les? Hoćemo li u cikcak kako bismo povećali izgleda da naidemo na Leduov trag?

— Još ne. Možda još nekih dvadesetak milja severnije od ovog mesta, Pite. Ne zaboravi ni prednost koju ima ispred nas.

— Ne zaboravljam, ali si ti zaboravio nešto drugo — uzdahnu džin. — Ništa nismo jeli od sinoć, do đavo! Da zaustavim, a?

Ninda baci pogled prema sivom nebu.

— Ne sada. Sačekaj da nađemo mesto gde se možemo sakriti od pogleda iz vazduha.

— Iz vazduha? Ne misliš valjda da...?

— Les je u pravu, Pite — reče devojkica. — Čim sneg stane, počće potera helikopterima ili avionima. Moramo biti vrlo oprezni, jer smo se već uverili da se u ovoj gužvi nijedna strana ne šali.

Ninda je utiša naglim pokretom ruke. Sklopljenih očiju, on je napeto osluškivao.

— U zaklon, Pite! — reče otvarajući oči. — Helikopter!

Psujući na sav glas, Tabasko oštro okrete upravljač i ustremi se prema najbližoj šumi. Vozilo dva ili tri puta podskoči preko prepreka nevidljivih pod snegom, a onda poče da lavira između stabala na ivici šume.

— Tu — zapovedi ninda. — Ugasi motor!

U iznenadnoj tišini sada se jasno čulo karakteristično zvrjanje helikoptera negde iza njih. Troje prijatelja pogledaše jedno u drugo.

— Videće naš trag — proša puta Tabasko, kao da se plaši da će ga čuti gonioci u helikopteru.

— Možda i ne... zavisi na kojem će rastojanju proleteti ovo područje...

Ninđa odmahnu glavom na reči devojke.

— Na to ne smemo računati — reče. — Pite, gledao si nekada kako miš beži među rastinjem od sove?

— Nisam... ali mogu da za mislim kako to izgleda. Zašto?

— Ako nas otkriju, počni tu igru među drvećem. Ja idem napolje.

— Napolje? Ali...

Pre nego što je Tabasko mogao da završi, ninđa je već iskočio u sneg, noseći svoju torbu. Propadajući gotovo do pojasa, on je žurno krčio sebi put do ivice šume, odakle će imati bolji pogled na letilicu koja se sve više približavala.

Da, tamo je... veliki teretni helikopter koji neće biti naročito spretan u manevrisanju... Nema oznaka, što odaje da ne pripada ni vojsci, ni policiji. Hmm...

U svojoj karijeri ninđa je video dovoljno teško naoružanih helikoptera da bi mu mogle promaći cevi koje su virile спреда i sa bokova letilice. Istovremeno, one su odavale i ko su najuporniji i najbolje opremljeni gonioči...

Krijumčari oružja, očigledno. I oni su reagovali brzo i orga-

nizovano u pokušaju da se dočepaju planova za oružje koje će im još jednom doneti ogromnu zaradu.

Sa sigurnošću koju donosi iskustvo, ninđa je već zaključivao kako nema nikakvih izgleda da im promakne vozilo živih boja skriveno pod retkim drvećem. U svom traganju oni se neće oslanjati samo na vid; infracrveni reflektori koje je ugledao na prednjem delu brzo će otkriti zagrejano vozilo na pozadini čija je temperatura tako niska.

»Da imam samo jednu protiv avionsku raketu«, pomisli ninđa, »problem bi bio veoma brzo rešen. Ali, pošto je nemam...«

Njegovi prsti već su prebitali po platnenoj vreći koja je predstavljala minijturni arsenal jednog ninđe.

»Nadam se da će mi Pit stvoriti dovoljno vremena za ovo što smeram da učinim«, mislio je. »Jer, ako ne budem imao dovoljno vremena, ova igra biće za nas troje završena mnogo pre nego što to ijedno od nas želi...«

*

* *

Tabasko Pit reagovao je kao iskusni profesionalac. U času kada je motor helikoptera ja-

če zabrujao i čelična ptica se ustremila prema njegovom skrovištu, zagrme i motor tabača snega. Spretna mašina na gusenicama napusti zaklon i preko kratke snežne zaravni jurnu prema susednoj šumi. Ni nnda vide da je Pit u međuvremenu otkao saonice koje je tabač vukao; mudro, jer to će mu omogućiti lakše manevrisanje među drvećem.

»Moraš mi kupiti još osam ili deset minuta, Pite«, mislio je dok su mu ruke grozničavo radile, a pogled nastojao da iz među drveća prati ono što se zbiva nad njegovom glavom. »Možda i malo više, ako sreća ne bude na našoj strani i ne uspem brzo da pronađem... ah, tu je! Još samo šest minuta, Pite, ne više!«

Posada helikoptera u međuvremenu je shvatila da se nalazi u sličnoj situaciji kao sova koja pokušava da uhvati miša u gustom granju; ma kako spretnan bio, pilot helikoptera ipak je morao priznati da je okretno vozilo u prednosti između visokih stabala četinara koja mu nisu dopuštala da sleći niže.

Dižući se na visinu od stotina stopa, helikopter ostade da lebdi u mestu, blago se njišući na vazдушnim strujama. Vrata skliznuše u stranu i na nji-

ma se pojaviše glava i ramena čoveka u krznoj parki. U ruci mu je bio megafon.

Pojačan i izobličen, njegov glas sablasno odjeknu nad iznenada ponovo veoma tihim snežnim prostranstvom.

— Dosta je bilo igre, Ledu — govorio je on. — Veoma do bro znaš da to nikuda ne vodi! Uskoro će stići naši ljudi na motornim sankama i opkoliti čitavu ovu prokletu šumu. A onda...

Ponovo tišina. Negde u zaklonu drveća, Tabasko Pit lagano je turirao motor svog vozila, spreman da u svakom trenutku doda gas i ponovo jurne kroz šumu.

— Ledu! Prokletstvo, Masters želi da govori sa tobom! Ovlastio me je da ti kažem kako prihvata i tvoje nove uslove! Nove, razumeš li, čoveče?

Uspravljajući se, ninda se osmehnu. Njegove pripreme bile su gotove; jedino još da se oslobodi teške jakne od krzna kako bi bio što spretniji i brži...

Sada, međutim, još uvek nije bilo razloga za žurbu. Misleći da je u vozilu ispod njega Ledu, čovek iz helikoptera možda će odati još poneku važnu informaciju.

Kao, na primer, onu malčas: Ledu se nije držao dogo-

vora kada se jednom dočepao planova »Buve«, očigledno. Zahtevaao je više nego što su mu obećali i to je sigurno glavni razlog zbog kojeg je odlučio da sebe i dragocene hartije na neko vreme povuče iz optica-ja...

Krijumčari oružjem uživaju u prljavim igrama; ali ne i ka da neko pokuša da prljavo igra sa njima...

Naravno, bilo bi veoma jednostavno da sa nekoliko rafala iz mitraljeza velikog kalibra, ili samo jednom jedinom protivtenkovskom raketom pogode vozilo. Međutim, nisu se usuđivali da tako nešto pokušaju, u strahu da pri tom ne unište i planove za »Buvu«.

»Srećom, ja takvih obzira ne mam«, mislio je ninda, korak po korak menjajući svoj položaj u zaklonu grana prekrivenih snegom. »Ono za gonioce na motornim sankama moglo bi biti i istina. Prema tome...«

Sa mesta na kojem se sada našao, video je jedan deo vetrobrana vozila među drvećem. Uspravljaajući se, on načini ne koliko hitrih pokreta rukama, a onda se ponovo baci u sneg.

Farovi tabača na trenutak trepnuše, paleći se i gasći. Pit je razumeo primljenu poruku.

Povlačeći se u svoj zaklon, ninda još jednom proveri po-

gledom zamku za čeličnu pticu. Ideja nije bila njegova, nešto slično izveo je jedan ninda pre mnogo stotina godina u Japanu, ali je osnovna zamisao pretrpela nekoliko izmena koje će čitavu akciju učiniti mnogo efikasnijom...

»Sad mi ostaje samo da čekam«, mislio je Lesli, dišući duboko i stimulišući brže sagorevanje materija u svom organizmu kako bi se zaštitio od hladnoće. »Ne dugo, nadam se; uskoro moraju izgubiti strpljenje i pokušati sa nekom drastičnijom pretnjom...«

— Ledu! — ponovi izobličeni glas, odbijajući se od snežne površine. — Proklet bio, zar nemaš mrve razuma u toj svojoj glavurdi?!

Nikakvog odgovora. Motor snežnog vozila i dalje je smireno preo u svom zaklonu.

Kratka pauza, a onda još je dnom glas koji se morao čuti na čitave milje unaokolo. Ako je u blizini uopšte bilo nekog drugog koji bi ga mogao čuti...

— U redu Ledu! Sam si tako hteo! Imaš deset sekundi da izađeš sa tim prokletim traktorom na čistinu i podigneš ruke. Posle toga, otvaramo vatru! Deset... devet...

»Pit zna da se neće usuditi da pucaju direktno u vozi-

lo«, pomisli ninda. »On ume da sačuva prisustvo duha; u ovoj situaciji najopasnije bi bilo slepo juriti napred i naleteti na loše naciljan rafal...« — Šest! — urlao je glas sa neba. — Pet, Ledu! Još samo pet sekundi!

Pogledi posade helikoptera sada su upereni prema skrovištu među drvećem. Stotinak jardi dalje, palac po palac, ninda je zatezao tanko uže od crne svile, jako gotovo kao i čelično uže iste debljine. Vrh jedne mlade jele povijao se tako sporo prema njemu da sa njenih kosnih grana sneg još uvek nije počinjao da klizi...

— Tri... — vrištao je megafon. — Dva...

Upadajući do bokova u sneg, ninda stisnu zube. U ovih nekoliko sekundi biće mu potrebna sva ona užasna energija akumulirana u njegovom telu. To se može postići ako se poznaje način; dubokom koncentracijom na jedan jedini cilj, angažovanjem doslovno svih mišića tela, slivanjem sa okolinom i izvlačenjem rezervi energije iz nje...

— Jedan! Proklet bio, Ledu!

Čovek povuče vrata letilice i nestade u njenoj unutrašnjosti. Kao da je samo to čekao kao signal, strelac pritisnu obarač.

Rafal je bio dug, nepotrebno dug, ali samo zato što mu je svrha bila da zaplaši, a ne da pogodi svoj cilj. Sneg počeo da pršti po granama iznad Pito-vog vozila, vrh jedne jele, pre sečen mecima, lagano se povijao naniže, stresajući sa sebe čitav vodopad snega.

— Sada, Pite! — procedi kroz zube ninda, napet do krajnjih granica. — Sada kreni o-vamo!

I Tabasko Pit savršeno je proračunao pravi trenutak, onu psihološku pauzu posle prestanta pucnjave. Ljudi u helikopteru sada očekuju njegovu reakciju, strelac gleda u onoga koji zapoveda, nemo ga pitajući da li da ponovo otvori vatru...

Klateći se na svojim širokim gusenicama, snežno vozilo izjuri iz zaklona i preko kratke čistine se ustremi prema Leslievom skrovištu među drvećem. Proći će na dvadesetak jardi od njega; sasvim dovoljno za ono što je ninda imao na umu.

I pilot helikoptera reagovao je munjevito; spuštajući se nad same vrhove drveća, razbacujući sneg sa njih vihorom od rotora, čelična ptica se kao ko bac ustremi na vozilo pod sobom. Njihov plan bio je jasan; malo koji vozač ima dovoljno

nerava da odabere najbolji put među snegom pokrivenim preprekama dok mu nad glavom buči motor helikoptera, uz pretnju da će svakog trenutka po novo otvoriti vatru iz mitraljeza.

Jedna jedina mala greška i vozilo će ostati zaglavljeno u snegu ili među drvećem, prepušteno na milost i nemilost gonjocima...

U ruci ninđe bio je spreman kratak nož širokog sečiva. Još samo sekund ili dva. Pod uslovom da helikopter ostane na istoj visini, a nema razloga da je menja sve dok Pit vozi duž čistine, u tobožnjem pokušaju da se dočepa gušće šume na drugoj strani.

Još dvadeset jardi, deset... Buka dva motora pojačavala se u ušima ninđe. Još...

SADA!

Kratak potez nožem i svilenom užem se bezglasno prekide, oslobađajući vrh mlade jele, sada savijen gotovo do snegom pokrivenog tla. Elastično stablo ispravilo se tako naglo da su grane zašustale u vazduhu kao krila ptice grabljivice koja se ustremљуje na plen.

Kamen, jedna od onih stena koje su pre nekoliko miliona godina ovamo dovukli lednici u svom povlačenju na sever, iskopan ispod snega i smešten

u korpu od granja na samom vrhu jele, nije bio veći od ljudske glave.

Njegova brzina, međutim, bila je ogromna, tako da je energija udarca probila okno od pleksiglasa na levoj strani helikoptera kao da je od mokre hartije...

Čelična ptica kao da poskочи u letu, ali je snažni motor nastojao da je i dalje vuče po pustinji kojom je krenula, uprkos suprotnoj komandi ruku pogođenog, možda već i mrtvog pilota; dve sile samo su u jednom kratkom trenutku bile u ravnoteži, a onda se ogromna ptica prope na rep, kao da želi da se ustremi pravo u nebo.

Razbacujući sneg i iglice unaokolo, repni propeler kao cirkularna testera prođe po vrhovima drveća pod sobom, ali se otpor granja povećavao u svakom stotom deliću sekunde. Motor iznenada zaneme i u tišini odjeknu oštar šum veličanstvenih stabala koja su pucala pod težinom helikoptera.

I onda ponovo tišina, narušena samo brundanjem motora Pitovog vozila pola milje dalje i šuštanjem snega koji je padao sa zanjihanih grana, stvarajući izmaglicu koja je prikrivala sitnije detalje oko olupine helikoptera.

Sa mačem u ruci, ninda je pažljivo osluškivao neće li se odnekud čuti pucketanje plame na koji bi uskoro mogao stići i do rezervoara sa gorivom i iza zvati eksploziju. Dimni stub će se u sada mirnom vazduhu dići veoma visoko, što bi moglo odati njihov položaj nekim drugim gonjocima. Istina, uskoro će i noć, a noć je uvek bila prijatelj nindži...

Preskačući polomljeno granje razbacano rotorima helikoptera, ninda oprezno priđe ptici koja je ležala na boku, poduprta povijenim stablima. Zagrejani lim je škripao hladeći se i to je bio jedini šum koji je dopirao od helikoptera.

Haragei je ćutao, govoreći da mu od ljudi iz njegove unutrašnjosti ne pretila nikakva opasnost. Vrativši mač u korice zataknete za opasač, ninda pogledom proveri položaj letilice.

Stabilna je, bar dok ne padne novi sneg i poveća teret koji povijeno drveće nosi. Dole će on, međutim, biti već daleko od ovog mesta smrti.

Da, mesta smrti. Hvatajući se za skiju stajnog trapa nad svojom glavom, ninda se bez napora izvuče naviše i zaviri kroz razbijeni pleksiglas. Jedan pogled bio je dovoljan da mu potvrdi kako su sva trojica proginitelja mrtva.

Glavu čoveka čija je ruka još uvek stezala megafon smrs je pokazivao da mu je neki na leđa pilotu i ostavljajući trag krvi i delova mozga po novoj bundi. Grudni koš ovoga zdrobio je sudar sa upravljačem u trenutku kada se letilica surva.

Na drugoj strani, obešeno u svom sigurnosnom pojasu, telo strelca još uvek se lagano klatilo. Lice mu je bilo mirno, ali je glava visila pod uglom koji je pokazivao da mu je neki nagli trzaj prekinuo vratne pršljenove i doneo trenutnu smrt.

Lakim skokom, ninda se vratio na sneg. Masters je izgubio tri svoja čoveka i helikopter, ali to neće umanjiti njegovu odlučnost da se dočepa planova za »Buvu«. Štaviše, posle ovoga, može očekivati čak i još obimniju potragu za Leduom.

»Nije dobro kada suviše lovac pođe u potragu za jednom zveri«, rekao je, nekad davno sensei Tanaka. »Postanu samouvereni, a onda zver lako raskine njihov lanac i umakne im. Zato, ako loviš, lovi uvek sam, sine moj...«

*

* *

— Dosta je bilo, Džop! — oštro reče Ledu. — Ostavi to!

Džoplin sa žaljenjem u očima odvoji od usta grlić flaše. Podigao je prema svetlu da pogleda koliko je još viskija ostalo na dnu, a onda je dodao Leduu koji je prihvati jednom rukom, ne skidajući oči ju sa terena pred njihovim vozilom.

— Sneg prestaje — reče sa uzdahom. — A do noći ima još dosta...

— Pa? — Leduov glas je preteći brundao.

— Ovaj put nije dobar, Ledu. Trag će nam se videti sa čitave milje nastojanja...

— Znaš neki bolji?

U lakoj alkoholnoj omami, onoj fazi kada se pijancu čini da je sposoban baš za sve, Džoplin se zavalio u sedište suvozača i široko osmehnu.

— Još uvek sam ti potreban, Ledu, ne zaboravi to — reče promuklim glasom. — Cigaretu?

— Neću... A ko ti je, do đava, rekao da mi nisi potreban, Džop?

— Jedna ptičica — Džoplin se isceri, paleći cigaretu. — Jedna mala, bela snežna ptičica...

Ledu se glasno nasmeja, ali to nije uticalo na sigurnost s kojom je upravljao snežnim vozilom kroz mećavu.

— Neka glupa ptica — reče prezrivo. — Prokletstvo, da mi

nisi potreban, ne bih te ni vuкао iz Brošea, zar ne?

— Tačno, ali šta će se dogoditi kada stignemo na jezero Kort? Neće li ti onda pasti na pamet da je ona lova u vrećici dovoljna samo za jednog, a da za dvojicu ne predstavlja ništa? Vodič ti više neće biti potreban, je li tako?

— Hoće, Džop.

Iznad neobrijanih obraza Džoplinove oči lukavo su svetlucale.

— Tako je, Ledu. Ja sam ti potreban. A sada ću ti pokazati i koliko. Kad prođeš onaj breg pred nama počni da skrećeš udesno.

— Udesno? Ali tamo...

— Tamo je potok, Ledu. S malo sreće neće biti još zaleđen. A on se, dvadesetak milja odavde uliva u jezero Kort.

— Boga ti! — dreknu Ledu zadovoljno. — Pa to je odlično... nego, reci mi kakvo je dno, nema velikog stenja, a?

— Ponegde. Sva takva mesta možemo zaobići i kroz šumu, ostavljajući vrlo malo tragova. Sneg samo što nije prestao, znaš...

— Znam. A znam i da neko ide za nama.

Džoplin se preplašeno osvrnu, buljeći u snegom pokrivenu ravnicu koja je ostala za

njima, prošarana sve ređim drvećem.

— Ja ništa ne vidim — reće nesigurno.

— Ni ja, ali neko ide za nama. Osećam.

— Osećaš?

— Aha. Jednostavno osećam. To je malo teže objasniti, znaš.

Stresavši se, Džoplin ponovo pruži ruku prema flaši uglavljenoj između njihovih sedišta. Ledu mu bez reči dopusti da je isprazni.

— Znao sam ljude koji su sposobni za takvo nešto — promrmlja Džoplin, skoro kao za sebe. — Samo...

— Samo?

— Svi oni bili su Indijanci. Ima i Indijanaca u ovom kraju, Ledu.

— Znam da ih ima. Da, Indijanci bi mogli posedovati osećaj sličan mom.

Džoplin proguta pljuvačku.

— Voleo bih da znam... voleo bih da znam ko nas goni... Policija?

— Možda i policija, ali mi oni ne zadaju brige. Tu je, međutim, još neko. Ali ti ipak ne moraš da znaš ko je to, Džop.

— U redu, ali je i to jedan od razloga zbog kojih sam ti potreban, Ledu.

— Je li?

— Da. Četiri oka vide više

nego dva. A onda, ko će čuvati stražu dok ti spavaš?

Ledu se isceri i zubi mu ble snuše kroz bradu.

— Postaješ dosadan s tim svojim neprestanim sumnjičenjem, Džop, boga mu! Jednom zauvek raščisti: potreban si mi i ostaćemo zajedno dok se ovaj prokleti posao ne završi!

— To znam — zakikota se vodič. — Brine me ono što dolazi posle toga.

— Posle? Posle toga podelićemo lovnu i rastati se kao pravi prijatelji. Sa sto hiljada dolara možeš mirno poći u Južnu Ameriku ili Evropu i živeti kao gospodin, Džop.

— Sto hiljada? Mislio sam da je samo toliko love u vrećici.

— I jeste. Sva ta lova je za tebe, Džop.

Džoplinove zakrvaljene oči nekoliko puta zatreptaše.

— Tu ima i neko »ali«, je li da, Ledu?

— Ne. To je cena koju plaćam za tvoju pomoć. Što se mene tiče, zadovoljiću se onim što mi donese ovaj posao. I pazi Džop: ne pitaj koji! Jer ti to neću reći, do đavola!

Nekoliko minuta su ćutali dok je snežno vozilo poskakivalo uspinjući se na breg. Kroz koprenu od pahuljica gazirala se tamna pruga u dolini

desno od njih; korito potoka oivičeno retkim drvećem.

— Noćas će ponovo biti sne ga — promrmlja Ledu. — Tama- man da pokrije ono malo tra- gova koje ćemo ostaviti...

— I potok će se zalediti do jutra.

— Tačno. Sutra ujutru neće se videti ništa. To mi daje je- dnu ideju... Ima li u blizini mesto pogodno za logor?

— Za logor? Ne misliš valj- da da...?

— Može li se tim tvojim pro kletim potokom voziti noću? Pri svetlosti farova?

— Uglavnom može. Na tež- im mestima ja ću pešice na- pred da ti pokažem put, Ledu. Ali, logor...

— Oni koji idu za nama ne- maju takvog vodiča — brun- dao je Ledu zamišljeno. — Ulo goriće se. I to ovde negde... Hmm.

Umesto da niz blagu padinu odmah siđe prema koritu po- toka, Ledu oštro skrete vozilo ulevo, prema plitkom jarku koji svakako odvodi prolećne bujice u potok. Pre nego što je Džoplin stigao da protestuje, leva gusenica skliznu u udub- ljenje, sabijajući sneg pod so- bom.

Blaženo se cereći, i ne obra- ćajući pažnju na Džoplinove psovke, Ledu je pokušavao da

se punim gasom izvuče iz klo- pke u koju je upao. Jedino što je uspeo bilo je da se vozilo opasno nakrene na levu stra- nu. Svud unaokolo videli su se duboki tragovi gusenica ko- je sneg neće moći tako brzo da popuni.

— Prokleta sreća! — stenjao je Džoplin. — Koji te je đavo terao u tu rupu, boga mu?

— Zaveži! — kratko reče Le- du, gaseći motor. — Hoću da znaju gde smo skrenuli. Izadi napolje i povuci uže čekrka do onog drveta tamo. Hajde, bo- ga mu!

Džoplin otvori usta da se po- buni, ali ga Leduov pogled u- miri.

Mesto koje je Ledu odabrao, bilo je gotovo savršeno. To je morao priznati i Džoplin dok je učvršćivao omču čeličnog užeta oko stabla upravo odgo- varajuće debljine. Duboki tra- govi u jarku, oguljena kora dr- veta, njegovi tragovi oko sta- bla koje sneg neće prekriti jer ih zaklanja gusto granje.

Lagano namotavajući uže na čekrk, vozilo se za manje od minuta izvuče na čvrsto tle. Sa mesta vozača Ledu se tri- jumfalno cerio.

— Sad ti je jasno, a? — re- će dok je Džoplin pomagao da se uže ponovo pravilno namo- ta. — A sada ćeš mi pokazati

to mesto pogodno za logor, Džop...

Uska čistina nad obalom, okružena sa tri strane drvećem, bila je zaklonjena od vetra na nosima snega koji su ponegde dostizali i visinu krošnji. Ledu zadovoljno klimnu glavom.

— Znao sam koga treba da uzmem za ovaj posao — reče, tapšući Džoplinu po ramenu. — Slušaj šta sada treba da uradiš: uzmi vozilo i kreni niz po tok. Za tragove se nemoj brinuti; štaviše, hoću da oni vide da smo prošli ovuda. Kada pređeš dve milje, zaustavi se u nekom dobrom zaklonu. Od tog mesta pa do jezera Kort ne želim više nikakvih tragova. Jasno?

— Jasno... ali bih ipak voleo da znam šta smerаш, Ledu...

— Saznaćeš. Ali pre toga, daj ovamo ruku!

Džoplin obrisa slobodnom rukom lice. Cereći se, Ledu mu na zglavak još jednom pričvrsti lanac sa onim zagonetnim uređajem.

— To je ipak bomba, a? — tiho upita vodič. — A rekao si da...

— Rekao sam, boga mu! Pa šta? Mislio sam da mi više neće trebati! Pazi, ovoga puta programirana je da eksplodira za tri sata, Džop. Misliš da

je to dovoljno vremena da pronađeš način da se oslobodiš lanca?

— Ne znam...

— Pogrešićeš ako to učiniš, jer nikada ne znaš da li te ja odnekud posmatram, Džop. Ovo ovde — on pokaza uređaj sličan prethodnom, samo manjih dimenzija — može izazvati eksploziju sa daljine od tri milje. Može se dogoditi da ga aktiviram tek tako, šale radi... ili ako mi na pamet padne kako ti, zbog nečeg, igraš prljavu igru, Džop...

Džoplin nemo odmahnu glavom, oblizujući suve usne. Tešila ga je samo pomisao na drugu flašu viskija pod sedištem, onu još nenačetu. Čim se dovoljno udalji, potegnuće dobar gutljaj, do đavola!

— A ti... ostaješ ovde? — reče.

— Tako je — iz svoje torbice Ledu je vadio kutiju potpuno istu kao i ona koja je visila o Džoplinovoj ruci. — Ovo će biti malo iznenađenje za naše prijatelje ako odluče da se ovde ulogore. — Hajde, Džop, kreći! Ne možemo ostaniti ovde celu noć!

Klimnuvši glavom, Džoplin se s naporom uzvera u vozilo i pokrete motor, oprezno ga spuštajući u plitku vodu potoka. Neravnine na dnu nisu

bile tolike da bi ga bilo gde ozbiljnije usporile, ali on ipak nije hitao; Leduu se neće svjdeti ako se vozilo negde zaglavi, do đavola...

Drugi čovek, međutim, nije čak ni razmišljao o takvoj mogućnosti. Pažljivo odmerivši čistinu koracima, on kleče u nje nu sredinu i poče hitro da kopaa zaleđeni sneg, pomažući se dugim lovačkim nožem.

— Otvor u snegu bio je uzan i ne naročito dubok. Dve, dve i po stope...

Kutija sa tasterima svetlećim displejom nekoliko minuta docnije nađe se na dnu rupe u snegu i Ledu poče da je zatrpava, dobro se čuvajući da ne ostavi nikakav upadljiv trag.

Malo se odmakavši, on odmeri pogledom mesto na kojem je kopao i zadovoljno klimnu glavom. Bez oklevanja zbacio je tešku bundu sa leđa i krenuo unatrag, prema koritu potoka, vukući je za sobom po snegu. Stari indijanski trik koji će otkloniti svaku sumnju da se neko zadržavao na čistini.

Koračajući po vodi, ponovo u bundi, on pažljivo odabra mesto među drvećem na drugoj strani potoka, neprestano se osvrćući kako bi proverio videli li se odatle čistina sa zakopanom bombom. Da, Džoplin

je odabrao bolje nego što se i on sam nadao. Uz pomoć dogleda, sve dok se ne smrači, on će moći da prati svaki pogled gonilaca sa rastojanja od gotovo pola milje...

Oprezno se zavukavši u žbunje, Ledu svojim nožem odseče nekoliko grana i položi ih po snegu, kao neku vrstu ležaja. Moraće možda i puna dva sata da provede na ovom mestu, a vetar postaje sve snažniji i hladniji; i vazduh je vlažan, najavljujući novi sneg.

Ispružen na ležaju od borovih iglica, on mirno sklopi oči, sa zadovoljstvom ispunjavajući pluća svežim, čistim vazduhom.

Ma ko da ide za njim, uskoro će shvatiti da Džordž Ledu nije bespomoćni zec, već planinski ris koji ujeda i razdire kandžama...

* *

Lice ninđe bilo je smrknuto dok se vraćao do njihovog vozila, zaustavljenog na vrhu niskog brega u čijem je podnožju tekao potok.

— Nisu više od sat puta pred nama — reče u odgovoru na Tabaskovo nemo pitanje. — Produžili su potokom da bi pri

krili tragove. Pre toga njihovo vozilo skliznuo je u jamu, morali su da upotrebe čekrk i uže da bi ga izvukli.

— To je u redu — sleže plavokosi div ramenima. — Nije u redu tvoja faca, ortak... šta ti se ne dopada?

— To što će uskoro noć i što će ponovo početi da pada sneg...

Zgurena između njih dvojice, Sumiko ga pažljivije pogleda.

— Ništa više? — upita šapatom. Njeno lice bilo je vrlo bledo, oči ogromne i tamne, pune umora. Povremeno se stresala od hladnoće koju grejač kabine nije uspeo da odagna iz nevelikog prostora.

Kao retko kada, Leslie je oklevao sa odgovorom. Međutim, devojka ga je suviše dobro poznavala da bi je mogao prevariti.

— Da, Sumiko. Ima još nešto...

— Nešto opasno? — šapnu ona.

— Ne. Bar ne direktno. Jedno od onih loših mesta na kakve povremeno naiđeš...

Tabasko Pit prenosio je pogled sa jednog na drugo lice.

— Šta to, do đavola, sada znači? Neke vradžbine? Po čemu se ovo proketo mesto ra-

zlikuje od stotinu sličnih koje smo danas već prošli?

— Ni po čemu — sleže ninda ramenima, stavljajući vozilo u pokret. — Njegova zloslutna atmosfera, možda. Kao da se nekada nešto strašno ovde dogodilo... ili će se tek dogoditi.

— Gluposti! — frknu Tabasko. — Ako nam pretila opasnost, reci to odmah, čoveče! Želim da budem spreman!

Ninda se osmehnu.

— Rekao sam da nikakve direktne opasnosti nema. Najbolje će biti da što pre prođemo ovo mesto, uostalom...

— Nastavljamo poturu? — tihim glasom upita devojka.

— Da. Džoplin bez sumnje dobro poznaje put i Ledu će voziti svu noć. Mi, opet...

On zastade u pola reči i pažljivije pogleda devojku.

— Nemaš više snage, devojčice? — upita blago.

Ona klimnu glavom, sklopjenih očiju. Otvorila ih je i pokušala da se nasmeši, ali bez mnogo uspeha.

— Žao mi je, Les. Možda bi bolje bilo da sam ostala još u Šelbiju...

— Nije važno. Potražićemo mesto za logor — odluči se na glo ninda.

— Ovde?

— Na najbližem mestu koje pronađemo. Pite, kako ti izgleda ta čistina tamo, okružena bedemom od snega. Zakloniće nas od severnog vetra, zar ne?

— To hoće. Samo što ti se, koliko se sećam, ovo mesto maločas nije toliko dopadalo...

— Ne dopada mi se ni sada — sleže ninda ramenima, zaustavljajući vozilo na obali potoka. Iskočio je sa svojom torbom u ruci, i zadržao se ne koliko trenutaka da bi iz nje izvukao mač i nekoliko sitnih metalnih predmeta, a onda torbu ubacio ponovo u kabinu.

— Pite, uđi sa tabačem na tu čistinu, a onda razapnite šator. Imaš sekiru na saonicama?

— Da. Ne brini, malo vatre i vreće za spavanje biće nam dovoljne ako šator dobro izolujemo nabacanim snegom. A ti?

Pogled ninde bio je ozbiljan.

— Običi ću okolinu — reče.

— Tek koliko da uverim sebe i vas da zaista nema nikakve opasnosti.

I pored snega u koji je povremeno upadao i dublje od kolena, on se kretao hitro i tiho, pažljivo osmatrajući svaki detalj među retkim drvećem. Posao su mu otežavali nanosi koje je vetar nabacao između stabala, stvarajući čitave bre-

žuljke kroz koje su tek ponegde štrčale grane zatrpanog žbunja. Predeo je obilovao do brim zaklonima; bilo bi mu potrebno nekoliko sati da detaljno pregleda i krug prečnika od samo dvestotinak jardi oko njihovog logora...

A onda, neprestano to osećanje nelagodnosti koje je poznavao kao prvi i najblaži stupanj harageija. Ovo mesto odista je imalo lošu atmosferu, atmosferu podmuklosti koja će svakako postati još intenzivnija kada uskoro padne mrak...

»Možda su«, pomisli ninda, »u pravu spiritisti koji tvrde da mesta na kojima se nekada dogodilo nešto užasno zadržavaju 'uspomenu' na taj događaj, kao neku vrstu 'snimka'. Njihove knjige pune su iskaza ljudi koji su ugledali duhove na mestima velikih bitaka, krvoprolića, krvožednih ubistava...«

Da, odista se moglo dogoditi da je u blizini neko umro na strašan način. Druga škola mišljenja, međutim, tvrdila je da sličnu atmosferu imaju i mesta na kojima će se tek dogoditi nešto užasno...

U zaklonu jednog stabla ninda zastade da pogledom ispita put ispred sebe. Potok je vijugao među drvećem i nje-

gova plitka voda crnela se u sutonu.

Dva ili tri puta već je naišao na tragove vozila koje je nedavno prošlo po čvrstom peškovitom dnu potoka. Tragovi su pokazivali da se vozaču žurilo. Očigledno je imao nameru da svoju prednost pred goniocima poveća, koristeći noć i skori sneg.

Dva tamnoplava oka pažljivo su istraživala detalj po detalj pred sobom. Ništa. Nikakvog pokreta, čak se i vetar na trenutak umirio, ali samo zato da bi za sat ili dva ponovo počeo da duva obnovljenom snagom...

Ninđa sklopi oči. I dalje nikakvog šuma.

Šta da učini? Da poslušaj onaj uporni unutrašnji glas i po traži neko drugo mesto za logor?

Njegovi prijatelji nemaju više snage za to. Sumiko, naročito. Može se desiti da pogodnog mesta nema na čitave milje unaokolo, a noć samo što nije pala...

Okrenuvši se u mestu, i dalje napet kao struna, ninđa po hita natrag. Odmor je i njemu potreban; a ako čitave noći bude još oprezniji nego obično, svakako će uspeti da savlada i tu još uvek nedovoljno definisanu opasnost.

Stotinak jardi dalje, u svom zaklonu od žbunja, Ledu se još uvek nije usuđivao da se pomeri na ležaju od granja i bar malo olakša položaj ukočenim udovima.

Sitne oči, pod injem koje se uhvatilo na obrvama, po prvi put pokazivale su osećanje koje je višestruki ubica već davno zaboravio...

Strah!

Čovek koji se tako hitro i bešumno šunja kroz šumu po krivenu snegom, naoružan samo tim starinskim samurajskim mačem, ulivao mu je strah!

Ko je on? Šta ovde traži? Zašto upravo to oružje?

U šumi prasnu grana, odavno trula i sada opterećena prevelikom težinom novog snega.

Pred Leduovim zapanjenim pogledom, nepoznatog nestade sa čistine kraj potoka u deliću sekunde. Iako je naprezao oči do krajnjih granica, nije uspevao ponovo da ga pronađe!

Ta neshvatljiva brzina! Veština kojom se sakrio... pokreti koji su pokazivali savršenu integraciju duha i tela...

Ledu zarokta odbacujući od sebe pomisao koja mu se uporno nametala. Ne to je nemoguće. Te stare legende obična su glupost...

Nepoznati izroni iz zaklona, pažljivo se osvrćući oko sebe. U polutami na trenutak zablista oštrica dugog mača koji je tiho vratio u korice.

Taj mač, mislio je Ledu. Taj mač zove se... zove se...

Katana!

Ledu pažljivo udahnu leđni vazduh, savlađujući iznenađnu drhtavicu.

Sada je znao. Stare japanske legende govore su istinu. Oni ne samo da su postojali nego još uvek postoje...

Ninđe!

I jedan od njih je tu, svega par stotina jardi daleko. Sledi njegov, Leduov, trag!

Prilika ninđe sve češće se stapala sa drvećem i gramljem kraj potoka i Ledu oprezno prinese dogled očima. Prste desne ruke prineo je ustima, skinuvši rukavicu. Pokušavao je da ih zagreje duvanjem; za koji trenutak moraju biti gipki i elastični da bi pritisnuli pravi taster u pravom trenutku...

U ridoj bradi ponovo se pojavije iskeženi vučji zubi. Ledu je strpljivo čekao da se ninda približi bombi skrivenoj pod snegom upravo na onom mestu gde se maločas zaustavilo vozilo i odakle su sada dopirali zvuci sekire.

— Hajde! — šištao je kroz stisnute zube, i ne čujući sv-

oj glas. — Hajde, priđi mi već jednom... ninđo! Hajde da vidimo da li je ta mnogo hvaljena japanska mudrost dorašla mojim spravicama... Hajde već jednom... požuri, ninđo! Požuri, imaš sastanak sa svojom smrću, ha-ha-ha!

Kao da mu prkosi, senka čoveka sa mačem u ruci zastade na dvadesetak jardi od vozila na čistini.

Ledu naglo začuta. Imao je utisak da pogled ninđinih očiju prodire kroz suton i zaklon od granja i snega i zariva mu se tačno u čelo...

»To je nemoguće«, reče on sebi. »On me ne može videti, ne može...«

Ninđa se okrete i produži prema vozilu. Zaustavljeni dah šumno izađe kroz Leduove stisnute zube. Ne skidajući dogled sa očiju, on prstima desne ruke pogladi taster koji će, čim ga pritisne, izazvati erupciju plamena na čistini.

Još nekoliko koraka za ninđu, pomisli, a onda — smrt!

— Proklet bio! — procedi Ledu kroz zube. — Hiljadu puta proklet!

Senka je još jednom zastala, jedva vidljiva na tamnoj pozadini zaustavljenog vozila. Ako u ovom času aktivira eksploziv, masa tabača zaštitice ga

od udarnog talasa, a onda će uslediti užasna osveta ninđe.

Ne, mora biti strpljiv. Još malo, možda još nekoliko sekundi. Eno, ninda lagano obilazi vozilo i nestaje iza njega.

SADA!

Signal je putovao do skrivenih bombe brzinom mnogo većom od one kojom je obaveštenja da je prst dotakao taster stiglo do Leduovog mozga. Ipak, njegov trijumfalni krik sto pi se sa potmulom eksplozijom koja je još dugo odjekivala po šumi, čudno izobličena u hladnom vazduhu.

Pravi vodoskok snega, pare, komada zemlje, plameni stub koji se na trenutak uzdigao nad krošnjama okolnog drveća...

Gutajući pljuvačku, Ledu vide kako se snežno vozilo veličanstvenom sporošću naginje prema udubini potoka, ali ne stiže do nje. Plamen je bio brži; usijani lim rezervoara samo je na par sekundi odložio eksploziju sveg preostalog goriva.

Kao medved, Ledu se probi iz svog zaklona na čistinu, još uvek urlajući od veselja. Ruke su mu bile uzdignute nad glavom, pesnice stisnute, pogled uprt u dim koji se lagano slegao.

Ali...

Nemoguće! Mora da ga varaju oči, zaslepljene plamenom eksplozije...

Leduove ruke nemoćno padaše uz bokove. Tamo, na pozadini svetlocrvenog plamena koji je gutao prevrnuto vozilo, ocrta se silueta visokog, vitkog čoveka skladnih pokreta. Stajao je tamo, kao da se nije do godilo baš ništa, i gledao pravo u Ledua.

Bilo je to previše za ubicu; promuklo kriknuvši, on strča, bolje rečeno otkliza do korita potoka ispod sebe. Nije zastao kada je voda počela da ga pljuska po nogama; trčao je i dalje, slepo i bezglavo, vođen samo jednim osećanjem.

Dalje odavde, što dalje... Da lje od te užasne senke koja no si smrt... dalje od ninđe!

*

* *

Haragei je uporno pojačavao svoje signale sa svakim korakom koji je približavao nindu čistini logora.

A to je bilo nemoguće, naravno. Kakva bi mu opasnost mogla pretiti tamo gde se nalazi samo dvoje njegovih prijatelja?

Ninda još jednom zastade kraj samog vozila i pogled mu, po ko zna koji put, odluta do

jednog određenog mesta u šumi. To mesto na volšeban ga je način privlačilo, iako ni sam nije znao zašto...

Ali je opasnost... ipak, ipak... pretila na drugoj strani. On hitrim korakom obiđe vozilo i...

U njegovoj podsvesti ocrta se tačka na tlu, središte još uvek nepoznate pretnje. Reakcija je, kao i uvek bila mu-njevitita.

Tabasko Pit, dvadesetak jardi dalje, kraj drveta koje je sekao... Sumiko, nagnuta nad zavežljajem čija ivica gotovo dodiruje onu tako opasnu tačku na tlu...

Let nad snegom, dug dvadesetak stopa, iznenađen pogled devojke koji sreće njegove oči. Onda stisak oko njenog struka i oštri pokret noge koja se još jednom odbacuje od suviše nestabilnog, suviše klizavog snega...

Eksplוזija je odjeknula kada su se njihova dva tela našla na najvišoj tački plitke parobole po kojoj su se kretala. Udar ni talas obrnuo ih je u vazduhu i svojom bezličnom energijom nemilosrdno tresnuo u bedem od snega čvrsto nabijenog delovanjem vetra.

Odvratan miris sagorelog eksploziva, smrad boje koja gori na vozilu što se lagano na-

kreće na stranu. Svud unaoko lo još padaju kapi vode od rastopljenog snega, grudve leda, grudve zemlje otrgnute iz tla...

Iskrenuvši se na lakat, ninda se nađe nad lice devojke, samo grčem oko usana pokazujući koliko se boji za njen život. Bez svesti, ali živa. Hitri prsti predoše u deliću sekunde po čitavom telu. Čak i nepovređena, sem ako nema unutrašnjih povreda. Ne, neće ih biti. Nesvestica je samo zbog kontuzije izazvane udarnim talasom...

Ninda podiže glavu. Tabasko Pit sedi uz drvo i levom rukom steže rame iz kojeg lipti krv.

— Sve je u redu! — promuklim glasom reče plavokosi. — Idi po njega, Les! Idi i ubij tog kućkinog sina... ja ću se pobrinuti za malu!

Na boku vozila boja već cvrči od plamena...

— Dole, Pite!

Nova eksplozija, ali ovoga puta usmerena na suprotnu stranu. Plamen iz zapaljenog rezervoara za gorivo avetnjskom svetlošću obasjava krug drveća oko njih.

Stisnutih zuba ninda skoči na noge i obiđe oko zapaljenog vozila, ne osećajući jaru koja mu je zapljuskivala izložene delove kože. Kao magnetom

privučen, pogled mu pada na ono isto mesto u šumi koje ga je zbog nečega toliko privlačilo.

U polutami ogroman čovek crvene kose i brade trijumfalno urla sa rukama podignutim ka nebu. Ninda zaškruta zubima i isuka mač. Ledu, proklet bio...

Polu milje dalje, grmalj oseća smrt u pogledu ninde i stropoštava se niz padinu do potoka kroz koji nespretno gaca u pokušaju da umakne. Mišići ninde se napeše, spremni da ga upute u istom pravcu. Potera neće trajati dugo, jer izvežban ninda s lakoćom trči brzinom dobrog trkačkog konja...

— Les!

Bol — i strah — u glasu Tabasko Pita? Nešto nije u redu?

Kao u snu, ninda natera se be da se okrene i u širokom luku zaobiđe vatru koja je proždimala snežno vozilo. Pitovo ogromno telo grči se u pokušaju da dopuzi do nepomičnog tela devojkice. Za njim je ostao širok trag krvi koja u polumraku izgleda crna kao mastilo.

Pit je procenio gubitak krvi i svoju snagu; sa svakim otkaucem srca novi mlaz dragocene tečnosti, i pored hladno-

će, briznuo bi iz duboke ružne rane načinjene komadom otkinutog drveta.

Prsti ninde dotakoše dobro poznata mesta na ramenu, za ustavljajući krvarenje iz arterija. Gužvajući Pitovu jaknu on načini čep koji će još neko vreme **zadržavati krv**, pre nego što u gomili stvari na prevrnutim saonicama nađe ono što mu je potrebno.

Veze koje su pridržavale za vežljaje nagrizao je plamen i teret sa saonica rasuo se po snegu; zagušljivi dim dizao se tu i tamo, ali je oprema za prvu pomoć, srećom, bila pošteđena.

Samo dva minuta kasnije rame Tabasko Pita bilo je previjeno, krvarenje zaustavljeno i plavokosi div je došao sebi.

— Ostani gde si! — zapovedi ninda oštro, okrećući se saonicama. — Štedi energiju, izgubio si previše krvi!

— Sumiko...? — proštenja Tabasko. — Šta je sa njom?

— Ona je u redu... za sada...

Bacajući pune šake snega na čeličnu šipku koja je spajala zapaljeno vozilo sa saonicama, ninda uspe da odvoji usijani metal i odvuče saonice u stranu. Njegov mozak, iako takođe potresen eksplozijom, i dalje je sa savršenom preciznošću upravljao postupcima ninde.

Ukoliko želi da se izvuče odatle i spase svoje prijatelje, sa onice su mu neophodne.

Pit ne može da hoda, Sumiko takođe. Ovde ne mogu ostati, bez zaklona, bez tople odeće, bez tople hrane...

Kao da opominje, ledeni vetar probi se kroz drveće i dotiče mu lice. Vrhovi jela zašumeše, zbacujući ostatke snega sa svojih grana. Kroz sve niži plamen zavrteše se prve pahuljice novog snega.

Brzo, ali sistematično, Lesli je pregledao ostatke logora, izdvajajući minimum stvari neophodnih za dugo pešačenje kroz snežnu pustinju koje će predstavljati neprestani izazov beloj smrti, smrti od hladnoće. Konstrukcija saonica od lakog aluminijuma olakšaće mu teret, ali ipak ih ne sme suviše natovariti.

— Šta to radiš? — upita Pit tiho.

Ninđa je ćutao. Uostalom, i Tabaskovo pitanje bilo je suvišno, jer je i sam mogao videti da on improvizuje užad koja će mu omogućiti da vuče saonice za sobom.

Obloživši njihovo dno nago-relom ćebadi, ninđa nežno donese devojkicu na taj ležaj, proverivši još jednom njeno stanje. Bez promene, kako se i moglo očekivati.

— Ne! — reče Pit kratko kada se okrenuo njemu.

— Ne budi lud. Hajde, pomoći ću ti da ustaneš...

— Ako je ovde neko lud, onda si to ti, ortak! Razumem što misliš da ćeš moći da vučeš malu stotina milja do grada, ali mene...

— Pite, svaki minut je dragocen — reče ninđa mirno. — Dođi!

Kriveći lice od bola, Pit se po snegu vukao dalje od saonica.

— Ako i mene staviš na saonice, svi troje smo gotovi — stenjao je. — Idi, Les... vas dvoje imate izgleda da se izvučete... Hej!

Kratki uzvik bio je sve što je Tabasko uspeo da učini, jer je pesnica ninđe još jednom stigla strahovitom brzinom, po gađajući ga tačno u vrh brade.

— Žao mi je, ortak — promrmlja ninđa vukući teško telo prema saonicama — ali ovo si sam tražio...

Umotana u ćebad i zaštićena od vetra i snega ostacima šatorskih krila, tela njegovih prijatelja potpuno su ispunjavala uske saonice. Sneg je padao sve jače i uskoro će preko njih stvoriti sloj koji će poslužiti kao odlična dodatna toplotna izolacija.

I doneti nekoliko dodatnih funti na teret koji vuče za sobom...

Iz svoje torbe ninda izvuče kapuljaču od guste crne svile sa dva uska otvora za oči i navuče je sebi na glavu, da bi tek preko nje stavio krznenu kapu. Mora hodati pravo na se ver — ne na jug i prema Brošeu kako je Tabasko pretpostavio — i kapuljača će biti je dino što će ga štititi od vetra koji će mu neprestano bacati iglice snega u lice.

Ne, grad nije dolazio u obzir, jer čak ni energija jednog ninde nije dovoljna za takav poduhvat u ovim uslovima. Sto milja je sto milja...

Njegov cilj mora biti obala jezera Kort, samo dvadesetak milja severnije. Negde na tom putu nalazi se i naselje Indijanaca, znao je. Ako ga ne pro nađe — a izgledi za to bili su odista mali — preostaje mu samo jedno...

Konačno obračun sa Leduom, pokušaj da se dočepa njegovog vozila i njegovih namirnica.

A ako ni u tome ne uspe, onda...

Odbacivši takve misli od sebe, ninda preko snega pocrnelog od eksplozije povuče sanku, s naporom oslobađajući sa lince od leda koji ih je pri-

kovao za tle. Svaki naredni korak, međutim, bio je malo lakši, iako se još uvek kretao uzbrdo, dalje od korita potoka u kojem je i voda tiše žuborila nego maločas.

Kada jednom stigne na razvođe, ostaje mu možda još samo poneki blagi uspon, jer je sa geografske karte znao da od ovog mesta tle lagano pada prema jezeru Kort. Pit se varao, naravno; njegova težina čak će olakšati kretanje sanki na nizbrdicama...

Samo da nije tog prokletog vetra!

Brišući prostranom ravnicom krajnjeg severa, ledeni talas vazduha iz polarnog kruga ne milosrdno je nadirao njemu u susret. To više nisu bili pojedinačni udari, već neprestani pritisak koji je fizički osećao na svojim grudima.

Iako su mu se noge i ruke neprestano kretale, zaštićene debelim krznom, on oseti da se krv lagano povlači iz njih. Organizam je reagovao na hladnoću, prazneći kapilare i krvne sudove i povlačeći dragocenu tečnost u središnje delove tela kako bi joj lakše očuvao neophodnu toplotu.

To nije smeo da dozvoli. Njegovi udovi su oružje kao i svako drugo; sada oruđe za vuču

od kojeg zavise životi njegovih prijatelja...

Pet milja za dva sata. Nije loše...

Ninđa zastade da predahne i očisti nagomilani sneg sa šatorskog krila kojim su bili pokriveni njegovi prijatelji.

Osetivši ledene prste na licu, Sumiko promuklo zastenja i naglo otvori oči. U mrklom mraku videla je samo siluetu sa potpuno crnim licem iznad sebe.

— Les?

— Ja sam, devojčice. Sve je u redu.

— Gde... gde smo mi ovo?

— U saonicama. Onesvestila te eksplozija koja je uništila naše vozilo. Pit je ranjen i izgubio je mnogo krvi. Hajde, spavaj još, uskoro ćemo stići do indijanskog sela...

— Selo? Kako misliš da ga nađeš, Les? Nismo stigli da se raspitamo o njegovom bližem položaju!

— Moj problem, devojčice! Hajde, spavaj, zadržavaš me...

Ona duboko udahnu i pokušala da zbaci pokrivače sa sebe.

— Hej, kuda?

— Pomoći ću ti da vučeš saonice... Pomozi mi da se iskobeljam odavde, do đavola!

Zateturala se pod udarcem ledenog vetra kada je konačno

stala na noge, ali ninda vide da se staloženo osmehuje.

— Imaćeš snage? — upita on zabrinuto.

— Da... uostalom, dovoljno sam se izležavala, zar ne? Dva-tri sata, ako se ne varam?

— Otprilike. Pristajem da mi pomogneš, pod jednim uslovom: kada naredim da se vratiš u saonice, da to odmah i učiniš. U redu?

— U redu — nasmeja se devojka, vezujući debeli šal preko lica, tako da joj samo oči vire ispod krznene kape sa na ušnicama. — Idemo?

Još dva sata. A polovina od toga izgubljena na savlađivanje uspona sa koga bi se, da je dan i vedro, svakako moralo videti jezero Kort.

Samo čovek obdaren izuzetnim osećajem za orijentaciju u stanju je da usred polarne noći tako precizno održi pravac svog kretanja. Srećom, Lesli je to činio nesvesno, jer je orijentacija u noći nešto što ninde razvijaju dugim i upornim vežbanjem.

— Natrag u saonice! — reče on prigušenim glasom ispod kapuljače. — Stigli smo do vrha, naniže će ići mnogo lakše...

— Koliko još ima do jezera?

— Oko deset milja. Imaš vre

mena i da se naspavaš ako želiš.

Dotakavši mu rukom u rukavici obraz pod kapuljačom, devojka pođe prema saonica-ma.

— Pst!

Ukočila se u mestu, napinjući sluh. Vetar je zavijao, pri-gušujući sve šumove. Nošene vetrom suve pahuljice nepres-tano su šuštale po glatkoj po-vršini snega.

Ipak, ipak...

— Jesi li čula? — šapnu ni-nda. — Lavež pasa!

— Da... selo je u blizini, Les! Selo je u blizini! A ja ne idem natrag u sanke!

Pod kopuljačom, usne ninde raširiše se u osmeh.

— Ne, ne moraš natrag u sanke — reče on. — Još naj-više dve milje do sela, a onda ćemo moći da se pobrinemo za Pita...

* * *

Dan je stigao, ali to jedva da je donelo malo više svetlo-sti na obale jezera Kort ne-milosrdno zasipane snegom iz niskih belih oblaka. Vetar je nosio pahuljice gotovo horizo-ntalno, stvarajući nevidljivi elastični zid koji je usporavao kretanje jedne prilike nejas-nih oblaka kroz snežnu pusti-nju.

Životinja? Ili čovek?

Ne životinja, ipak. Životi-nje u ovim predelima suviše su mudre da bi se izlagale opa-snosti dok traje mećava. Trpe-ći glad, one strpljivo čekaju u svojim brlozima da sneg pre-stane i tek tada izlaze da bi potražile tragove plena u sve-žem belom pokrivaču.

A opet...

Telo koje se probijalo kroz mećavu štitilo je belo krzno po larnog medveda, pružajući mu tako i najbolju zaštitu od eve-ntualnih pogleda. I glava je bila glava medveda, sa ogrom-nim čeljustima i iskeženim be-lim zubima.

Jedino su očne duplje bile prazne, odajući tako da je pod krznom ipak čovek prerušen u medveda...

Ninda zastade i podiže loba-nju medveda sa svog lica, udi-šući svež ledeni vazduh. Bilo je teško nagovoriti Nihan-Ka, lovca koji je prošle zime ubio medveda, da mu ustupi ovo krzno; dokaz njegove veštine i hrabrosti vredao je za Indi-janca mnogo više od svog no-vca koji se može potrošiti u Brošeu kada stigne proleće...

Od svanuća je prešao već de-set milja u nepravilnom luku oko jezera. I još nigde nikak-vog traga da u blizini ima još ljudi sem nevelikog plemena

šćućurenog u svojim kolibama od koža.

Ninđa duboko udahnu vazduh. U situaciji kada od vida i sluha nema mnogo pomoći, možda će čulo mirisa...

DA!

Jedva primetan miris sago-rele nafte iz daljine. Ninđa vra ti praznu lobanju na svoje lice i hitro zakorači u tom pravcu.

Sat spavanja u zagušljivoj kolibi nije bilo ono što je smatrao pravim odmorom, ali je svaki minut sna bio dragocen i on je znao da može raspola-gati svom energijom koju njegovo moćno telo još uvek sadrži posle petnaestak milja marša kroz mećavu prošle noći. Stupao je hitro, gotovo klizeći po mekoj površini snega, vešto se služeći krpljama koje mu je Nihan-Ka ustupio mnogo brže i jeftinije od medvede kože.

Dve paralelne pruge, gotovo prekrivene slojem snega koji je pao u poslednjih pet minuta...

Trag motornih saonica. Koje nisu daleko od njega.

Po ovoj mećavi ne mogu se kretati brže od pet-šest milja na sat. To je otprilike bila i brzina koju je on sam mogao postići na krpljama, ako teren ostane ravan...

Ravnomerno dišući pod svo-

jom neobičnom maskom, ninđa potrča, ostavljajući za sobom široke tragove okruglih krplji od kožnih kaiševa. Miris nafte koji je donosio vetar sve više se pojačavao.

Naravno, saonice su se negde zaustavile, to je bio jedini zaključak. Dogovor ili pre-dah, posle naporne noći provedene u lošem zaklonu ili čak možda na saonicama...

Ninđa nije smanjivao svoju brzinu, siguran da će njegova oštra čula opaziti saonice mnogo pre nego što njihova posada opazi njega. Ne može ih biti više od četvorice, jer je to granični teret za motor saonica. Četiri protivnika — četiri iznenađenja protivnika — lak su posao za svakog ninđu.

Da, tamo...

Okrenuti leđima vetru, tri čoveka u krznenim parkama, skakutala su po snegu kraj saonica oko kojih je obilazio čevrti, sa kantom goriva u rukama. Malo skrenuvši sa svoje dotadašnje putanje, Leslie po traži zaklon drveća.

Obišao je oko vozila u širokom luku, zaštićen gustim snegom i njihovom neoprežnošću, sve dok im nije zašao za leđa.

On je bio spreman, sa rukom na dršci katana skrivenog ispod krzna. Teško je, ali ga neće previše omesti u kreta-

nju, jer će i protivnike proporcionalno usporiti duboki sneg i udovi ukočeni od dugog sedenja.

Sada je bio samo na korak od trojke okrenute leđima. Smešno, odista smešno koliko su neoprezni...

Njemu se žurilo. Ne može više odlagati trenutak u kojem će ugledati iznenađenje i strah na njihovim licima.

— Hej! — reče on tiho.

Okrenuli su se munjevito, kao jedan, podižući svoje puške. Krijumčari oružjem ne šte de na svojim ljudima i uvek se trude da angažuju prave profesionalce...

Desna ruka ninđe skrivena ispod medveđeg krzna načini neprimetan pokret. Njen zamah bio je kratak, ali šuriken, užasna šestokraka zvezda nindži sa čeličnim ivicama koje režu kao brijač, dobi energiju dovoljnu da probije debelu bundu i odeću čoveka nagnutog nad rezervoar motornih sanki.

Kriknuo je oštro, osetivši kako mu se kroz leđa nešto oštro i ledeno zariva u srce, ali je taj krik bio previše kratak. Telo čoveka sroza se u sneg, odjek ostade da lebdi nad nepomičnom, zanemalom grupom, nalik lešinaru koji strpljivo čeka, nošen vazдушnim strujama...

U debelim rukavicama, ruke plaćenika nervozno su trzale mehanizam pušaka, ubacujući metak u cev. Ninda je čekao strpljivo, smeškajući se pod medveđim čeljustima blesku nade u njihovim očima.

Onaj u sredini bio je najbrži. Otvorivši usta da krikne, on vrati desnu ruku na obarač oružja.

Katana izroni ispod medveđeg krzna tako hitro da pogođeni shvati šta se dogodilo tek kada dugo sečivo poče da se vraća natrag iz njegovog trbuha, pušeći se od tople krvi. Kriknuvši i odbacivši pušku, on poče da kopa prstima po svojoj bundi, kao da se bori da zaustavi život koji je neumitno isticao iz njegovog tela sa svakim otkucajem srca.

Izjurivši iz trbuha, sečivo na čini polukružni pokret u visini grla sledećeg čoveka. I ovoga puta taj pokret bio je varljiv, ali smrtonosan. Na tanku prugu ispod brade krv jurnu kao naglo oslobođena bujica.

Spretna kao zvečarka kada napada, ninda pokleknu na levo koleno, izbegavajući istovremeno rafal iz puške trećeg čoveka i mlaz krvi iz grla onoga koji je umirao na nogama. Stisnut čvrsto sa obe ruke, katana pođe odozdo, od same površine snega, naviše između

nogu raširenih da bi napadač bio stabilniji.

Bol je morao biti strašan i pogođeni to potvrdi užasnutim krikom. Oštrica je, međutim, nemilosrdno dovršavala svoj hod sve dok se mrtvo telo ne stropošta groteskno razdvojenih nogu, kao uzduž rasečena lutka od krpa.

Obrisavši plemeniti čelik mača o njegovu odeću, ninda priđe saonicama, zaobilazeći plavkastu gomilicu creva koja se pušila na snegu. Zbacio je krplice sa nogu; vozilo koje mu je tako neočekivano palo u ruke skraćuje za mnogo sati mučno traganje oko jezera Kort.

Osećaj koji ga je progonio od ranog jutra, osećaj sličan onome koji je sinoć prethodio eksploziji nije ga napuštao od časa kada je kroz gusti sneg ugledao tamnu masu bregova koji su oivičavali sa severa jezero Kort. Njegova površina bila je zaleđenja gotovo do polovine, a i po mračnoj vodi središta već se lagano gomilala sivkasta masa vlažnog snega koja će se iduće noći pretvoriti u debelu koru.

Mesto koje mu se ne dopada, znao je. Zato što je negde u onim brdima Leudova jazbina...

Motor sanki zabrunda i one se po glatkoj površini ustremi-

še dalje na sever. Moraće da načini luk kako bi zaobišao jezero, ali to neće oduzeti mnogo vremena.

Petnaestak minuta kasnije veo od pahuljica se proredi i on prouči pogledom obronke nad jezerom. Gusta, stara šuma po kojoj se isprepletalo drveće obarano olujama. Nikakvo vozilo tuda ne može proći, ali...

Ali, upravo takvo mesto, osećao je, pogodno je kao skrovište. Imao je već prilike da se uveri u lukavstvo Ledua. Kraj ovih obronaka neće proći, a da ih ne zagleda malo pažljivije...

Drveće se spuštalo do same vode, sada skrivene ledom. Da li je taj led skorašnji, ili...?

Zaustavivši sanke, ninda iskoči na obalu i oprezno zakorači na led. Karakteristična škripa nije se čula, led je bar ovde mogao da nosi njegovu težinu.

Katana skliznu naniže, probijajući koru. Tri, skoro četiri palca; taj led je tu dugo vremena. U plitkoj vodi, naravno; vrh katana samo stopu niže dotače kamenito dno.

Da, Ledu je lukav, đavolski lukav. Ali ne i jedini kome bi palo na pamet da se led može iskoristiti kao most za prilaz njegovom skrovištu...

Brekćući motorom, saonice su lagano klizile duž same obale, dok je nindža pažljivo motrio obronak prekriven snegom. Tamo gde se dva brega spajaju; između njih drveće je proređeno, svakako vodom koja se u proleće sliva prema jezeru.

Ne, tu nije moglo biti prolaza. Kraj vododerine zapušavala je čitava gomila žbunja zatrpanog snegom iz kojeg su virili samo vrhovi grana. I vrhovi dveju jela, između kojih se nikakvo vozilo ne bi moglo provući.

Onda dalje, po nesigurnom ledu uz obalu...

Eli...?

Ne!

»Pogrešićeš ako uvek budeš verovao svojim očima, sine moj«, rekao je jednom sensei Tanaka. »Nindža mora videti dublje od običnog čoveka. I dalje... stvari retko kada jesu onakve kakve će ti se učiniti na prvi pogled...«

Motor učuta i nindža oprezno iskoči na led. Probijao se uz obronak pružajući katana pred sobom.

Vrh mača zari se u snegom pokriveno žbunje, ali ne skliznu kroz granje kako bi se i moglo očekivati. Umesto toga...

Iz medvedih čeljusti odjek-

nu nešto nalik na smeh. Da, Ledu je bio lukav, đavolski lukav...

Dva, tri snažna zamaha mačem otvoriše prolaz za nindžu. Obična maskirana mreža, kakvu koriste sve armije sveta, bila je načičkana na grančicama, stvarajući utisak da je tu neprohodno žbunje. Sneg koji je potom pao na nju dovršio je kamuflažu.

Uz šuštanje granja, mreža popusti, otvarajući prolaz. Zajedno sa njom u stranu skliznuše i vrhovi dveju jela, većto pričvršćeni tako da prevare neoprzenog posmatrača.

Iza mreže počinjala je neravna staza koja je vijugala među proređenim drvećem i stenama ogoljenim erozijom. Uz zaklonu mreže snega je bilo malo na tlu. Široki tragovi gušenica pokazivali su da je ovu da prošlo snežno vozilo...

— Drži se, Ledu — ču se šapat ispod medvedeg krzna. — Drži se... nindža dolazi!

*

* *

Ledeni vetar probijao se i kroz najmanju pukotinu u zidovima brvnare, kondenzujući u inje vlagu iz vazduha i skupljajući ga u gomilice po najhladnijim mestima.

Džoplin zadiže okovratnik

svoje parke i primače ruke va tri, stresajući se.

— A šta ako on... ipak dođe?

Ledu pokaza belinu zuba u bradi.

— Ti si lud — reče. — Ništa živo ne može opstati na ovoj hladnoći. Ne, Džop, on je već mrtav... pa makar bio ništa po hiljadu puta!

Džoplin dobaci čežnjiv pogled prema flaši na stolu.

— Ipak... tvoja bomba nije ga ubila...

— Nije — priznade Ledu cereći se. — Odnosno, nije ga odmah ubila... ali čovek koji ostane u mećavi sam, bez vatre i bez prevoznog sredstva je isto što i mrtav čovek. Trebalo bi da to znaš bolje od mene, Džop!

— To je tačno...

— Naravno da je tačno, do đavola! Bio je već mrak kada sam ga tamo ostavio. Nema nikakvih izgleda da preživi noć, ne, gospodine moj! Bela smrt je došla po njega, ne brini, Džop, ha-ha-ha! Baš smešno!

— Šta je, do đavola, smešno? Bolje bi bilo da si ga odmah dovršio tamo!

— Bolje — složi se Ledu. — Ali nije potrebno. Čak i da ne kako preživi noć, kakvi su izgledi da nas pronađe ovde? Ni

kakvi, reci sam! A smešno je... ha-ha-ha... smešno je to što ninde mnogi nazivaju crnom smrću, znaš... Ove noći bela smrt bila je jača od crne smrti, ha-ha-ha!

Džoplin drhtavim rukama pripali cigaretu osluškujući zavijanje vetra u drveću oko kolibe.

— Te ninde... — reče oklevajući. — Oni... misliš da je istina sve što se o njima priča?

— Sve nije. Nije, jer im se pripisuju kojekakve natprirodne moći; da umeju da budu nevidljivi, čak da umeju da lete, boga mu! To je preterivanje, Džop... ali je istina da su snažni, brzi i vešti u svim načinima borbe. I istina je da jedan ninđa sme mirno da se suprotstavi gomili ljudi naoružanih kojim bilo hoćeš oružjem!

— I... i pištoljima?

— I automatskim puškama, i mitraljezima, do đavola! Ne, nemam nameru da potcenjujem našeg pokojnog prijatelja... ha-ha-ha... ali mi je jako, jako drago što sam ga definitivno skinuo s vrata!

U uglu brvnare, na minijaturnoj kontrolnoj tabli priključenoj na akumulator iz snežnog vozila, planu jedna lampica. Okrenut leđima, Ledu to

ne primeti, ali zato Džoplin zbunjeno zatrepta.

— Hej, Ledu...

— A?

— Ono tamo što treperi... šta to, do đavola, znači?

Viski nekontrolisano navre iz Leduovog grla dok se naglo okretao, uzdržavajući se od kašlja.

— Prokletstvo! — zakrklja.

— Neko je... neko je prošao kroz mrežu!

Lica bledog kao smrt, Džoplin skoči na noge i zbunjeno se osvrte oko sebe kao da traži izlaz. Usne mu zadrhtaše.

— Je li... je li to ON?

— A ko drugi? Prokletstvo, kako mu je uspeło?

— N-n-ninđa?

— Hiljadu puta proketo japansko kopile! — zaurla Ledu skačući na noge. — Hej, Džop...kuda?

Sa vinčesterkom u rukama, Džoplin zastade na pola puta do vrata.

— U šumu... rekao si da on dolazi... prokletstvo, bolje je u šumi nego ovde, gde ga nećemo ni videti kada naiđe, a on...

— Zavežli Još nije stigao do brvnare, do đavola, a možda nikada neće ni stići. Prilazni put obezbeđen je od svih koji bi slučajno zalutali ova-

mo, Džop! Baci tu pušku i dođi ovamo! Baci je, boga mu!

— Ne! — Džoplin trže ruku od dobro poznatog lanca sa eksplozivnim uređajem. — Ledu, ne, molim te... nije potrebno, ja...

— Ne kukaj, Džop! Želim da znam da mi nećeš pucati u leđa dok motrim tog kućkinog sina napolju. Zapamti da ti moja smrt ne znači ništa, razumeš li? Nikakve koristi nećeš imati od nje, jer će ova sprava eksplodirati i ako mene ne bude bilo! Idi do prozora i motri na tu stranu... Hajde!

— A... a ti?

Ledu je zakopčavao svoju parku. Ispod crvene kose oči su mu zloslutno svetlucale.

— Ja idem napolje da ga sačekam. I smejem se njegovom licu kada shvati da je ponovo upao u smrtonosnu zamku...

Izjurivši iz udubljenja u kojem se brvnara skrivala, Ledu se kao slon probi kroz žbunje među drvećem, još uvek ne gledajući oko sebe. Ninđa je tek maločas prošao maskiranu mrežu. Potrebno je desetak minuta hoda da dospe do ovog mesta. Ima dovoljno vremena da svojim prisustvom učini opasnijim ono nekoliko zamki koje je postavio, više da bi umirio sopstveni strah nego što

je smatrao da odista ima potrebe za njima.

Prva, ali najdalja od kolibe, nalazila se stotinak jardi dalje. Za svaki slučaj on uspori svoj hod, držeći se među drvećem. Nije osećao ledene ujede vetra na licu i rukama; sve drugo sada je sporedno. Najvažnije je ubiti — uništiti! — nindu, poslednju pretnju ostvarenju grandiozne zamisli kojoj je posvetio toliko vremena i novca...

I ne gledajući oko sebe, on se baci u zaklon koji je stvaralo korenje drveta upola izvaljenog iz tla nekom od davnih oluja. Oči mu izviriše nad snegom zasutom površinom, la gano se krećući kao antene radara.

Dole, na stazi, tačno na mestu na koje se mora stati nogom ako čovek želi da se uzvere uz stenu, sneg krije gvožđa, zamku za medvede. Ninde jesu opasne, ali ni njima ne može prijati sto funti čelika koje svojim čeljustima stežu slomljenu kost noge...

Pokret među žbunjem. Da li je to...?

Prilika koja se duboko pod njim probijala bez ijednog šuma imala je nejasne konture, neprestano se stapajući sa belinom snega u pozadini. Ponekad bi mu se učinilo da je to

životinja, ponekad, ipak, čovek... Ali, uskoro će se približiti, a onda...

Ma koliko se naprezao, nije više mogao naći tu pojavu u svom vidnom polju. Stežući zube, on iz džepa izvuče automatski pištolj velikog kalibra i ubaci metak u cev, prigušujući šum jednim krajem bunde. Kada imaš posla sa jednim nindom, opreznosti nikada nije na odmet...

Nešto zašušta u granju iza njega i on se okreće munjevito brzinom, jedva ustežući krik, jedva zadržavajući prst spreman da zaspe to mesto kišom olova. Prokletstvo, šta je to?

Sa jedne grane tiho je padao sneg, mešajući se sa pahuljicama sa neba. U blizini nije bilo nikoga.

»Vetar«, pomisli Ledu. »Samo vetar... Koji mi je đavo? Svaki šum počeo je da me plaši, prokletstvo!«

Pod njim, u času dok nije gledao, zvonko odjeknu udarac čelika o čelik. Taj neobični zvuk dugo je odzvanjao snegom pokrivenom šumom.

Leduove oči zasvetleše i on oprezno izdiže glavu iz zaklona. Njegova prva zamka, primitivna ali efikasna, sklopila je svoje čelične zube oko noge ninde i sada...

Ne!

Sa mesta na kojem se nalazio jasno je video tamne šipke kljusa na snegu. I ništa drugo.

Nemoguće! Nijedan čovek nema dovoljno brze reflekse da na vreme izvuče nogu iz čeljusti koje užasnom brzinom sklapa snažna opruga!

— Ninda... — procedi on, zarivajući lice u sneg. — On je ninda, Džordže...

Cev pištolja u drhtavoj ruci lagano se kretala levo i desno, tražeći neki cilj. Ledu vrlo brzo shvati uzaludnost takvog pokušaja.

Trudeći se da bude što tiši, neprestano zverajući oko sebe, on se lagano povlačio prema brvnari. Do đavola, ova igra još nije završena... postoji još nekoliko malih iznenađenja pri premljenih za nezvane posetioce!

Kao, na primer...

Vrata brvnare sa treskom od leteše u stranu i na njima se pojavi Džoplin, očiju razrogačenih od straha. Desna ruka ne kontrolisano mu se trzala, pritiskujući obarač puške. Meci su zujali unaokolo, stresajući sneg sa pogođenih grana.

— Džoplin, ludače! — zaurala Ledu punim plućima. — U zaklon!

— On dolazi, Ledu! On dolazi... ninda dolazi!

Udar na igla prazno škljocnu ispalivši poslednji metak. Kao da je usijano, Džoplin odbaci oružje i posrćući po dubokom snegu bezglavo potrča naniže, prema jezeru, mašući bombom okačenom o lanac.

— Natrag, Džoplin! Umrećeš, budalo!

Džoplinovo lice na trenutak se okrete prema njemu, pokazujući plamičak ludila u očima. Tu više nikakvi razumni argumenti nisu pomagali.

Padajući u zaklon najbližeg drveta, Ledu pritisnu taster uređaja izvučenog iz džepa. Ovo ga puta nije želeo da gleda efekte svog pronalaska, iako je danima uživao u pomisli kako će se razleteti telo onoga čoveka na kojem prvi put bude isproban...

Odjek eksplozije još je lebdeo nad brvnarom kada je oprezno pomilovao glavu iz zaklona. Džoplina nije bilo...

*

* *

Dižući se na noge, Ledu se sjuri niz strminu mlatarajući pištoljem u ruci. Još deset jardi do otvorenih vrata brvnare, još pet...

Sa olakšanjem za kakvo nikada do tada nije znao, on zalupi vrata za sobom i navuče čeličnu šipku preko njih, drhteći čitavim telom.

Do đavola, zbog čega? On je sada na sigurnom mestu... ove zidove metak ne može probiti, a ninđe nikada nisu gubile vre me sa protivtenkovskim oružjem...

Teret donet ovamo iz Šelbi-ja još uvek je predstavljao čitav arsenal trikova za koje je znalo samo nekoliko ljudi na čitavom svetu. Ne, neka ninđa dođe; samo neka dođe...

Kandže zagrebaše na oknu prozora iza njega. Munjevito se okrenuvši, Ledu ispali rafal u glavu koja se na trenutak pomolila na prozoru, zaklonivši mutnu svetlost.

Rasterujući slobodnom rukom barutni dim, on na prstima priđe prozoru. Bio je gotovo siguran da je pogodio, ali...

Nešto je ležalo na snegu pod prozorom. Nešto...

Stežući zube, on se oprezno nađviri.

Medved! Prokleti kućkin sin, kako je on...

Tragovi rafala na lobanji i razjapljenim čeljustima, ali nigde krvi. To nije bio medved, već samo koža davno ubijene zveri.

Ledu pređe rukom preko čela mokrog od znoja i pogled mu odluta do vrata. Prozor je sada osetljivo mesto u debelim zidovima brvnare. Ako ga nečim zatvori, ninđa neće mo-

ći da uđe. Ili još bolje, zategnuće žicu preko otvora i prikačiti jednu od onih minijaturnih nagaznih mina koje...

Neko zalupa na vrata. Poskočivši u mestu, Ledu uperi cev u tom pravcu.

— Otvori, Ledu — reče glas koji nikada do tada nije čuo.

— To si ti... ninđo?

— Da, ja sam. Otvori.

Ledu se isceri. Kao i uvek kada je opasnost bila poznata, on je zaboravljao na strah. Ne koliko koraka u stranu i moći će da dosegne sandučić sa zapaljivim bombama koje su mu tako dobro poslužile u Šelbiju. Neka ninđa onda pokuša da uđe; pretvoriće ga u buktinju i izrešetati rafalom iz pištolja pre nego što pređe rastojanje do njega.

Tihi šum. Debela čelična šipka lagano se pomerala u stranu, kao da sama od sebe želi da otvori prolaz tajanstvenom napadaču.

— Ne čini to! — zaurla Ledu. — Ne pokušavaj da uđeš... u ruci imam zapaljivu bombu!

Šipka se zaustavi, ali spolja ponovo dopre glasan smeh.

— Moram ući, Ledu. Vidiš, došao sam da te ubijem... a kako ću to učiniti kroz ove debele grede?

— Zašto želiš da me ubiješ? Do đavola, zbog čega me uop-

šte pratiš? I ko si ti?

— Duga priča, Ledu. A na polju je hladno.

Leduovi prsti sklopiše se oko četvrtaste limene kutije zapaljive bombe. Sada je bio mnogo sigurniji u sebe.

— Ja volim duge priče — reče glasno — ali sam navikao da vidim i lice onoga koga slušam.

— Onda se slažemo. Dopusti da uđem i saslušaj me.

»Što da ne?«, pomisli Ledu izmičući se od vrata. »Aduti su još uvek u mojim rukama...«

— U redu, ali pod uslovom da ostaviš mač pred vratima. I sve drugo što imaš od oružja... šurikeni, ili kako se to već zove.

— Šurikeni. Nije mi potrebno oružje da tebe ubijem, Ledu.

U ogromnom grudnom košu smeh odjeknu promuklo. Premeštajući bombu u levu ruku, Ledu desnom čvršće steže automatski pištolj.

— Hajde — reče. — Uđi!

Šipka skliznu u stranu naglim pokretom i vrata se otvoriše. Unutra sa osmehom na licu stupi visok čovek kratke crne kose i tamnoplavih očiju. Preplanulo lice bilo mu je mirno, a od odeće je na sebi imao samo debele pantalone i džemper od meke vune.

Zatvorivši vrata za sobom, Lesli raširi ruke da pokaže kako su prazne.

— Poštovao sam dogovor, je li tako? — upita.

— Da, izgleda da jesi... — Leduov glas odzvanjao je triju mfalno... — Ludače... šta me sada sprečava da te izrešetam? Čak ni ova bomba više mi nije potrebna, do đavola!

On nemarno odbaci kutiju u jedan ugao, cereći se čitavim licem. Cev pištolja stajala je čvrsto i sigurno u njegovoj ruci.

— Sprečava te tvoja radozna lost — osmehnu se ninda, odgovarajući na pitanje. — Želeo si da doznaš ko sam i zašto te gonim, zar ne?

— Ah, da... pa u redu, pričaj, prijatelju!

— Nema tu mnogo šta da se priča. Ne volim ljude koji se bave prodajom smrti. Organizovani kriminal, švercere droge, krijumčare oružja, Ledu. I ti se baviš sličnim poslom. Šta više, svojom rukom ubio si mnogo ljudi. Previše ljudi, Ledu!

— Gle, ko mi to kaže! — glas grmalja bio je podrugljiv. — Jedan ninda! Stvorenje ko me je ubijanje jedini posao! Je li, prijatelju, kako to da nisi Japanac? Ja sam mislio da samo Japanci mogu da postanu ninde!

— Kao što vidiš, to nije tačno. A što se ubijanja tiče... nisam ubio još nikoga ko takvu kaznu nije zaslužio. Nasu prot tebi.

— Moralist? — posprdno se nasmeja Ledu. — Prokleti moralist, ništa drugo... Šta će ostati od tvojih lepih reči za koji trenutak kada ti grudni koš bude izbušen mecima? Ovaj svet je džungla, prijatelju! Održavaju se samo najjači... i najbezobzirniji, razumeš!

— Ovaj svet ne bi bio džungla da ga takvim nisu učinili ljudi poput tebe, Ledu.

— Ha-ha-ha!

Odjek smeha još je lebdeo pod niskom tavanicom kada je Ledu pritisnuo obarač, pridržavajući drugom rukom ruku sa pištoljem. Dug, rafal ispraznio je okvir sa mecima za svega ne koliko sekundi.

Leduova usta otvarala su se sve više i više u riđoj bradi. On ustuknu unazad, buljeći kroz plavkasti dim baruta u nepovređenog čoveka pred sobom.

— To je dobro oružje, Ledu — mirno reče ninda. — Meci idu uvek tamo kuda nišaniš... jedina nevolja ovoga puta je u tome što ja nisam bio tamo gde si ti želeo da budem.

— K... kako?

— Lako. Meci lete pravom

linijom, Ledu. Nije teško ukloniti im se... ako imaš brzinu za takvo nešto. A ja je imam. Uverio si se u to još kod onih medvedih kljusa napolju, je li tako?

Urlajući od gneva, Ledu zavitla beskorisno oružje prema glavi ninde. Ovaj je samo malo pomeri u stranu, dovoljno da pištolj uz tup tresak pogodi vrata iza njega.

— Šta sada, Ledu? Misliš li da imaš neke izgleda u borbi golim rukama? Koliko znam o tebi, sumo-rvanje ti nije strano...

Na Leduovim usnama ponovo je lebdeo podrugljiv smeh.

— Da, prijatelju, tako je. Ni kada nisam nikoga ubio golim rukama... mislim da će to biti zanimljivo.

— A one dve žene u Brošeu?

— Nisu se branile — sleže grmalj ramenima. — Priznaćeš da to nije ni upola tako zanimljivo kao kada se žrtva kopra.

Bez ikakve najave, ninda se munjevitim skokom stvori pred njim i zadade dva hitra udara ivicom dlana u vrat, sa jedne i sa druge strane. Odskočio je unazad pre nego što su se ogromne ruke sklopile oko njega.

— Planovi za »Buvu« su ov-

de, zar ne? — upita on mirno kao da se ništa nije dogodilo.

Ledu je krkljao, stežući povređeni vrat. U očima mu se videlo da vreba svoju šansu, uveren da je igra gotova onoga trenutka kada ščepa nižeg i lakšeg protivnika u svoje ručerde.

— Hajde — reče promuklo. — Pokušaj to još jednom, ako smeš!

Smešeci se, ninda napade, ali ovoga puta nije hitao da se povuče posle zadatog udarca. Zabacujući glavu, Ledu zaurla od oduševljenja stežući nindu oko grudi i ruku. Nije mario što su se i ruke protivnika sklopile oko njegovog trupa. Čak ni kada ga je ovaj, bez vidnog napora, podigao od tla.

— Nećeš moći dugo tako da izdržiš — prostenja Ledu — uskoro će rebra početi da ti krckaju, a onda...

— I ne moram dugo da izdržim. Pogledaj iza sebe, Ledu.

Iskrenuvši vrat, Ledu sa užasom vide da na samo stopu od njegovih leđa između dva brvnena zida viri nekoliko palaca nindinog mača. Oštrica je preteći svetlucala, kao oči zmije koja se sprema na smrtonosni ujed.

— Stavio sam ga tu maločas dok sam se šunjaao oko brvnare — osmehnu mu se ninda u li-

ce, bez napora održavajući ogromno telo u vazduhu. — Dobra ideja, zar ne? Znao sam da ćeš zahtevati da uđem ova mo bez oružja. Srećan put u pakao, Ledu!

Čelični mišići zategoše se i otpustiše i ogromno telo riđe kose i brade polete kroz vazduh, tupo udarajući leđima o zid.

Ostalo je tako, prikovano, sa prstima nogu koji su se grčili palac ili dva nad tlom. Ledu zevnu dva puta, kao da želi da progovori, ali mu krv linu na usta, jedva vidljiva u gustoj bradi.

Vrteći glavom, ninda počeo da pretura po torbama. Crna fascikla koju je još u Šelbiju video u Leduovim rukama. Prelistao je nezainteresovano i slagao ramenima, a onda odbacio na pod.

Zapaljiva bomba bila je dobra. Imao je taman toliko vremena da obiđe oko brvnare i iščupa svoj mač iz Leduovih leđa pre mego što se krov sručio, propuštajući visoko u nebo plamene jezike svetložute boje.

— Ti nisi prva žrtva »Buve«, Ledu — reče tiho. — Na žalost, ne i poslednja... ko zna, možda već sada u nekoj laboratoriji neki ludaci smišljaju slično ili još smrtonosnije oružje.

K R A J

REZULTATI VELIKE NAGRADNE IGRE

U nagradnoj igri koja je organizovana u NINĐI broj 47 i 48 učestvovao je veliki broj čitalaca. Do 20. maja u našu redakciju prispelo je 10.583 dopisnice-kupona sa tačnim odgovorima. 1. ŠURIKEN 2. KATANA.

Imena srećnih dobitnika objavljujemo u ovom broju:

I NAGRADA — PUT U PARIZ

Jovan Cvjetković, 75000 TUZLA, Sjenjak C-1 24/III; Saša Vukosavljević, 34000 KRAGUJEVAC, Grada Sirena 24/82; Aleksandar Turner, 25000 SOMBOR, Šumadijska 20; Gordana Ferenčina, 41000 ZAGREB, Divka Budaka 5/II; Marica Pavić, 11000 BEOGRAD, Pilota Ratka Jovanovića 11.

POKLON-PAKET NINĐA: Miro Melnik, 57000 ZADAR, Partizanski put 39B; Saša Dimitrijević, 35000 SVETOZAREVO, Krag. oktobar D—II/22; Zlatibor Dimić, M. M. LUG 11050 BEOGRAD, Kosmajaska 1; Mile Stanković, 18220 ALEKSINAC, No. Bucekova bb; Nazif Hadžić, 72000 ZENICA, M. Tita 69B; Stojan Maluckov, 23000 ZRENJANIN, Bulevar Veljka Vlahovića 39/30, Ante Kelava, 43000 BJELOVAR, F. Bobića 5; Zoran Đorić, 22000 SREMSKA MITROVICA, Matije Hudi 43/2; Ljupčo Eliskovski, 97000 BITOLA, Mirče Acev 18 A; Smilja Raimović, 18000 NIŠ, Obilićev venac 78/89; Dragana Vermezović, 34000 KRAGUJEVAC, Španskih boraca 15/21; Alma Špirtović, 70000 JAJCE, Proleterskih brigada 1; Spasoje Brajović, 21000 NOVI SAD, Seljačkih buna 5; Miodrag Marković, 14236 RUDOVCI, Ive Andrića 1; Zoran Miiwojević, 11000 BEOGRAD, Kumodraška 352/14.

MAJICE — NINĐA: Marko Janjić, 19210 BOR, Lenjinova 14; Anđa Ilić, 26000 PANČEVO, Novoseljanski put 81; Emin Krkić, 78000 BANJA LUKA, Đ. Đakovića 26; Nenad Simić, 12000 POŽAREVAC, Svetosavska 18; Biljana Đurđević, 11060 BEOGRAD, Marijane Gregoran 71/I; Mirko Kovinić, 58000 SPLIT, R. Boškovića 21; Validan Puljić, 88000 MOSTAR, Braće Bošnjica 7; Vaso Simić, 66340 IZOLA, Magajnova 2; Jadranko Palija, 44000 SISAK, Lenjinov trg 1; Dragica Cupać, 57300 BENKOVAC, Rašević 12.

KNJIGE NINĐA: Ranko Asanović, 81000 TITOGRAD, — Masline, Sarajevska 9; Bogdan Todorović, 15000 ŠABAC, Mike Radovanovića. 8; Katarina Nikšić, 14220 LAZAREVAC, Kneza Stanoja 2 II/13; Ivan Romozi, 41000 ZAGREB, Titelska 34/1; Ilija Klepić, 24000 SUBOTICA, Engelsova 21; Vesna Berić, 59300 KNIN, Luje Maruna 8; Velega Tahirović, 61000 LJUBLJANA, Vrhovci cesta XIV/6; Snežana Purić, 37000 KRUŠEVAC, Ratka Pešića 36; Rijad Đumišić, 71000 SARAJEVO, Avde Čuka 4/I; Aleksandar Petrović, 34223 LAPOVO, Karadorđeva 36.

KOMPLET ZA JAMB: Nikola Vasić, 11080 ZEMUN, Prvomajska 1; Rajko Tomić, 11070 NOVI BEOGRAD, Pariske komune 19/19; Olivera Panov, 11300 SMEDEREVO, Davidovićeve 6/2; Mirko Šestović, 81000 TITOGRAĐ, Trg Edvarda Kardelja, 43/32; Željko Montag, 41000 ZAGREB, »Metalopromet«, Jablanska bb; Nenad Krstović, 11500 OBRENOVAC, Barič kolonija 21; Aleksandra Vučićević, 11400 MLADENOVAC, Milosava Vlajića 91; Slavica Dodevska, 91000 SKOPLJE, Proleterska 4 II/9; Đorđe Tunić, 22320 INĐIJA, Zmaj Jovina 21; Zdravko Pavić, 26300 VRŠAC, M. Pupina 7; Zoltan Konček, 23000 ZRENJANIN, Prištinska 2; Stjepan Drešer, 41040 ZAGREB, Ljubičićeva 13; Predrag Jovanović, 34000 KRAGUJEVAC, Kopaonička 5/II stan 18; Milorad Petrović, 31210 POŽEGA, Dimitrija Tucovića 14; Saša Aleksić, 11320 VELIKA PLANA, Maršala Tita 117; Drakče Komnenović, 35210 SVILAJNAC, naselje »Vračar« BB; Predrag Pajkić, 35230 ČUPRIJA, Sremska 25; Vladimir Ristović, 31000 TITOVO UŽICE, Birčaninova 2; Eva Katona, 24400 SENTA, Žarka Zrenjanina 4; Sveta Stojković, 12223 GOLUBAC, selo Vinci; Milan Filipović, 31262 SEČA REKA; Zora Kosić, 58000 SPLIT, Zrinsko-Frankopanska 6; Renata Taslak, 41000 ZAGREB, Braće Cvijića 32; Slobodan Jovanović, 11423 AZANJA, Azanjske čete 67; Igor Brandić, 11000 BEOGRAD, XXI divizije 27;

PEPELJARE EUREKA: Dražena Tomanić, 54000 OSIJEK, Kolo-dvorska 16 c; Sveta Simović, 11000 BEOGRAD, Cara Uroša 54/II; Milomir Đuričić, 14000 VALJEVO, Dušanova 107; Čamil Karić, 73240 VIŠEGRAD, Ruišta 18; Zoran Paločević, 34000 KRAGUJEVAC, SD »Vita Janjić«, soba 108; Zdenka Jerkov, 11210 BEOGRAD, Bitka na Neretvi 4; Dalimirka Panić, 75400 ZVORNIK, Omladinska S—22/8; Renata Vidrih, 68000 NOVO MESTO, Ragovska 16; Ivan Tadić, 22240 ŠID, Ive Lole Ribara 25; Dragan Radovanović, 34309 JELOVIK — ARANĐELOVAC; Ivan Šivak, 41000 ZAGREB, Bistranska 131; Goran Obrenović, 15000 ŠABAC, Sela Jevtića 28; Tanja Ilić, 11260 UMKA, Petrovac 4; Darko Božinović, 85320 TIVAT, Vrijes 2; Silvester Cundrč, 91480 ĐEVĐELIJA, Tanče Kamberov 11; Dušanka Stošić, 17500 VRANJE, M. Tita 37/7; Rudi Boršić, 63000 CELJE, Počavovškova 11; Voja Barbulović, 19300 NEGOTIN, Branka Perića 20/6; Izet Čolović, 31300 PRIJEPOLJE, Katanjska 1; Milan Stamenković, 18330 BABUŠNICA, Save Kovačevića 17.

USNE HARMONIKE: Mirad Hadžiahmetović, 72000 ZENICA, Saliha Vojvodića 4; Mihajlo Veselinović, 25280 RIDŽICA, O. revolucije 15; Zoran Šarčević, 11500 OBRENOVAC, M. Vukosavljevića 6B; Zoran Stojkoski, 91000 SKOPLJE, Banjalučka 15; Nenad Bratić, 26340 BELA CRKVA, V. Vlahovića 10; Mirsada Gojačić, 76100 BRČKO, Vase Pelagića 66; Zoran Urošević, 17542 VRANJSKA BANJA, naselje »Mišinci« 14; Alen Mikulec, 41000 ZAGREB, Koturaška 73; Miladin Solomun, 21413 ČELAREVO, M. Tita 33-A; Ljubiša Stojadinović, 11070 NOVI BEOGRAD, Studentska 33/22.

ŠTITNIK ZA SUNCE: Zvonko Nađ, 42000 VARAŽDIN, Ludbreška 5; Danica Stojanović, 34000 KRAGUJEVAC, Borisa Kidrića soliter A 10/61; Jovan Cekić, 16210 VLASOTINCE, Stajkovce; Dragan Nikolić, 19000 ZAJEČAR, Beogradska 1; Josip Mubrin, 43000 BJELOVAR, Trg Republike 2a; Ivan Žužić, 51423 KAROJBA, Lakošeljci 62; Kahvo Rusmir, 72240 KAKANJ, Stanislava Traupa 121; Slobodan Stanković,

11080 ZEMUN, Vojni put 200a/II; Dejan Kladarin, 44210 SUNJA, Dr-
ljače 26; Prvoslav Đorđević, 31236 DIVLJAKA — ARILJE, selo Stup-
čevići.

ALBUM ZA SLIKE: Zoran Kostić, 31000 TITOVO UŽICE, Trav-
nička 54; Siniša Maglov, 51000 RIJEKA, Mire Radune Ban 14; Tomi-
slav Tripković, 37240 TRSTENIK, V. Ribnikara 8/12; Goran Popadić,
74000 DOBOJ, V. Veselića 3/9; Tajana Marković, 41040 ZAGREB, Pel-
cova 3/8; Muhidin Nišić, 36310 SJENICA, Javorska 94; Radoslav Pa-
pić, 21460 TITOV VRBAS, M. Tita 23; Zoran Vlajić, 61000 LJUBLJA-
NA, Vide Pregarčeve 34; Nenad Vlasačević, 38000 PRIŠTINA, Darda-
nija SU-1/5 Ulica III/52; Zoran Pajić, 11273 BATAJNICA, Mitralje-
tina 4.

NE LJUTI SE ČOVEČE: Otmar Kranjc, 62000 MARIBOR, Gori-
ška 20; Milan Maksimović, 76100 BRČKO, Milaka Tešića 1B; Jovanka
Lovre, 91000 SKOPLJE, Franjo Kluz 18/8; Robert Pavelić, 56252
OTOK, M. Gupca 43B; Tomislav Boroša, 43550 PAKRAC, Marka Kon-
čara 8; Zoran Petrović, 11070 NOVI BEOGRAD, Klare Cetkin 3/1;
Aleksandar Miletić, 32000 ČAČAK, Bate Jankovića 53; Saša Tošić,
12000 POŽAREVAC, E. Kardelja 45/21; Dejan Tuksar, 42300 ČAKO-
VEC, O. Župančića 35; Dragoljub Radojčić, 26220 KOVIN, S. Marko-
vića 15/11.

KAPE ZA SNEG: Zoran Komnenović, 11320 VELIKA PLANA,
S. Markovića 3; Zdenko Gajan, 26000 PANČEVO, Starčevačka 111;
Dejan Kalinov, 91400 TITOV VELES, M. Gorkog 30; Mladen Sever,
41260 SESVETE, Zlatarska 20; Nenad Vranić, 36000 KRALJEVO, Cr-
venog krsta 94/1; Vladan Zdravković, 16230 LEBANE, Mikro naselje
BB; Dragomir Radišić, 11070 NOVI BEOGRAD, Bulevar Lenjina 141/41;
Miroljub Mićić, 32250 IVANJICA, Budoželja; Hajrudin Šabotić, 81400
NIKŠIĆ, Buda Tomovića 31.

GARNITURA DOMINO: Vesna Dimić, 38400 PRIZREN, selo No-
vake; Žarko Drobnjak, 31300 PRIJEPOLJE, S. Hašimbegovića 64; De-
jan Nikolov, 11000 Beograd, Rudo 1 8/86; Danijela Arandelović, 35250
PARAĆIN, Carigradska BB; Gorančo Petrovski, 91415 TITOV VELES,
selo Bogomila; Ivica Papik, 59000 ŠIBENIK, JNA 37; Ivo Franković,
50000 DUBROVNIK, Mata Vodopića 14 — Lapad

U julu Ninda 50

INDIJSKA VEZA

... Crna kapuljača, koja prekriva glavu i lice, skriva pokrete sitnih mišića i ne odaje ono što jedno lice pokazuje. Nagi čovek, međutim, glasno se nasmeja.

– Znam šta misliš, nindo – reče. – Čudi te što i tebe smatram kradljivcem, zar ne? Potomak lopova je lopov kao i njegov predak; veština japanskih nindži pre mnogo vekova je ukradena iz Indije. Zašto te, onda, iznenađuje što sada stiže i zaslužena kazna za to?

– Kazna? – upita ninda. – Ti mene želiš da kazniš?

– Da. A za taj zločin jedina kazna je – smrt!